

التحف الجوادية في
المناقب المهدوية

المؤلف

الشيخ محمد جواد
الصافي الكلبايكاني

www.m-mahdi.com

مركز الدراسات الإسلامية التخصصية الإمام المهدي

الموقع الإلكتروني: www.m-mahdi.com

البريد الإلكتروني: info@m-mahdi.com

العراق - النجف الأشرف - شارع السور - قرب جبل الحويش

نقال ١: +٩٦٤-٧٨١٦٧٨٧٢٢٦

نقال ٢: +٩٦٤-٧٨١٢١٤١١١١

هاتف: +٩٦٤-٣٣-٢١٨٣١٨

صندوق بريد: ٣٧٧

هوية
النسخ الخطية والمصورة

(١٠٨)

التسلسل: ٣٧ / ٣ / ١٠

اسم الكتاب: التحف الجوادية في المناقب المهدوية

الموضوع: أدب

اللغة: الفارسية والعربية عدد الصفحات: ١٥٨

اسم المؤلف: الشيخ محمد جواد إصافي الكلبايكاني

اسم الناشر: المؤلف سنة التأليف:

تاريخ ومحل النسخ:

اسم المكتبة ومحلها: مكتبة الشيخ لطف الله إصافي الكلبايكاني / رقم:

نوع الخط: أبعاد حجم الكتاب:

رقم الفلم: ١٥١٢ تاريخ التصوير: ١٤ جمادى الآخرة ١٤١٩ هـ

مدرك النسخة: مركز إعطاء التراث الإسلامي - قم

الملاحظات: ضمن مجموعة من كتابين (مع: بحر اللطيف والدرر).

اِحسانہ الناس فی الخلق سوانع نعمه المسکایرة المظاہرہ والباسط فیہم عواطف کرمہ لہذا لہذا
 التفضل علیہم بعبیانہ المتوائمة الباہرہ الاول الذی لیس لہ قبل فیکون شیئ قبلہ والاخر الذی
 لیس لہ بعد فیکون شیئ بعدہ پس بعد فرزند اوی گشت خداوندی حل المہر از او است کہ کسی نیست
 سگد پرین از حد ہم بزرگ زودانی را کہ کسی نیست کسی پرست خداوند جان جلد و کسی نمودارند
 وستی هو الاکرم الذی علم بالقلم والعالم الذی علم الانسان ما لم یعلم کلت الاسن عن النوع
 ومخزن الافکار عن غایہ صفیہ وخبیر العقول فی کتبہ معرفتہ حب الوجود وحرورہ
 نقص رسالت مکان نفس رحمت کربایش از حب اس و حلول حرارت و ادراک حواس افزودن و بلا
 و شرطیکہ از شرط و شرط دیگر کہ نہ صاف و لقیہ و تصور می صاف و صراحت فی سیمہ محیط جہاں شیاد از او کہ
 پدید آید و بیست عن التبریک کہ ربوبت و صفت دانش در عایت حقیقت و حد کہ در شراکت
 و انصاف بہر صفی حقیقت و حدت شریہ در برابر من و صفة فذریہ و من فریہ فذریہ من شایہ
 فذریہ و من خیرہ فذریہ خداوندی کہ وحدت یایہ اوست زمین و آسمان در سایہ اوست بسفی
 یکا ربما و ہند محیط صاف از رتبہ و ہونہ الذی نور صماثر یا با بنوار ابانہ و افرعوننا
 بشاہدہ جمیل صنعہ و بیانہ و من علیا برسالة رسلہ و مبلغی فوانینہ و کلانہ
 والصلوة والسلام علی العفل الاول و المجلی الاکل انم مطاہرہ و سجانہ و رحمہ الواسعہ
 و مخزن انوارہ الناطقہ و ادل دلائلہ الفاطیغہ و برهان ذاتہ و صفیانہ -
 ہم اسل سردستان معانی صاحب ستم مصدقہ ہنکہ دستہ وجود و ود کوہر وجود اسل مسابہ -

بِإِذْنِ اللَّهِ الْعَظِيمِ نَوْرِ اللَّهِ الْأَقْوَمِ النَّبِيِّ الْأَعْظَمِ الْأَكْرَمِ وَالرَّسُولِ الْعَظِيمِ الْمَكْرَمِ ذِي الْمَلَكَةِ الْبَيْضَاءِ وَالشَّرِيفَةِ
 الْمَرْءِ وَالطَّرِيفَةِ الرَّهَاءِ سُلْطَانِ الْأَصْفَاءِ مَلَاذِ الْأَوْلِيَاءِ خَاتَمِ الْأَنْبِيَاءِ سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ صَفْوَةِ
 الْعَالَمِينَ نُبِيِّهِ الطَّالِبِينَ أَيْ الْأَبْلِيَاءِ أَيْ الْعَاسِمِ مُحَمَّدٍ مُحَمَّدِ الْأَحْمَدِ وَعَلَى لِهِ الْهُدَاةُ الظَّاهِرَةُ
 وَالسَّادَةُ السَّامِيَةُ الْقَاهِرَةُ أَنْوَارِ اللَّهِ الْبَاهِرَةِ وَعَيْونِهِ السَّاطِرَةُ سَائِلِ طِينِ رَبِّهِ صَبَاحِ
 وَادِيهِ ^{سَائِلِ} فَهَرَنْ جَرْدِ قَمَرَتِ دَهْرٍ مِنْ قَمَرَتِ رَاهِئِ كَمَرَتِ لَهْ كَانَتْ قَمَرَتِ قَمَرٍ دَعَاءِ لَقَمَرِ كَمَرٍ
 مَحَالِ مِثْنَةِ اللَّهِ وَإِدَانِهِ وَمَعَادِينِ عِلْمِ اللَّهِ وَكَلِمَةِ الْكَلِمَاتِ السَّامِيَةِ الظَّاهِرَاتِ وَالْأَبْيَاتِ
 الْمُجَمَّاتِ الْبَاهِرَاتِ دَعَاءِ الدِّينِ أَرْكَانِ الْمُؤْمِنِينَ الْأَمَّةِ الْقَادِمَةِ الطَّيِّبِينَ الْأَعْلَامِ الْمُرْسَلِينَ
 الْمُسْتَدِينِ وَبِحُجِّ اللَّهِ عَلَى الْخَلْقِ أَجْمَعِينَ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِينَ صَلَوَاتِ اللَّهِ وَسَلَامِهِ عَلَيْهِمْ
 الْيَوْمَ الدِّينِ مَظَاهِرِ أَنْوَارِ مَصَابِحِ طَلَمِ مَعَادِينِ أَسْرَارِ مَفَانِيهِ رَحْمَةِ
 دَعَاءِ إِيْمَانِ عِلَامِ سَنَةِ مَعَالِمِ عِرْفَانِ بِنَايِعِ حَلِمَةِ
 مَنَازِلِ نَزْلِ مَصَادِرِ خَلْفَةِ مَنَابِجِ جِبْرِيلِ وَسَائِلِ نَعْمَةِ

شمس مظهر
نور سحر

وَسَيِّدِ نَامِعِ رَبِّيعَةِ الْأَمَانَةِ وَبَاهِرِ اللَّهِ النَّاجِيَةِ لَمُتَجَمِّهِ الْمُرْتَضِيَةِ أَيُّهَا الْمَشْكُونِ
 بِذِي عَطْوَةِ السَّادَةِ الْهُدَاةِ الْعَلْوِيَةِ وَهَذَا الْفَائِزُونَ بِوِلَايَةِ الْوَلِيِّ الْعَائِبِ الْعَيْنِيَةِ الْأَلِيَّةِ وَ
 الْمُسْتَبِينِ مِنْ سَابِقِ الْمَشْكُوهِ الْمُحَدِّثِ وَالْمُسْتَدِينِ بِنُورِ مَصَابِحِ الْهَيْدَانِيَةِ الْهَيْدَوِيَّةِ وَ
 الْمُسْتَبِينِ مِنْ سَطْوَةِ نَفْسِ مَطْلَعِ الصَّفَاتِ السَّرِيدَةِ أَيُّهَا الْمُنْتَظَرُونَ لِطُلُوعِ الْفَرِّ الْمَصْبِيِّ سَطْوَةِ
 الْكَوْكَبِ الدُّرِيِّ وَظُهُورِ الْوَلِيِّ الْمُحْفِيِّ الْأَيَّامِ الْهَيَامِ الْقَائِمِ لِتَنْظِيرِ الْمَهْدِيِّ أَوْ حِينَا وَارْتِدَاحِ الْعَالَمِينَ
 فَدَاهِ وَحَلْبِ اللَّهِ مِنْ كُلِّ مَحْدُورٍ وَقَاهِ بَشَرِي لَكُمْ تَمْ بَشَرِي وَطُوبِي لَكُمْ تَمْ طُوبِي

قَدْ عَادَ إِلَيْكُمْ أَفْضَلُ الْأَيَّامِ وَأَعْظَمُ الْأَعْيَادِ

ارکده شنبه ای جز شنبه ای

بسته کافر این طغمت سری

افضل المہینہ لہ عین

بہ از این روز دین عید

از رسید دو عصر باز

صفوة الرحمن سلطان

الامام القائم الہادی لصفی

بشیرہ صافی صافی صافی

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ قَدْ أَقْبَلَ إِلَيْكُمْ زَمَانُ الْفَجْرِ وَالْفَجْرِ وَلِشَاطِطِ وَأَوْجِبُ لَكُمْ السُّورَ وَالْوَجْدَ لَا

وَطَلَعَ عَلَيْكُمْ سَمْسُ الْأَمَالِ وَسَطَعَ لَكُمْ نُورُ الْعِزِّ وَالْأَجْلَالِ فَاسْتَبِيرُوا بِالْعَادَةِ وَالْإِعْبَادِ

مژده که لهرش با جان رسید

بیت شنبه شد در شط

خیل فرج را روی جان

سید عید زد دل عجم پر گرفت

سحاب شبنم تفسیر کفرشان شد بد

فرج زمان تا زمان کمره زد لها کشود

وَتَفْتَحْ عَلَيْكُمْ أَبْوَابَ الْجَنَّةِ وَالرَّحْمَةَ وَالسَّلَامَ

خفت حرفا صان قلب سری

ماز آمد روز عید صان فرای

درین گیتی و طیر آمد روان

که دهم هزار فیض حق تا ز نوید

بر جهان بواب رحمت کرد بار

عیدی موعود شاه غمطر

الولی ابن الولی ابن الولی

که جوان شد بار این گردون

باید که شنبه شنبان رسید

باید که شنبه شنبان رسید

خسرت دل را از صفای

فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا

جان پر کن جوانی از سر گرفت

صب ز روی سخن شبنم غم گرفت

زین کران تا کران صفای دیگر گرفت

بیت شنبه ای جز شنبه ای

بیت شنبه ای جز شنبه ای

Handwritten marginal notes in the left margin, including phrases like 'بیت شنبه ای جز شنبه ای' and 'بیت شنبه ای جز شنبه ای'.

میراثها و تمام در وقت صلوات
بویا اولیاد خود را بپوشانند
و در هر روز از آن روز

با کینه شمر که مافیه و حد است هر روز و عجب روزی است آن روز که صفای صفا در وقت بیانی صد

لیس کمیلها فی الایام و شهر و لایة البیاء و الدهور ^{الکفر قاتل الذم} عید هر روز در عصر که شمار شیعیان رسیده و بهشت برادران

منه این روز فرود است این صبحم خرم این وقت است فرخاین از کار که در روزی است برادران روزان که با

ما اصبح یوم کمیله و ما منح و ما فضل و ما کان زمان عیدله زهی روز شگون به
بجبت و طراوت در پی شرم و رحمت و فیض لطف و سعادت سعد الایام بیوی ^{للسیاد}

بباز این شب که هر روز مال	از دل افزوده ز داده عدل
نور خنده اوند در آفرین است	باع جان رهبر آفرین است
نوبت شاد و که هر چی است	روح و کور در بدن آفرین است
باز جان همه از سر بر است	طرف عزیز از حق دیگر است
برنده گیتی ز سر زده است	جلوه حق باشد باز است
گدازه عین ملک شود	رحمت حق کور خود را نمود
مهری بوجود شد غنچه	خسرو دین ممکن در حب است
فیض خستین ز کس است	جان جهان حاصل کفن است

ما احسن الیوم و هذه اللیلة البیضاء و ما اصب لیس ایدخلت العادة الحظی
و ما اطرب و افرح قلوب الائمة الاذکیاء

زهر شبنم صیبا در چاه زرد مال	زهر شبنم بر صفا و صفا در راج کمال
زهر کوه زهر زاناب روشن تر	زهر کوه زهر شتر مطهر نجوم عدل
زهر چشمه حیوان در اد بود بها	زهر چشمه قربت در هیچ آن مال

وخت نیز زج بخش دلگشای ومانده بنا بر جهت از نای مسرت زای قد طلوع سپهر کوکب
 السعادة والأقبال من مشرق المنية والأمال وسطع فيه الوار العز والكمال
 من أفق المجد والشفاعة والأجلال فردان شکر که در صبح وصال کور و بیان کور سفت بوده
 و در حش ن روزی که چون عارض جوان زنگ غم از آینه دلها رود و جهان در این مسرت نموده

شد پیرش غم روز فرج شد پیر
 کمر کلستان گفت نزهستان زید
 زاده که لعوب و پیر زنده در درخت
 بود نمصر بعا، ز کعبان رسید
 ابر کهریز باز کرد چمن زر در
 بد سجا نفس طرف کلستان دریند
 از اثر مقدم مهدی آل رسول
 مهدی عهد دماغ هاله عشرت برید
 ز آنچه بوم اندر است منقبتش بر میند
 چه قائم که هست داور با بدست

اصبح وتود الأفاق بمصباح مولوده افصح وأصابه الأقطار بلجان كوكب معوده
 جهان را در قابل این عهد ز پر در شربت تازه دل عالمان ریش طی سردری به اندازه شیب و جوانی
 در این در هر نفسی بدین دار این بر همش ابروی شادان تیر حش و شورش رسته و کسک و مهر این سردری بسته

ز نغمه عهد شد چه طرف کلشن کنا
 کنار فرشت از این مین دلم را حکا
 پیاز مهر ای ستم قدم کلشن که ار
 بر رسته غم بزنی زایش مر شرار
 که کشت کسی جوان که تازه شد در کار
 مکن بقتل دگر دست غنچ و ددل
 موده همچون بهشت جهان به اردرین
 با سبای براج تو همچون بهشت
 کن جوهر جوهر جانین دمی طرف
 بستی تا فرا که گشتم این سر نوشت
 بکار و در در بهشت بر آنکه از کف نوشت
 مژگن عالیشان بر دینر نگاه وصال
 بیاید از لور کفر نسیم صلی پرور است
 بهاری دلم بهم در می برادر خور است

ز بهجده همراله غیرت کور است
 و از آنکه از صیبا ز آفتاب دور است
 الیوم الیوم الذی قد اظفر الله بینه الاکرم نوده الاعظم
 الالوم - فیروز زوری که در آن حسه از بهر بیان عیاش را بطهر مظهر کمال خود ثابت داد
 صبحی که در او نور تاباک زردان پاک از برده عین و افس تمیث قدم نبرده شهود نهاد

بر فیروز زردان به تازه ترین بهار
 یا روح خرمیر کا جان آدمی
 جان نرشد جان برتن نرشد در او
 یا حسبه اسباط کی کشته است طا
 ز انواع گل فصل سر برده بوستان
 یا عارضستان یا حی جوی جویان
 بر از کد طرف جعفر تا ز لعل طر
 یا کشته عطر نر یا کشته پر بخش
 یا ای شب آدمی به باده طر جوی
 یا کسبم در راه یا مایه سردر
 بصبحی هم صفا ز شامی فرج خزا
 یا کس طلع سردر کی مجسمی ز نور
 شهنش وین بنایه امیر گلکسپا

راز بر آتش صحنه خون افکار
 از آنکه از صیبا ز آفتاب دور است
 الیوم الیوم الذی قد اظفر الله بینه الاکرم نوده الاعظم
 الالوم - فیروز زوری که در آن حسه از بهر بیان عیاش را بطهر مظهر کمال خود ثابت داد
 صبحی که در او نور تاباک زردان پاک از برده عین و افس تمیث قدم نبرده شهود نهاد
 بر فیروز زردان به تازه ترین بهار
 یا روح خرمیر کا جان آدمی
 جان نرشد جان برتن نرشد در او
 یا حسبه اسباط کی کشته است طا
 ز انواع گل فصل سر برده بوستان
 یا عارضستان یا حی جوی جویان
 بر از کد طرف جعفر تا ز لعل طر
 یا کشته عطر نر یا کشته پر بخش
 یا ای شب آدمی به باده طر جوی
 یا کسبم در راه یا مایه سردر
 بصبحی هم صفا ز شامی فرج خزا
 یا کس طلع سردر کی مجسمی ز نور
 شهنش وین بنایه امیر گلکسپا

یک زودت با رواج یک زودت برف
 اگر فیض آید شش کده طبع را بر
 یک جهت ضرایب یک مخزن در

الذات ثامنہ حقان الاشياء ربه قلا
 بعدا بقية الانبياء والمرسلين خاتم الائمة الراشدين المهتدين صفوة الاولياء
 المرصين فرج المؤمنين وفرج المخلصين كمال الطالبين ومذلل الكافرين قاسم
 شوكة المعتدين مبيد العصابة واشركين ولي الامر في الاولين وليان الهدى
 في الاخرين معراج الدين ^{عليه السلام} وللملاحة في يوم الدين
 امام عباد حاضرته غيب مطهر
 چهارشنبه پیش وای عصر که است
 بخدا بگفت امام حسن و بشر
 خدا بگفت و دعایم مکان خود و کرم
 که نه صورت می از اصل با قدم بر

شمع محفل اباب مردت شیرازه که محمد وقتت شمه ایران خدفت کهر اکمیر و دای
 نهال برنده روجه کز است یکن بر رده کجاست نخستین فیض سیدی در فرزندان جعفر
 مهدی دارت علوم و کلمات احمدی چشم و چراغ دوران مصطفوی مهر در شان خدایان رضوی
 العصمام الاکبر والصبح لسفر والتود والائمة الاذهر و لفرود سن المبارک الاطهر
 صاحب الحاجبه لبقدره ذوالدعای الواسعه الدر لمصفا منهاج الهدی مصباح
 النبی المنجی المعطی والطریقه الوسطی الداعی الی الله والقائم بامر الله و المصطفی
 علی عبا و الله والمرضى لدین الله و محمل بکرامه الله الطاهره فی المقالة والواضح

حَدِيثُ ابْنِ حَسْبَانَ عَلَيْهِ السَّلَامُ

٩

فِي الدَّلَالَةِ وَالْهَادِي مِنَ الضَّلَالَةِ النَّوْدُ الْمَسْتَوْرُ فِي حِجَابِ الْغِيَابِ وَالْمَعْرِضُ الْمُنِيرُ مِنْ وَدَائِ السَّجْلِ قَلْبُ
الْأَفْطَابِ وَسَبِيلُ الْأَطْيَابِ الَّذِي لَا يَشْدُ فِيهِ إِلَّا الْكَافِرُ الْمُرْتَابُ وَلَا يَخْفَى فِيهِ إِلَّا الْكُلُّ عَارِضٌ أَوْ آدِيٌّ

حضرت محمدی شیرزدان شاعر	مظہر کمال مہ کوہان ہزار
حضرت محمود شہر مظہر	گادردین داوردین ویشتر
زور حسن شہدہ اولاد کن	فاک در حسن شہدہ کہ فاکان
قیم دین تہم آل بنی	حاصل کزاز بنی دوصی
اعلم سرار مدت ادب شہ	دیو برادرہ زازل باشہ
سکران رہبر ارادہ	نیت جبار حسن زنازادہ
لحظہ چشمہ بواج نور	زشت بود در رخسار کور
آبہ بحر فردوس دردست	یا کہ ظهورش نظر شکل است
دلم تدریس بجهان جا کرد	در ہم کل بر سر او فاک یاد
صانع الکونین کور کور	سہ عینی ز نور کور

صفت آریں بہترین عالمیان ز حیرتہ پیشین قدم زان عفت اصحابان و جہان ن
 امر الامرہ قائل الکفرۃ الفجرۃ فائد الحیرۃ البرۃ کلۃ اللہ و آیتہ حجۃ اللہ و خلقہ
 المفیط لایبہ و الذاب عن حرۃ مکن علمہ و معدن معرفتہ المجاہدہ فی سبیلہ و
 المنتقم من اعدائہ و المجدد فی طاعینہ و عبادتہ آیتہ فی خلقہ و عبادہ صغیرہ
 و صفوہ اولیائہ و در سلہ سدا کونین و مولیٰ لفقہین صیار لشرین و امان المؤمنین
 و ادیب البیطن الحنین امام السیر و لعلن کاشف الصیر و المبین صاحب الجود
 المین قاصع الجور و لفضن مولیان و سیدنا امام ن شہ زردان شاعر ستمی نبی عمت و کما

عصام الدرسيه برمن	امام سدر محمد بن حسن
سكان اسخاسيه كمتقين	بنار ليعنى عين علم العتق
ان حسد الله اسود جان	حسد در جهان كجس كستان
سهر حيا حسد و كجس كستان	در ك خدا سرور كانيات
صنادل ك لظاره كان	جفات زمان غوث سكاركان
سكان صف نور يزوان بارك	محيط سكارا در آب و فلك
كه ابراع آند فضايل در دست	شكلك ايكه فضايل كجس
ابست برين فلكه از كور ادا	زمن در زمان حوده در ادا
جهان بر در در از دراء سكارا	نشسته در سكارا
بر از عمل سزوكوان تاكران	في ظلم تا يك سنده جهان
عجبت بنه اگر در ادا	چو صاف سكارا در كور ادا

ثم الحمد لله و شكره حيث اكرمنا بهذا اليوم العبد و شرفنا بولاية مولوده الرشيد محمد
 و فضلنا على غيرنا بهذه الفضيلة العظمى و الموهبة الكرى و جعلنا من المؤمنين بعبد
 الذي عهد لنا و ميثاقه الذي و التنايه و قد و جب بحكم العقل و ضرورة النقل الذي
 و رديه الشريف العراء و الملة البيضاء امانة مراسم هذا العبد الشريف و اليوم المبارك
 الميمون الخفيف و اجزاء السنة النبوية و تشهد مائة الطريقة النبوية كرمها
 و ان نبضه لياثون و بيان تضائله و ان يبلغها العارفين و محجده و توصيفه و ان
 عجز عن نمية الواصفون و مدحه و ثنائه و ان تجر في مدحها المجاهدون المادحون كيف لا
 و هو من ائمة الكلمات و ائمة الايات و نقال سخاينة فل لو كان البحر مداً لكلماته

لَقَدْ بَعَثَ اللَّهُ قَبْلَ إِبْرَاهِيمَ رُسُلًا مِنْ قَبْلِهِ فَاتَّخَذُوا مِنْهُمْ هُزُولًا
 وَإِذْ أَوْحَى إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ أَنْ خُذْ فِي كُلِّ بَلَدٍ زَكَاةً مِنْ ثَمَرِهِ مِنْ قَبْلِ
 أَنْ يَنْضَجَ فَتَكُونُ لِلرِّسَالَةِ نَذِيرًا
 وَذَكَرْنَا فِي الْقُرْآنِ مُثَلِّمَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ
 وَإِبْرَاهِيمَ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ أَدَّبَ عَلَيَّ ذُرِّيًّا فَأَتِيتُهُمْ
 بِبَشِيرٍ مِمَّنْ يَبْغُونَ
 وَإِذْ جَاءَ إِبْرَاهِيمَ الْوَعْدُ بِالرِّسَالَةِ أَعْتَدَ لَهُ نَارَ كَهْفٍ فَلَمَّا
 دَخَلَهَا قَالَ لَهُ قَوْمُهُ هَلْ تَعْذِيبُنَا بِهِ يَكُونُ حِجَابًا
 فَطَرَفَ بِهَا عَيْنَ اللَّهِ فَآوَىٰ إِلَيْهَا كَهْفًا فَلَمَّا حَفَّتْ جِبْرَابُهُ
 رَأَىٰ فِيهَا آيَةً كَذَلِكَ ابْتَلَيْنَاهُ إِذْ جَاءَ بِالنَّبَأِ الْكَبِيرِ
 وَنَحْنُ نَعْتَدُ الْمُؤْمِنِينَ لَشَرِّ الْأَعْيُنِ حِجَابًا
 وَنَحْنُ نَعْتَدُ الْمُؤْمِنِينَ لَشَرِّ الْأَعْيُنِ حِجَابًا
 وَنَحْنُ نَعْتَدُ الْمُؤْمِنِينَ لَشَرِّ الْأَعْيُنِ حِجَابًا

وَقَدْ كَرَّمْنَا شِدْقَهُ إِذْ كُنَّ فِي الْكَهْفِ فَتَلَا فِيهَا سُورَاتِ الْبُرُوجِ وَالْكَافُرِينَ
 وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْبُرُوجَ بِالْحَقِّ وَالْحَقَّ الْمُبِينُ
 وَإِذْ جَاءَ إِبْرَاهِيمَ الْوَعْدُ بِالرِّسَالَةِ أَعْتَدَ لَهُ نَارَ كَهْفٍ فَلَمَّا
 دَخَلَهَا قَالَ لَهُ قَوْمُهُ هَلْ تَعْذِيبُنَا بِهِ يَكُونُ حِجَابًا
 فَطَرَفَ بِهَا عَيْنَ اللَّهِ فَآوَىٰ إِلَيْهَا كَهْفًا فَلَمَّا حَفَّتْ جِبْرَابُهُ
 رَأَىٰ فِيهَا آيَةً كَذَلِكَ ابْتَلَيْنَاهُ إِذْ جَاءَ بِالنَّبَأِ الْكَبِيرِ
 وَنَحْنُ نَعْتَدُ الْمُؤْمِنِينَ لَشَرِّ الْأَعْيُنِ حِجَابًا
 وَنَحْنُ نَعْتَدُ الْمُؤْمِنِينَ لَشَرِّ الْأَعْيُنِ حِجَابًا
 وَنَحْنُ نَعْتَدُ الْمُؤْمِنِينَ لَشَرِّ الْأَعْيُنِ حِجَابًا

وَقَدْ كَرَّمْنَا شِدْقَهُ إِذْ كُنَّ فِي الْكَهْفِ فَتَلَا فِيهَا سُورَاتِ الْبُرُوجِ وَالْكَافُرِينَ
 وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْبُرُوجَ بِالْحَقِّ وَالْحَقَّ الْمُبِينُ
 وَإِذْ جَاءَ إِبْرَاهِيمَ الْوَعْدُ بِالرِّسَالَةِ أَعْتَدَ لَهُ نَارَ كَهْفٍ فَلَمَّا
 دَخَلَهَا قَالَ لَهُ قَوْمُهُ هَلْ تَعْذِيبُنَا بِهِ يَكُونُ حِجَابًا
 فَطَرَفَ بِهَا عَيْنَ اللَّهِ فَآوَىٰ إِلَيْهَا كَهْفًا فَلَمَّا حَفَّتْ جِبْرَابُهُ
 رَأَىٰ فِيهَا آيَةً كَذَلِكَ ابْتَلَيْنَاهُ إِذْ جَاءَ بِالنَّبَأِ الْكَبِيرِ
 وَنَحْنُ نَعْتَدُ الْمُؤْمِنِينَ لَشَرِّ الْأَعْيُنِ حِجَابًا
 وَنَحْنُ نَعْتَدُ الْمُؤْمِنِينَ لَشَرِّ الْأَعْيُنِ حِجَابًا
 وَنَحْنُ نَعْتَدُ الْمُؤْمِنِينَ لَشَرِّ الْأَعْيُنِ حِجَابًا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى الْخَلْقِ الْأَوَّلِ وَالنَّبِيِّ الْمُرْسَلِ وَلِغَيْرِ الْأُمَّةِ الْأَكْمَلِ أَذِلَّ الدَّلَائِلِ
 وَأَشْرَفِ الْوَسَائِلِ الْأَنْفِضِ الْأَوَّامِلِ وَالْأَوَائِلِ وَكَاشِفِ الْمُحَنِّ وَالْعَوَائِلِ الْعَارِفِ بِالْأَعْرَابِ
 وَالْأَهْوَيْتِ وَالْوَائِفِ بِالْمَعَارِفِ الْمَلَكُوتِيَّةِ النُّورِ الطَّاهِرِ الطَّاهِرِ الْأَذْهَرِ
 وَالرُّسُولِ الْأَمْجِدِ الْأَكْرَمِ الْأَطْمَرِ بِتَمِيمِ الْمَبْعُوثِ إِلَى الْأَسْوَدِ وَالْأَحْمَرِ وَفَائِدِ الشُّفَعَاءِ
 فِي الْحَشْرِ الْمُتَخَيَّبِ مِنْ طِينَةِ الْكَرِيمِ وَسُلَالَةِ الْمَجْدِ الْأَقِيمِ الْمُرْسَلِ بِالْدينِ الْمَشْهُورِ وَ
 الْكِنَانِ الْمَطُورِ قِيَامِ نَهَامِ الْمَلِكِ وَالْمَلَكُوتِ عِصَامِ أَسَاسِ الْعِزِّ وَالْحَبْرِ وَثَلَاثَةِ
 الْعُلَمَاءِ وَمَجْلِدِ الْأَقْوَمِ الْأَعْلَى وَالنَّفْطَةِ الْأَوْحَى مَوْضِعِ سِرِّكَ وَكَلِمَاتِ أَمْرِكَ
 كَرِيمِيَّةِ عَلِيكَ وَتَبْلُغِ رِسَالَتِكَ وَأَنْفِضِ خَلْفَكَ وَخَيْرِ بَرِيئِكَ الْمُصْطَفَى الْأَكْرَمِ

أَبِي الْقَاسِمِ مُحَمَّدٍ

١٢

الْأَعْظَمِ وَالْمُجْتَبَى الْأَعْلَمِ الْأَحْلَمِ الْأَفْخَمِ الْبَشِيرِ النَّذِيرِ وَالسِّرَاحِ الْمُبِيرِ سِرِّ الْمَكُونِ
 وَتَوْرِكَ الْمَحْرُوقِ وَمَنْ فِي حَقِّهِ نَ وَالْفَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ رَحْمَتِ الْكَلِمَةِ الْوَالِغَةِ
 وَمَحْرَبِ الْوَارِدِ السَّاطِعَةِ كَهْنًا أَنْارِكِ الْأَمِغَةِ وَالطَّمْرِ بَرَاهِينِ الْفَاطِمَةِ
 كَرَامَتِ إِبَانَتِ الْجَامِعَةِ وَأَجَلِ كَلِمَاتِ الطَّائِفَةِ إِمَامِ الْأَئِمَّةِ وَسِرَاحِ الْأَمْرِ نَبِيِّ
 الرَّحْمَةِ وَكَاسِفِ الْعَمَةِ سَبِيلِ النِّجَاةِ دَلِيلِ الْهُدَاةِ ابْنِ الْوَلَاةِ وَأَمَانِ الدُّعَاةِ
 الدَّرِّيِّ الْبَيْتِ وَالنَّبِيِّ الْكَرِيمِ ذِي الْمَنْجَمِ وَالْمَخْلُوقِ الْعَظِيمِ مَعْلُومِ وَصِيهِ وَالْيَامِلِ
 بِشِيرِ رَحْمَتِكَ وَنَذِيرِ تَقْدِيرِكَ الَّذِي لَعْنَتُهُ بِالْحَقِّ لِيُخْرِجَ عِبَادَكَ مِنْ عِبَادَةِ الْأَوْثَانِ
 إِلَى عِبَادَتِكَ وَمِنْ طَائِفَةِ السُّبْطَانِ الْإِطَاعِيكَ فَارْتَبِعْهُمْ مِنْ قُدْرَتِكَ وَخَوْفِهِمْ
 مِنْ سَطْوَتِكَ خَائِمِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِينَ سَيِّدِ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ وَسَيِّدِ الْمَلَكُوتِ
 الْمُنْتَجِبِينَ وَالْمَدْوُوحِ فِي الْكِتَابِ الْمُسْتَمِينِ وَالْمَدْعُوعِ لِحَقِّهِ وَسَيِّدِ الْخَلْقِ الْيَوْمِ وَاللَّيْلِ
 وَالْأَصْلِ الْأَوْصَلِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَالرَّحْمَةِ وَالنِّعَةِ لِلْعَالَمِينَ ابْنِ الْحَمْدِ وَالْإِحْسَانِ
 وَخُلَامَةِ الْأَوْثَانِ وَالْأَمْجَادِ سَيِّدِنَا وَسَيِّدِ الْبَشَرِ مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْكَوْنِ
 الرَّسُولِ الْمُسْتَدَادِ الْمُوْتَدِّعِ مُحَمَّدٍ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ وَالْكَرَامَاتُ

عُدَّ
 وَالَّذِي عَلَّمَنَا الْهَرَفَ فِي
 وَأَسْرَعِي بِهِ مِنْ مَسْجِدِ
 الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْقُدْسِيِّ
 وَبَلِّغْ بِهِ خَبْرِي إِلَى
 سَيِّدِ الْمَشْرِقِ وَدُنْيَا
 لِقَدِّكَ فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ
 آفَادَةً

شاه پسران مومنان سراج
 اصفا برادران راج
 روضه دين شرح ازاد رواج
 برادرش سوي هم محتاج
 قوام هر يك دلت هم دين مصدر است
 ابراهيم محمد فضل امير
 مصد كسان عقل تحت
 در برش ملكات عبد و دل
 صفح حضرت عزت و قيس در رخ دست

عرض از این حسن مراد را در این
 سه دین حسد و عالم زکل ماری اقدم
 هو اللدول بر اللدول بر اللدول
 بجای کلش ایمان صفای دهه
 ز امرش امرش استن ز امرش امرش
 ز نورش ماه تابنده ز نورش امرش
 بطاهر رسپا خرم باطن بر عظم
 وجودش کرم بودی کرم بودی
 بی تعظیم ادخضع بی عزم او
 ملاذ پس بگو سانه بوفد کرم
 ز عرش دیم در حرمت صفی عقل

جلیس عرشه رسن مکن تحت او ادنی
 حسد و ش با قدم توام وجودش
 بر العالی بر العالی بر اللدول
 جهان را جان و دم فانی و کس عوده
 میرش از خورش ز سید قسبان امرش
 ملک بر کوش سنده ملک از فضل او
 جوز ادمه دایم بودی ادمه شیدا
 که کز نه هر او بودی مثنی ماری سیدا
 چه از اقصی چه از اوج چه از ادنی چه از اعلا
 عیاش در مع عیسر سفیث ادم و خوا
 به حسرت فیه در حرمت ز صافی بطن کویا

در تمام مهر قیاس آسان بها
 که در روز بروز دارم از نهان

وَالَّذِي نَصَّ عَلَيَّ وَلَا يَبْرُؤُكَ وَالْحَائِمُ وَالْإِمَامَةُ سِرَّ حَبِيبِ الْمُصْطَفَى الْأَعْظَمِ الْمُؤَيَّدِ بِالطَّاهِرِ الْمَطَهَّرِ
 وَالْأَيُّمِ السَّائِ عَشْرَ الْمَنْظَرِ بِالْبُصْرِ الْمُنَوَّارَةِ وَأَوْجِبَ عَلَيْنَا وَالْإِنْسَ وَطَاعَتَهُ بِالْإِجَادِ
 الْمُنْضَائِرَةِ وَالْأَخْبَارِ الْمُرْتَبَةِ الْمَكَارِهِ فِي كِتَابِ الْفَرِيقَيْنِ وَالسُّنْدَةِ بِأَسْنَادِ الطَّرِيقَيْنِ
 وَقَدْ سَطَّرَ فِيهَا الْأَسَاطِيرَ وَمَلَأَهَا بِالطَّوَامِيرِ فِيمَا نَصَّ الْحَلِي الْمُرَوِّى مِنْ جَابِرِ
 الْأَنْصَارِيِّ وَثَرِيْبٍ مِنْ عِنْدِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَعْرُودٍ قَالَ الْمُنَزَّلُ قَوْلَهُ تَعَالَى يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
 أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ طُتُّ بِأَرْسُولِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ وَالْمُنْأَى
 وَعَرَفْنَاكَ مَا طَعْنَاكَ فَمَنْ أُولِي الْأَمْرِ الَّذِينَ أَمَرْنَا بِطَاعَتِهِمْ فَقَالَ هُمْ خُلَفَاؤُا بِجَابِرٍ وَ

لمسحوقه من لصاله
 والروايات المختوية
 لا تارة ولا تارة
 والامير بطا
 ودلائله لاد

وَآرِلِيَاءُ الْأَمْرِ بَعْدِي أَوْلَهُمْ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ ثُمَّ مِنْ بَعْدِهِ وَلِلَّهِ الْحَسَنُ ثُمَّ الْحُسَيْنُ ثُمَّ عَلِيُّ
 ابْنُ الْحُسَيْنِ ثُمَّ مُحَمَّدُ ابْنُ عَلِيٍّ الْبَاقِرُ وَسَدْرُكَهُ بِأَجَابِرٍ فَإِذَا ادْرَكَتْهُ فَاقْرَءْهُ مِثْلِي لِئَلَّا
 تَمُوتَ حَيْضَ ابْنِ مُحَمَّدٍ ثُمَّ مُوسَى ابْنُ جَعْفَرِ الْكَاطِمِ ثُمَّ عَلِيُّ ابْنُ مُوسَى ثُمَّ مُحَمَّدُ ابْنُ عَلِيٍّ ثُمَّ عَلِيُّ ابْنُ مُحَمَّدٍ
 ثُمَّ الْحَسَنُ ابْنُ عَلِيٍّ ثُمَّ مُحَمَّدُ ابْنُ الْحَسَنِ بِلَاءِ الْأَرْضِ عَدْلًا وَقِطَاعًا بَعْدَ مَا مَلَيْتُ
 ظُلْمًا وَحُورًا - وَفِي الْحِجْرِ الْمَشْهُورِ عَنْ جَابِرِ الْحَقْفِيِّ عَنْ جَابِرِ الْأَنْصَارِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا
 قَالَ ثُمَّ سَمَّيْتِي حَجَّةَ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ وَبَيْتِهِ فِي عِبَادِهِ مُحَمَّدُ ابْنُ الْحَسَنِ ذَلِكَ الَّذِي
 اللَّهُ عَلَى يَدَيْهِ مَارِقُ الْأَرْضِ وَمَعَارِبُهَا وَذَلِكَ الَّذِي يُعِيبُ عَنْ سَبْعِينَ وَأَوْلِيَاءِ
 عَيْبَةً لَا يَنْتَبِهُ فِيهَا عَلِيُّ الْقَوْلِ بِإِمَانِهِ الْإِمْنِ مَحْنِ اللَّهِ قَلْبُهُ لِلْإِيمَانِ قَطَبُ بَابِ السُّؤْلِ
 اللَّهُ وَهَلْ يَنْتَفِعُ شَيْعَتُهُ مِنْهُ فِي عَيْبَتِهِ فَقَالَ إِي وَالَّذِي كَتَمْتَنِي بِالْبَيْتِ لِيُنْصِتُوا
 بِنُورِهِ وَيَنْتَفِعُوا بِوَلَايَتِهِ فِي عَيْبَتِهِ كَانْتَفَاعِ النَّاسِ بِالشَّمْسِ مِنْ وَرَاءِ السَّحَابِ
 وَمِنْهَا قَوْلُهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ الْأَئِمَّةُ بَعْدِي اثْنَا عَشَرَ أَوْلَهُمْ عَلِيُّ ابْنُ أَبِي
 وَآخِرُهُمُ الْقَائِمُ هُمْ خَلَفَاؤِي وَأَوْصِيَاءِي وَرَجَّحَ اللَّهُ عَلَيَّ أُمَّتِي بَعْدِي الْمُقَرَّبِينَ مُؤْمِنِينَ
 وَالْمُنْكَرَ لَهُمْ كَأَنَّهُمْ وَمِنْهَا قَوْلُهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ الْأَئِمَّةُ بَعْدِي اثْنَا عَشَرَ
 أَوْلَهُمْ عَلِيُّ وَرَابِعُهُمْ عَلِيُّ وَثَامِنُهُمْ عَلِيُّ وَعَاشِرُهُمْ عَلِيُّ وَآخِرُهُمْ مَهْدِيُّ
 وَمِنْهَا قَوْلُهُ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ ابْنِي هَذَا إِمَامٌ مِنْ أُمَّةٍ أَوْ إِمَامٌ مِنْ أُمَّةٍ ثَلَاثَةَ تِسْعِينَ نَاسِيَهُمْ
 قَائِمُهُمْ وَمِنْهَا قَوْلُهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ أَنَا سَيِّدُ مَنْ خَلَقَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ وَأَنَا خَيْرُ مَنْ
 جَبْرَيْلُ وَمِيكَائِيلُ وَإِسْرَائِيلُ وَحَمَلَةُ الْعَرْشِ وَجَمِيعُ بَلَائِكُمْ اللَّهُ الْمُقَرَّبِينَ وَأَسْبَاءُ اللَّهِ
 الْمُرْسَلِينَ وَأَنَا صَاحِبُ السَّفَاعَةِ وَالْحَوْضِ الشَّرِيفِ وَأَنَا وَعَلِيُّ ابْنُ أَبِي هَادِيَةَ الْأَمَّةُ مِنْ

عرفنا عرف الله ومن انكرنا فقد كفر الله ومن علي سيطماني سيد شباب اهل الجنة
 الحسين والحسين ومن ولد الحسين ائمة تسعة طاعتهم طاعتي ومعصيتهم
 معصيتي ناسمهم فاممهم ومهدبهم (الحسين والابن ابان من لصوص الجنة واكلمات اهل الجنة)
 اللهم اني اسئلك والوجه اليك ببيتك نبي الرحمة محمد صلى الله عليه واله
 يا ابا القاسم يا رسول الله يا امام الرحمة يا شفيع الامة يا سيدنا ومولينا
 زنا نوحبنا واستشفنا ونسئلك الي الله وقد نال بين يدي حاقنا
 في الدنيا والاخرة يا حي يا قيوم عند الله شفيع لنا

من انكرنا فقد كفر الله
 الحسين والحسين
 من ولد الحسين
 ائمة تسعة
 طاعتهم طاعتي
 ومعصيتهم
 معصيتي
 ناسمهم فاممهم
 ومهدبهم
 الحسين والابن ابان
 من لصوص الجنة
 واكلمات اهل الجنة
 اللهم اني اسئلك
 والوجه اليك ببيتك
 نبي الرحمة محمد
 صلى الله عليه واله
 يا ابا القاسم يا رسول الله
 يا امام الرحمة
 يا شفيع الامة
 يا سيدنا ومولينا
 زنا نوحبنا
 واستشفنا ونسئلك
 الي الله وقد نال
 بين يدي حاقنا
 في الدنيا والاخرة
 يا حي يا قيوم
 عند الله شفيع لنا

الحمد لله الذي نورضنا نورا بنوار ابائه واقرعونا نورا بشاهدة صنيعه وبيانه
 وخطاهن المتمكن بولايته ولاه امره وكلمانه ومطاهر اسمائه وصفائه و
 الصلوة والسلام على اشرف ابائه ورسوله افضل دعائه سيما علم اعلام الهدى و
 منار الوجيه والقي وضاء مصباح الدحي استبد الكونين مفاتيح النجاة وادب
 معبود الصفاة خير خلق الله مصباح الظلام الامام ابن الامام ابن الامام نور الانوار
 مخزن الاسرار قائد الابرار وملاذ الانهار فقام الجنان والدار المنظر في الامصا
 الغائب عن الابصار كما الواضح اللامع في الاتار كالشمس في رابعة النهار الذي ظهر
 في بيت الله ذي الاسرار وبنادي شعار النار الحسين انا الطالب بالادوار
 حشرنا بان سهر وجود كوبر حشرنا بحركات دور عاتق غيب وشهود ربيته
 او ردت خلف تابه سراج منير بيت قابع كسر كبر وفت ليت الموحد من غوث
 في حشرنا بان سهر وجود كوبر حشرنا بحركات دور عاتق غيب وشهود ربيته
 او ردت خلف تابه سراج منير بيت قابع كسر كبر وفت ليت الموحد من غوث

الحمد لله الذي نورضنا نورا بنوار ابائه
 واقرعونا نورا بشاهدة صنيعه وبيانه
 وخطاهن المتمكن بولايته ولاه امره
 وكلمانه ومطاهر اسمائه وصفائه و
 الصلوة والسلام على اشرف ابائه ورسوله
 افضل دعائه سيما علم اعلام الهدى و
 منار الوجيه والقي وضاء مصباح الدحي
 استبد الكونين مفاتيح النجاة وادب
 معبود الصفاة خير خلق الله مصباح
 الظلام الامام ابن الامام ابن الامام نور
 الانوار مخزن الاسرار قائد الابرار و
 ملاذ الانهار فقام الجنان والدار
 المنظر في الامصا الغائب عن الابصار
 كما الواضح اللامع في الاتار كالشمس
 في رابعة النهار الذي ظهر في بيت الله
 ذي الاسرار وبنادي شعار النار الحسين
 انا الطالب بالادوار حشرنا بان سهر
 وجود كوبر حشرنا بحركات دور عاتق
 غيب وشهود ربيته او ردت خلف تابه
 سراج منير بيت قابع كسر كبر وفت
 ليت الموحد من غوث

سُبْحَانَ جَبَلِ اللَّهِ مَبِينِ جَبَبِ اللَّهِ الْمَكِينِ مَبَاتٍ لِنُظُولِ مَنْ سِيرَ الطَّالِبِينَ الْفَيْتَمُ بِالْبَدِينِ
 الْحَاكِمُ الْأَبِينِ الَّذِي يَقْبَحُ اللَّهُ الْأَرْضَ بِدَيْرِ مَشَارِقِ الْأَرْضِ وَمَعَارِبِهَا وَالَّذِي يَلِدُ
 الْأَرْضَ طَوْلًا وَعَرْضًا سَمَلِمَا وَجِبِلْمَا بَرَّهَا وَجَرَّهَا الْأَصْلُ الْقَدِيمُ وَالْفَرْعُ الْكَرِيمُ وَ
 الصِّرَاطُ الْمُسْتَقِيمُ حُجَّةُ الْعَصْرِ وَفَيْتَوْمِ الدَّهْرِ وَنُورُ حُدُودِ الْمَجْدِ وَفَيْتَوْمِ الْمَمْنُونِ وَالْبَلَدِ
 عَيْنُ اللَّهِ ذِي الْمَنِينِ وَجِهَةُ اللَّهِ الْأَكْرَمِ الْأَحْسَنِ مَوْلَانَا وَسَيِّدُنَا حُجَّةُ ابْنِ الْحَسَنِ ^{صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ}

حجرتانم در آن عصر که سر بود	حجرتانم در آن عصر که سر بود
مهر بود سر در باغ معانی	مهر بود سر در باغ معانی
حجرتانم که گرز پرودن نماند	حجرتانم که گرز پرودن نماند
نه که شود ناشی سر سنی خود	نه که شود ناشی سر سنی خود
حجرتانم شهر که ز ابر خداوند	حجرتانم شهر که ز ابر خداوند
مظهر کامل امام سمرق در مهاب	مظهر کامل امام سمرق در مهاب
کوهر بجز وجود دارد کیستی	کوهر بجز وجود دارد کیستی
پرتو ز نور از ادب آنچه مجرب	پرتو ز نور از ادب آنچه مجرب
ذاتش با ذات حجت برابر	ذاتش با ذات حجت برابر
بخشی از جوان است نور خورشید	بخشی از جوان است نور خورشید
خست شرف از سر سر حلاله	خست شرف از سر سر حلاله
فاکر روی او است قندهار	فاکر روی او است قندهار

صَلَاةً وَالسَّلَامَ عَلَيكَ يَا حُجَّةَ ابْنَ الْحَسَنِ يَا بَيْنَ رَسُولِ اللَّهِ يَا بَيْنَ أَسْرِ الْمُؤْمِنِينَ يَا بَيْنَ الْقَامِ السُّطْرِ وَ
 الْخَلْفِ الصَّالِحِ الْمَهْدِيِّ وَرَحْمَةَ اللَّهِ وَبَرَكَاتِهِ يَا سَيِّدَنَا وَمَوْلَانَا كَيْفَ تَشَاءُ اللَّهُ عَلَيْكَ وَبِحَقِّ
 حَبْلِكَ مُتَمَدِّدٍ مُصْطَفَى وَابْنِكَ عَلِيِّ الرَّضِيِّ وَحَبْلِكَ الرَّهْمِيِّ وَيَا بَابَكَ النُّقْبَاءِ الْجَبَّارِ أَنْ

یا منیر رسول الله صلی الله علیه و آله
 یا حجة الاسلام

نَشْفَعُ لِي عِنْدَ اللَّهِ فِي قَضَائِ حَوَائِجِي وَكَفِّ عَنِّي وَبَلُوغِ أَمَالِي وَأَنْ تُرِيَنِي طَلْعَكَ الرَّسِيدَةَ وَالْقُرَّةَ
 الْحَمِيدَةَ وَتُشَرِّفَنِي بِبِقَائِهِ وَجِهَلِ الْكَرِيمِ وَتَمُنَّ عَلَيَّ بِبَيْدِ الْمَنِّ لِحَيْمٍ وَلَا تُرَدَّنِي عَنِّي بِأَيْدِي
 لَا تُجِيبُ الْمُنِيْبَكَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَنَسَلُ اللَّهُ أَنْ يُرِيَنِي فِكْمَ السُّرُورِ وَالْفِرَجِ وَخَيْرِنَا

بِكُمْ عَنِ لُصُورِ الْحَرْجِ وَتُجَلِّ لَكُمْ النَّصْرَ وَالْفَيْلَ تَحْفِكَ مِنْ أَيْدِي الطَّاهِرِينَ
 (الآبَاءُ لِي لِعَيْصِرِ خَيْرِ بَرِيَّةٍ)
 (وَمَا لَكَ مَسْرُورِي فَوَاقِدُ مَمْلَكَةِ)
 (لِفَانِكَ مَطْلُوبِي بِفَانِكَ مَقْصِدِي)
 (وَأَنْتَ مَنِّي قَلْبِي وَأَنْتَ ذَخِيرَتِي)
 (سَرِيْبُ بِي كَأْسِ الْحُبِّ مِنْكَ حَرَمِي)
 (فَأَنْتَ حَبِيْبِي أَنْتَ مَنِّي وَمَقْصِدِي)
 (بِنَفْسِي لِمُحِبِّبِي وَأَنْتَ لِعَلَّتِي)
 (وَمَا أَحَدٌ مِثْلِي بِنِيَالِ سِتْرَةٍ)
 (وَأَنْ كُنْتُ عَنِ نَيْفِ الْحَضُورِ حَرَمِي)
 (لَفَدَكْتُ حَمْدِي وَأَدَمُ لَمْ يَكُنْ)
 (ظَهُورَكَ أَمْرًا وَاضِعًا لِمَنْ جَهْدِي)
 (مُجِيبِي وَلَكِنْ نُورٌ وَجِهَلِي سُرُورِي)
 (إِلَى كَمِ تَعْيِبُ سَمْسُورِي وَجِهَلِي لَرِي)
 (فَبَاعَدُ لِحْنِي كَمِ أَرْدِيكَ مَسْرُورِي)
 (إِلَى بَابِ مَنْ أَيْدِي الْحَوَائِجِ سِتْرِي)
 أَرْصِبُ أَرْصِبُ سُرُورِي سَهْرِي

فَدَانِكَ جَمَانِي وَرُوحِي وَمُهَيْبِي
 فَمَا مَلَخْنَا فِي حَبَابِكَ كَعَيْبِي
 هَوَاؤُكَ مَحْبُوبِي رِضَاؤُكَ بَعِيْبِي
 وَأَنْتَ شِفَاؤُنْفُسِي وَأَنْتَ سَلْفِي
 تَلَذَّذْتُ مِنْهُ سَاعَةً بَعْدَ سَاعَةٍ
 وَدُنْيِي وَدُنْيَايَ وَعَانِيَةَ رُغْبِي
 بِنَفْسِي لِمُحِبِّبِي شِفَاؤُكَ لِعَلَّتِي
 إِذَا كَانَ نَفْسِي بِالْوَصَالِ سَلْتِي
 فَأَنْ اصْطَبَارِي تَمَّ أَنْ شَكْسِي
 مِنْ اللَّهِ لَدَعُوًا بِاسْمِ الْحَلِيفَةِ
 وَلَكِنَّمَا الْأَهْوَاءُ عَمَّتْ فَاعْتَبِي
 لَطْفَتِي وَبَانَ مِنْدَلُ حَفْصِي
 مَخَاطُطُ بَطْلَمِ مُظْلَمِ كُلِّ صَفْحِي
 وَلَمْ يَتَّقِ فِي الْأَرْضِ سِوَى اسْمِ لَعْدِي
 وَأَنْتَ تَرَى حَالِي وَلَعَلَّمَا حَاشِي
 أَرْصِبُ أَرْصِبُ شَقَانِي عَمِّي

از دین فخر کانی
از طغیان و غلبه
از غلبه سلطان
از غلبه قیام
از غلبه قیام
از غلبه قیام
از غلبه قیام
از غلبه قیام

ای بر بخت خلیل عشقان
کو جواد صافی ای خسته انام
میرا نذر دورا سپید درود
ز آن پس گوید که آیه جهان
از غبار در کت کجس لبهر
از چه امیر سپهر فحشا
بجرتو بر بنه کان بس شکل است
آفتاب چنه بنزد در حجاب
آفتاب تا این خط
صبح کن ای صبح ازل
ظلم عالم را بر سر در نمود
شکرش با توده غنبر اگر
گشت از حور بدست کستی حرا
ای صیبا سرق بزدان پاک
حبس کن اخرا محبت با هم
حبس کن تا که گردد حبسده که
چو صافی صطره از آن سواد
از لغات جهان او را کتب

گرد سرد کور آن سلطان صاب
بر خست عرصه سپید درود سلام
مست که کور تو را درود سجود
آفرینش بر بلب سلطان
از فردن از آنچه کور در کمان
ذره از نور تو شمس و قمر
تا غنیمت نمود را خستیار
غنیمت تو پیش از این بار دل است
برده بر در در رخ چون آن آب
صبح فرما از کرم این شام
صبح کن ای صبح ازل
وقت نه از غنیمت آن در شود
عالم را از ندم کجس اگر
عه لحقا با بنه اندر رکاب
دور و ما ظمت از این آب و خاک
تا رود ترک از وجودت در عجم
دهر حق حقیقی در بشر
دین را در نوا و در آرزو است
دار غنیمت بر دو جهان از ادکن

يا جوادا لب من حب الجواد انت ذخر ورحمة عماد

بسم الله الرحمن الرحيم

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى وَلِيِّكَ الرَّضِيِّ وَوَصِيِّ نَبِيِّكَ لِمُصْطَفَى وَأَخِي رَسُولِكَ الْمُحِبِّي
 الدَّاعِي إِلَى شَرِيعَتِهِ وَخَلِيفَتِهِ فِي أَمْنِهِ وَمُفْرِحِ الْكُرْبِ عَنْ وَجْهِهِ النَّاطِقِ بِحَبْلِ
 وَجْهِهِ الْمُوَاسِي لِنَفْسِهِ وَالْوَاقِفِ لِمَجْنَه السَّيِّدِ الْمُعْظَمِ وَالْإِمَامِ الْمَلَكَمِ الصِّرَاطِ
 الْأَقْوَمِ وَالسَّيِّدِ الْأَعْظَمِ الْمَنْجِ الْأَثَمِ عِمَادِ أَرْكَانِ التَّوْحِيدِ مَدَارِ نِظَامِ التَّجْرِيدِ إِمَامِ
 الْمَجَالِي وَالْمُظَاهِرِ مَوْلَى الْأَوَائِلِ وَالْآخِرِ صَاحِبِ الْمَنَائِبِ وَلِمُفَاخِرِ أَوْلِيَاءِ مَنْ
 يَدُ وَبَلَدُكَ وَصِيْرِ رَسُولِكَ وَحَسْبِ حَسْبِكَ وَمَوْضِعِ سِرِّهِ وَسِرِّكَ وَصَفْوَتِهِ
 وَصَفْوَتِكَ وَبَابِ عِلْمِهِ وَمَعْدِنِ حِكْمَتِكَ ^{أول} الْأِمَامِ الْأَوَّلِ الْأَكْبَرِ السَّيِّدِ الطَّاهِرِ الْأَطْهَرِ
 الْوَلِيِّ الْكَامِلِ الْمُطَهَّرِ الشَّجَاعِ الْمَضْرُوبِ لِفُضُولِ حَائِلِ اللَّوَايِدِ فِي مَجْمَعِ سَائِغِ أَوْلِيَاءِهِ مِنْ
 الْكُوثرِ الْمُحْضَرِ مِنْ جَنْبِئِهِ مَا أَحْبَبْتَهُ وَلَكِنَّ اللَّهَ حَسْبَاءَهُ وَالْمَضْمُونِ نَقَرٍ مِنْ كُنْتِ
 مَوْلَاهُ فَهَذَا عَلَى مَوْلَاهُ نَفْطَرِ دَائِرَةِ الْإِيمَانِ شَمْسِ فَلَكِ الْعِرْفَانِ الْعَالَمِ بِأَمْرِ الْعَالَمِ
 اللَّيْحِ وَالْقَائِلِ بِقَوْلِ سَلَوِي قَبْلَ أَنْ تَفْقَدَ دُونِي مِصْنَجِ الصِّبَاءِ سُلْطَانِ الْأَوْلِيَاءِ
 عِمَادِ الْأَنْبِيَاءِ ذَخْرِ الْأَنْبِيَاءِ خُلَاصَةِ الْأَصْفِيَاءِ خَالِصِ الْأَجْلَاءِ زَوْجِ سَيِّدَةِ
 الْبَيْتِ كَيْفِ الْفُقَرَاءِ وَلِضَعْفَاءِ سَيِّدِ الْمَوْجِدِينَ سَيِّدِ الْبَلَدِ الْبَلَدِ قَطْبِ الْعَارِضِينَ
 صَاحِبِ الْمُؤْمِنِينَ وَارِدِ عِلْمِ الْبَيْتِينَ غِيَاثِ الْمَكْرُوبِينَ نُحُوتِ الْمُسْلِمِينَ مَوْلَى الصِّدِّيقِينَ
 نُورِ الْمُجَاهِدِينَ وَاضْئِلِ الْقَائِمِينَ وَمُجَاهِدِ عَمِّ كَوْمُنِينَ وَقَائِلِ الْمَادِيَنِيِّينَ وَكَلْبَائِيَنِينَ وَفَائِدِ

وَسَلَامٌ عَلَيْهِ
عَلَى ابْنِ سِبْطَانَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

٢٠

وَلِبَاوَأَدَمُ
مِنَ الْمَاءِ الطَّيِّبِ

بِعُوبِ الدِّينِ أَفَانِدِ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ أَيْ الْأئِمَّةِ الرَّاسِدِينَ الْأَمَامِ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ
الَّذِي مِنْ تَقِيْمًا بِمَنْزِلَةِ هَرُونَ مِنْ مُوسَى وَالَّذِي تَكَلَّمَ مِنْ وَلائِهِ فِي الْمَهْدِ عَنِي وَأَهْلًا
فِي الْمَهْدِ حَتَّى تَسْعَى فَايْحَةَ كِتَابِ مِثْلِ الْوَلَايَةِ حَبْرَةَ أَرْبَابِ الْبَيْتِ وَالِدِيَّةِ ^{مُتَكَلِّمًا}
وَالْكَفْرَةَ قَائِمِ الطَّالِبِينَ وَالْفَجْرَةَ أَيْمِرَ الْبُرْدَةِ وَالْحَبْرَةَ حَامِلِ الْقَاسِمِينَ عَمْرًا مُسْتَفْرَه
وَالْمَارِثِينَ ذِي بَابِ قُرْتٍ مِنْ لُصُورَةٍ سَفِي اللَّهِ وَسَفِي رَسُولِهِ أَسَدِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ
رَسُولِهِ الْمَهْدُوحِ فِي الْكِتَابِ الْكَرِيمِ الْمَحْتَضِ بِالْجَلِيلِ وَالْعَظِيمِ وَالْمَقْصُودِ مِنَ النَّبِيَّ
الْمَعْظَمِ قِيمِ الْجَنَّةِ وَالنَّارِ حَجْرَةِ الْجَبَّارِ وَمَدِيرِ الْأَسْرَارِ وَالْمَوْلُودِ فِي الْبَيْتِ ذِي
الْأَسَادِ الصَّادِقِينَ الْأَكْبَرِ الَّذِي صَدَّقَ بِهِ كُلُّ مَنْ مَرَّ بِعَاقِلٍ وَالْفَارُوقِ الْأَعْظَمِ الَّذِي
يُفَرِّقُ بَيْنَ الْحَقِّ وَالْبَاطِلِ وَالْأَثَرِ بِهِ الْإِكْلِ مُؤْمِنٍ كَائِلٍ وَلَا يَجِدُ وَلَا يَنْبَغُ إِلَّا
مَنْ هُوَ مَحْتَبُونَ أَوْ جَاهِلِ التَّوَدُّ السَّاطِعِ لِبَارِقِ وَالْمَجْمَعِ فِي مَنَافِعِهِ الْمُخَالَفِ وَالْمُؤْمِنِ
وَالَّذِي رَدَّ لَهُ الشَّمْسُ مَرْتِنِ أَيْ لِسَبْطَانَ الْحَسَنِ مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْكَرِيمِ سَيِّدِ الْبَشَرِ
الْقَلْبِ أَيْمِرِ الْمَوْجِبِينَ - ^{عَنْ أَبِي سَبْطَانَ} أَنْ سَبَّحَ أَنْ كَبَّرَ بِرَجْدِ قَلْبِ كَيْفَانِ بِرَجْدِ كَيْفَانِ بِرَجْدِ كَيْفَانِ

مَا أَصَابَ لِسَبْطَانَ
الْحَاسِنِ رُحْمَيْنِ
وَمَا جَرَّ لِحَجْرَتَيْنِ
وَبَابِعِ لِسَبْطَانَ
وَلِقَائِلِ بَدْرَيْنِ
الَّذِي كَفَّرَ بِاللَّهِ
طَرَفَيْنِ

پادشاه عزیز در شرف حضرت ائمه
تسبیح سیرت و حل ابرئیل
محرر لطف ابرئیل
قال دل سرت از شمس سب
مژده مشرق في الكون عن صب
شهادت حضرت مردان سلطان دين
جيد صفة على عالي كردن طرد
جو علم سیرت و دفع له ابرئیل
معه در منزل مع زرعی در ذیل
عالم علم له في ریشه فضل و کمال
حل نفس لم یکن کفره فيما يزال
انگشت از ضرب شمس در جانب طرد

صورت چوب که نه چوب بود همش
 سینه قد تا هکتار کفن در عرنه
 دایه ملک دلت داور لول مکان
 بین داور ستر آبر و دوش و سینه
 عبت ای دعای مهر دین عم رسول
 ایات افضل کا الله است فی لیل
 کد اندر لیل آنه حش خیر به لیل
 بان نورنه کما تحت لبس
 بر خفت حق ذات کاد کاد
 تا عی باشه نسیم فر کی تم و غیر
 در عالم کافرا کما شر و دانه سنت
 بعد ماقصع عنه آه قال ملک
 رسم از ادرا کوم است خلد و حیل
 مکن فی عقل اذنی است ذاب
 عش کوم و حب است عقل کوم عش
 کف از لب ناکال نورا صا
 نه من شامه از حق روح او کلمه
 حق حش را راه کف مکن صفا

پیش از آن است که پیه کاه و نون بصال
 فضل قد کان کل کسوف فی افضل حال
 کوم کبر ایت حشر روح عدل
 کبر دیش اصل عشش حدث از دفضل
 مقصد مسخ ز خفت مکن و حب کمال
 فر میو لده تم بر لبه رب ذو عدل
 کف از راه نیش قد بر بی مثال
 ربه خرموسی منه و اندک الجبال
 کوم از در حشر کوم در او قدر و قال
 تا عی باشه چه باید کردم با هم و قال
 عمت بار در بر ایل خود بر خط و حال
 بسف قد حال فی و محب فی حال
 کوم در زد خود انم طمه ادرا جمال
 حب فی عش اذنی افضل ذاب
 عش چون آمد غامه عقل یاد محال
 عقل قاصد هم ناز کوم نظر و ل
 کوم عش محکم کما شرب کمال
 کوم عش کوم حشر و حب در حال

الذی نصر بولایة الوالی العابدین لیسطر والقائم لیسندی لیسندر الامام السانی عشر صاحب العصر و...

عنه كنهان ابن ابراهيم بن الحسين اول دهر سن ادب من فضائل مصطوفات النبي
 حضرت الأوهام من فهم مراتب جلاله وعجزت العقول عن ادراك فضائله وعجزت
 كماله فدعا على الناس نعوذوا ووصافا وفاق الخلاق في جودا وخلقا والطافا منظر حقيقي
 صورت تحقيق قاض بطن اءم برحق صادق صاحب الارضا طه دار المنجات بيرة له
 صدقات قاطم ركن اعظم حبيب ورفيق سهر حرمه مجرب دهر حبيب ابن كامل خسر ودره اول
 خزيه جوار اسرار دهرت سفيه در حقايق نورت المعلى بانوار العظمة والجبروت وهداد
 ما في الملأ والملوك ومبهر مظالم بعبه الجيب والطاغوت عن الله الباطنة
 اذنه الواعية ويده الباسطة وليه فارضة حكمه في خلقه امنه في سيرة وعلا
 اسم الله الرحمن وحباله المصطفى حبب الله القوي صراط الله السوي مرآة
 الصفاة وعن الحياة سفينة النجاة وقابل الطغاة خاتم الأئمة الهداة سلطان
 الكونين وولي الدارين امام السيرة والعلين عن اللدني لمن وعه الله الاكرم
 مولينا وسيدا ناسحة ابن الحسين عليه صلوات الله الملك المؤمن

سبل خم اسل لطف ابرو دواؤ	سبل كل اسل نوز دره حبه
وام عالم اسكان مشر زمن وزمان	محيط كون اسكان بادشاه بن دهر
كمال قدرت بزدان ولي داد دهر	هر شرق و مغرب اءم مستظهر
حده بجان دو عالم جهان خود وكرم	عرض ضعف خلق جهانان كبر
يعات اكبر دستر كشود هر اسكل	بناه هنر دكتر شه محبة سهر
جهد حضرت حق نجم آسمان برف	سهر حشمت و زكوت جهان سطر دفتر

بِقَوْلِهِ دَرَسْتَ اَهْمَ مِنْ دَرَسْتِ	اير كل حسنين و اعصر كبريت
كثرت حدودك و زوارصل اعمهم	سپهر دوش و منيش زبر كودارسي
بر ليقم بر اوردش موكوثر	بر اصراط موكوشه بر مبران
بر اعظم بر اهل مورا و كبر	بر نهايت بر ملحق بر مومني

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا اَبَا الْفَاسِمِ اَيُّهَا الْقَائِمُ الْمُنْتَظَرُ يَا حُجَّةَ اللَّهِ عَلَي خَلْفِهِ يَا سَيِّدَنَا
 وَمَوْلَانَا سَلِّمْ بِحَقِّ اللَّهِ عَلَيْكَ وَبِحَقِّ حَدِّكَ مُحَمَّدٍ الْمُصْطَفَى وَبِأَيْدِي عَلِيِّ لِمَنْ نَصَبِي
 وَجَدَّ نَبِيكَ فَاطِمَةَ الرَّضَاءِ وَبِأَيِّدِي النَّبِيَّاتِ لِجَنَابِ أَنْ تُثَقِّعَ لِي عِنْدَ اللَّهِ فِي
 قَضَائِ حَوَائِجِي وَكُفِّ تَحِيٍّ وَضُرِّي وَبَلُوغِ أَمَالِي وَأَنْ تُرَبِّئَنِي طَلْعِنَا الرَّشِيدَةَ
 وَالْعُرَّةَ الْمُحَمَّدِيَّةَ وَتُشَرِّفَنِي بِإِقْفَاءِ وَجْهِكَ الْكَرِيمِ وَتَمُنَّ عَلَيَّ بِمَدِّ الْمَنْ لِحَيْمٍ وَلَا
 تُرَدَّنِي عَن بَابِكَ وَلَا تُجَنِّبِ أَمْرُنِي فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَسْأَلُ اللَّهَ أَنْ يُرَبِّئَنِي
 فِيكَ السُّرُورَ وَالْفَرَحَ وَتُخْرِجَنِي بَيْنَ يَدَيْكَ مِنَ لُجُجِ الْحَرِّ وَتُعْجِلَ لِي النُّصْرَةَ وَالْفَلَاحَ بِحَقِّكَ

و كجف الصالح المهدي
 و من قول كبريائي
 اسير كبريائي

وَبِحَقِّ حَدِّكَ وَبِأَيِّدِي الطَّاهِرِينَ

وَأَنْتَ مَنِي قَلْبِي وَعَانِيَّةُ مَلْبَسِي	أَبَا كَعْبَةَ لَمَّاقٍ أَنْتَ وَسَلْمِي
وَأَنْتَ الَّذِي خَدَّ حَزْبِي كُلَّ تَضَلُّعِي	وَأَنْتَ الَّذِي حَزَبْتَ عَقْلَ أَوْلِي
وَأَنْتَ إِمَامٌ وَأَقِفٌ بِالسَّرِيرَةِ	وَأَنْتَ وَلِيٌّ مُشْرِفٌ الْكُونِ وَبِحَقِّهِ
وَأَنْتَ نَسَمِي وَالْوَلِيُّ لِنَعْمَتِي	وَأَنْتَ مُعَلِّقٌ حَمِي لِي بِنِي لَعْدِي
وَأِلَّا الْإِمْنِدَ حَسُنَ الْعَطِيَّةُ	وَأِلَّا الْإِنَّا أَنْتَ كَهْفٌ وَعَعْدَةٌ
وَأَنْتَ سِفَا لِقَمِي وَأَنْتَ عَرِيَّتِي	وَأَنْتَ مِنْ الدُّنْيَا مَرَادِي وَبِحَقِّ نَبِيَّتِي

الْوَنُّ لِنَفْسِي فِي سَبِيلِكَ يَا ذَلَالَةً
 فَيَا غَايَةَ الْأَمَالِ يَا مَنْتَهَى لَمَحِي
 وَيَا مَحْرَزَةَ الْأَنْوَارِ مَشْكُوهَ رَحْمَةٍ
 حَوْبَتٍ مِنَ الْأَوْصِيَاءِ يَا مَوْجِزَهَا
 تَعَالَيْتَ عَنِّي بِدَعْوِي يَا بَلِغَ مَا دَحِ
 وَتَاكُنْتُ مَدَا حَالَكُمْ مِنْ مَدْحِ
 وَلَمَّا مَطَفَى الصَّاعِدُ مَدَّ يَدَيْكَ لِي
 فَجَدُّ لِي بِجُودٍ يَا جَوَادُ يَا نَبِيَّ
 بَزْكَرَاتِهَا أَرَبُ قَوْمٍ هَجَلُ
 زَوْجِهَا فِي جِهَانِ وَجِهَانِ وَمَوَاتِ
 تَوَدُّهُ أَمَامَ زَمَانٍ وَتَوَدُّهُ مَحَطَّ كَانِ
 تَوَدُّهُ سَبِيلَ رَسُولٍ وَتَوَدُّهُ كَلَامُ
 بَرِّ تَوَدُّهُ أَرَادُ وَرُوحُ تَوَدُّهُ كَلَامُ
 طِفْلِ تَوَدُّهُ بِحَبِيَّتِي يَا نَبِيَّ
 زَهْمِ تَوَدُّهُ كَلَامُ رُوحِ دَرِينِ
 شَهَادَتِ لَطْفِ بَورِ فِي كَلَامِ نَظَرِ
 بَرَّادِ حَبِّ صَادِقِ جِهَانِ مُصَفَّ كَانِ

إِذَا كَانَ عَيْنِي بِالْمَلَأَاهُ قَرَّتْ
 وَبِأَمَّصَدِّ الْأَثْبَالِ يَا خَيْرَ صَفْوَةٍ
 وَبِأَكَاثِفِ الْأَسْرَارِ مَصَابِيحِ
 وَأَعْلَيْتَ عَنِّي وَهَمِي وَعَن كُلِّ فَلَاحِ
 كَلِيلُ بِلَارِبِّ وَكَلِيبُ الصَّبْرِ
 وَلَكِنِّي بِكُمْ أَلِي مَدْحٌ مَقَالِي
 بِذَلِكَ جَزَاءُ مِنْكَ مَوْرِدِ نَظَرِي
 لَصَبِّ الْبَلَدِ الْوَجْهِ الْوَكَاكِبِي
 بَزْكَرَاتِهَا أَرَبُ قَوْمٍ هَجَلُ
 رُوحِ كُلِّ حَسْبِي قَوْمِي
 تَوَدُّهُ كَلَامُ رَسُولٍ وَتَوَدُّهُ كَلَامُ
 لَسْتُمْ خَلْقَ جِهَانِ دَرِينِ
 عَطْمِ تَوَدُّهُ أَرَادُ
 مِطْعَمِ تَوَدُّهُ مَدْحِ
 نَامِ تَوَدُّهُ كَلَامُ
 جَوَادِ رَاهِ مَدْحِ
 لَقَدَّرَ مَكْرَهُمْ غَمُّ لَوْمِ أَرَادُ

محمد حميد المجدد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى نَبِيِّكَ وَوَلَدِهِ وَكَرَّمِيهِ السَّيِّدِ

الْجَلِيلَةُ السَّيِّدَةُ الرَّشِيدَةُ وَلَمَطْلُومَةُ الْفَهْوُورَةُ الْمَكْرُوبَةُ الْخَزِينَةُ السَّهْمِيَّةُ وَالْمَعْتَمِدَةُ
 الذَّكِيَّةُ النَّقِيَّةُ النَّفِيَّةُ الْحَمِيدَةُ الطَّاهِرَةُ الطَّيِّبَةُ الْعَفِيفَةُ الْحَسَنَةُ وَالْعَالِمَةُ
 الْعَاطِلَةُ الْكَاطِلَةُ الْعِرَاءُ الشَّقِيقَةُ فِي دَارِ الْجَزَاءِ الْأَخِيَّةُ الْحَوْرَاءُ السُّبُولُ الْعَدْلُ
 الْأَيْدُ الْعَطِيَّةُ وَالصِّدِّيقَةُ الْكُرْبَى صَفْوَةٌ ذِيَاءِ الْعَالَمِينَ سَيِّدَةُ الْأَوْلَادِ وَالْمَوْلَاتِ
 الْأُخْرَى جِبِلَّتِيكَ وَحَبِيبَتِي رَسُولِي سَيِّدَتِي سَلَمِينَ أُمُّ الْأَيْمَةِ الْحَسَنَةُ الْكَنْزِيَّةُ
 فَلَا الشَّمْسِينَ وَالْقَمَرِينَ مَطْلَعُ النُّوْرِينِ الْبَيِّنِينَ مَجْمَعُ الْبَحْرَيْنِ وَذَاتُ الْمَحَلِّينِ
 الْغَرِيْبِينَ مِنْ جِلْدِ الْكُوْبَيْنِ أُمُّ السُّبُطَيْنِ الْحَسَنِينَ فَاطِمَةُ الرَّهْمَاءِ الَّتِي كَتَفَتْ عَنِ وَلَا
 الْأَيْمَةَ الطَّاهِرِينَ بِاللَّحِ الْمَعْرُوفِ مِنْ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَبْدِيَّتُهُمْ وَأَفْضَلُهُمْ إِلَى
 مَوْلَانَا صَاحِبِ الزَّمَانِ قَائِمُهُمْ وَخَاتَمُهُمْ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَى آلِهِمْ وَأَعْرَافِهِمْ

فاطمه ان حور انى برت	فاطمه ان روتن باع برت
قرة عين انسى انوس	سيده العالم ام الحسن
خيراتان سپهر منورين	كوبه خشنه سحر صفا
صلقت و ايمت منورين	حال در سحر كبره كيه
حضرت صه يد لقا جها	كون و كنان سه فراك ادا
دخت نر انبه خرد حال ادا	ز انچه خسته خسته روز ازل
دخت نر انبه لود با فصل	دخت نر انبه عقل كل
دخت نر انبه نر كل	جان عصمت و عفت شقيه محتر
بزل نمه را ام الله امه انقت	توام دانش و ام الكتاب و دين بود
لفظ نر بر فصل كتاب و فلك نر	

بسم من ارباب

سكته زكل باع عدل پرمبر
كلايه شيعت ان حبه صفا

حسب امرت و قد امرت و قد امرت	حسب امرت و قد امرت و قد امرت
بکن و حلق و بکش و بکش	بکن و حلق و بکش و بکش
زن حکیمه زن لطف از دست زن	زن حکیمه زن لطف از دست زن
حکیمه زن که زنده ز عالم مرد	حکیمه زن که زنده ز عالم مرد
حکیمه زن که بود در صفات قوی	حکیمه زن که بود در صفات قوی
حکیمه زن که بود اولین مطهر	حکیمه زن که بود اولین مطهر
حکیمه زن که بود با برده که هر	حکیمه زن که بود با برده که هر
با براد است قضا دگم اد است قدر	با براد است قضا دگم اد است قدر
خطی است حسبی که در ا حدر	خطی است حسبی که در ا حدر
جلال اد است در لب زای که شو	جلال اد است در لب زای که شو
مردن اد است ز کریمت ز ا بر بطر	مردن اد است ز کریمت ز ا بر بطر
بقب صافه صافه صافه	بقب صافه صافه صافه

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَا بَيْتَ رَسُولِ اللَّهِ إِنَّهَا الْبَيْتُ يَا نَاظِرَةَ الزُّهْرَاءِ يَا سَيِّدَةَ نَسَائِ
 الْمَالِيْنَ وَدَعْمَةَ اللَّهِ وَتُرْكَامَةَ يَا سَيِّدَتِنَا وَمَوْلَانَا إِنْ أَنْوَحْنَا وَأَسْتَشْفَعُوا وَبَوَّئْنَا
 يَا إِلَهَ اللَّهِ وَقَدْ مَنَّا بَيْنَ بَدْيِ حَاجَاتِنَا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ يَا حَبِيبَةَ عِنْدَ اللَّهِ سَفِيحَةَ لَنَا

نفع این دعا بسیار است در دفع آفات و در برطرف کردن غم و در برطرف کردن غم و در برطرف کردن غم

در صدف و مازده کوهر ایم	ای که در روح رسول ایم
بش پر زاده ایمای تو	جو پر دین لطف کهر زای تو
خاک در چشم و ناویا است	هر که مصفا بر اهل صفات
لا هر ش لطف تو گانه بود	چون سگ از گوی تو صاف بود
و نه سدل طه و لصبه اطه	تو نه بنال بر تو مندرده لیکن

تو که کمال معجل خدا را نمود
 تو که کمال معجل خدا را نمود

و هر که در کمال معجل خدا
 اندر من در کمال معجل خدا
 و هر که در کمال معجل خدا
 اندر من در کمال معجل خدا

و بینهما النبأ النبأ، وكف بهم عنا الغم والضراء، وكلامه الطاهر الباهر
 و ابان الباهر الباهر الطاهر الراهب والصلوة والسلام على خير خلقه واصل نعمته
 ومصطفى رسله افضل النجباء والصلوات وعلى اله الاكرام لعظم من تادار مشورة
 وما كن علم الله وجمال الصفات والمزبين للشكر والثناء والكافرين
 للجباب عن المنجيات ومفاتيح المضلات والحلوات بما الطاهر على الدين
 ومفرج الغموم وكاف كرب المكروبين ومدرك نار المؤمنين وخليفة الله في
 الارضين و امام الخلائق اجمعين وعمود فسطاط الدين ثمرة شجرة النبوة بنية
 الرحمة ومعدن الحكمة منسوبة نور الله ومصباح لطلعة مصباح النجاة ومخلف
 الملكة المجافى كل ذي فضل فضله والمكان كل ذي حبل يحمل المجرى عن ربه

و ابان که سلطان بر صفت کبر
 ما بر او نه هر صفت کبار
 و ابان که سلطان بر صفت کبر
 ما بر او نه هر صفت کبار
 و ابان که سلطان بر صفت کبر
 ما بر او نه هر صفت کبار
 و ابان که سلطان بر صفت کبر
 ما بر او نه هر صفت کبار

و هر که در کمال معجل خدا
 اندر من در کمال معجل خدا
 و هر که در کمال معجل خدا
 اندر من در کمال معجل خدا

وَالْمَيْتَةَ بِأَمْرِ إِيْمَانِهِ وَوَادِعَتْ كُلَّ عِلْمٍ وَحُطِّبِهِ الَّذِي لَا يَقْبَلُ مِنَ الْعِبَادِ عَمَلًا إِلَّا بِعَرَفَتِهِ وَ
 الَّذِي حَبَلَهُ عَيْنًا عَلَى عِبَادِهِ وَبَرِيَّةٍ الَّتِي بِرَأْسِهَا الْأَشْيَارُ وَبِأَمْرِهِ حَرَبَتِ الْأَعْيَادُ
 وَالَّذِي غَابَتْ عَنِ الْأَبْصَارِ وَهُوَ مَوْجُودٌ فِي الْأَفْكَارِ وَمُحِطٌ بِالْأَبْصَارِ بِنَفْسِهِ الْأَكْبَادِ
 وَخُلَاصَةُ الْأَجْبَارِ غَوْثُ الْأَنْبِيَاءِ الْعِظَامِ حَيَاتُ الْأَوْلِيَاءِ الْكِرَامِ الَّذِي لِكُلِّ نَفْسٍ
 فِي كِسْوَةِ الْوَجُودِ قِوَامٌ وَالَّذِي بِقَوْمٍ بِأَمْرِهِ يَوْمَ السَّاعَةِ وَالْقِيَامِ هَلْ صِلَ امْرُؤٌ مِنْ
 أُمَّمٍ أَوْ فِرْقَةٍ إِذْ حَقَّتْ قِرَانُ عَظِيمٍ بِسَبْعِ شَأْنٍ كُنَّ عَظِيمٌ أَوْ قَوْمٍ تَحْمَدُ مِنْهُمْ سَبْعُ تَحْمِيدٍ كَمَا رَجَبُ
 زَاوِيَةِ نَفْسِهِ أَيْ ذَاتِ رَسْمِي السَّمَاءِ وَصَفَاتِ صَلَاحِهِ بِرُجُودَاتِ دَرَجَاتِ حُرُوفَاتِ لِسَانِهِ
 بِنَاتِ قَطْبِ كَمَنَاتِ وَمَحَدِّ حَبَابَاتِ كَلَامِ كَلَامِ حَقِيقَةِ مَجْدِ قَوْمِيْنَ دُونَ عَدُوِّهِمْ مَحَدِّ إِدَارِ
 رِسْمِ طَرِيقَةِ الْبِنَاءِ حُجَّةٌ وَلَا حُجَّةَ بَعْدَهُ وَالْقَائِمُ حَقًّا وَلَا حَقَّ إِلَّا مَعَهُ الَّذِي لَا يَمْلِكُ
 مَدْحَهُ الْمَادِحُونَ مِنَ الْبُلْعَاءِ وَلَا يَحْطُبُ بِكَيْفِيَّتِهِ وَصِفَاتِهِ الْعَارِفُونَ مِنَ الْحَمَاءِ وَلَا يَحْصِي
 ثَنَاءَهُ الْعَادُونَ مِنَ الْفَصْحَاءِ وَلَا يَبْقَدُ فَضَائِلُهُ الْوَاصِفُونَ مِنَ الْعُلَمَاءِ حَامِ الْأَنْبِيَاءِ
 الْأَنْبِيَاءِ لِأَنَّ الْأَوْلِيَاءِ وَالْأَصْفِيَاءِ وَلِيَّ اللَّهِ فِي بَيْنِ وَجْهِ اللَّهِ الْأَكْرَمِ الْأَكْبَرِ
 سَيِّدِنَا وَمَوْلَانَا حُجَّةُ ابْنِ الْحَسَنِ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

تقریر کرده که هر روز طهارت حاصل
 شکر از آنکه نزدیک است به بیانی
 در معنی قطب عالم حضرت در میان
 این سخن چه قدر غنی از زلال
 نهد و در آن چه قدر کمال

در بیان حقیقت حق تعالی کمال
 در نظم الف قدس قدره ال دال
 مینه فی سماع اللہ فی طایرین اللہ العالی
 واز در لطف و مهرش خفا در حال
 بر برادر استرانه طیار اقبال
 بر صفا از بیان وصف امر جلال

در بیان حقیقت حق تعالی کمال
 در نظم الف قدس قدره ال دال
 مینه فی سماع اللہ فی طایرین اللہ العالی
 واز در لطف و مهرش خفا در حال
 بر برادر استرانه طیار اقبال
 بر صفا از بیان وصف امر جلال

مهر حسیان آن کس که در حیرت
 در شکر از چشم چشم حیران
 رفته در دهر اللہ لطف اللطاف
 از دهن چشم و در شکر اطریقی
 که کسی را بر رخ دل بهر زینت
 در حیدر از دل از آن کای می آید

حضرت محمد و آل عمره سرور کار	خبر بروج خلدت نمس کردن قبتدا
سرور دنیا و دین خیر و نفاق بخش	دادد دار غلام و مهر دادند تبار
عمر شخصاً نوره فی کلین فزدرک لفقول	جست و صفادانه عن کل و رسم و کار
مهر حسابان شمر که روز دارو کرد	یک نفر نیست با دیش محال کرد در
آن خلیفه حق که آمد ذات پاک آتش	ادب قطب مطهر تپسار را افشای
آنکه شد حبیب و عهدش شتر از ارکن	و همه از امرش سکون از عمر هم شکار
آن دو که اعظم فارس کرد عظم قدر	حدت اهلش بیکت کرده در کرد
آنکه اسلامت بر سرش را اینست	اسم عظم دار است و زارت کار او
باعت کجا آدم کور کسب وجود	مقصود سلسله در عالم کمن در
آنکه به مهرش بر اردطاعتی از کس	فانکه به ابرش از زرد زمین بر کرد نماز
حق جش را بخر حق که تو از کفش	بار که کردم نطن خوش صاحب خبا

الصَّلَاةَ وَالسَّلَامَ عَلَيْكَ يَا مُحَمَّدُ ابْنَ الْحَسَنِ يَا أَبَا الْقَاسِمِ أَيُّهَا الْقَائِمُ الْمُنْتَظَرُ وَخَلْفُ الصَّالِحِ الْمَهْدِيِّ
 يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ يَا ابْنَ إِبْرَاهِيمَ الْمُؤْمِنِينَ يَا مُحَمَّدَ اللَّهِ عَلَى خَلْفِهِ يَا سَيِّدَنَا وَمَوْلَانَا نَسْأَلُكَ بِحَقِّ اللَّهِ
 عَلَيْكَ وَيَحْتَجُّ حَدِيثَكَ مُحَمَّدَ الْمُصْطَفَى وَأَيْدِيكَ عَلَيَّ لِمَرْضِي وَيَحْتَجُّ حَدِيثَكَ الرَّهْمَاءِ الْأُولَى
 الْحَوْدَاءِ وَيَا أَبَانَاكَ النَّصَائِيَّ الْجَبَّارَ أَنْ تَشْفَعَ لِي عِنْدَ اللَّهِ فِي نَصَائِي حَوَائِجِي وَكَشْفِ عَنِّي وَضْرِي
 وَبُلُوغِ أَمَلِي وَأَنْ تُرَبِّيَنِي طَلْعَةَ الرَّسِيدَةِ وَالْعُرَّةَ الْحَمِيدَةَ وَتُشَرِّفَنِي بِإِقْبَاءِ وَجْهِكَ الْكَرِيمِ
 وَتُنَزِّلَنِي عَلَى بَيْتِ الْمَنِّ الْجَبِيمِ وَلَا تُؤَدِّبْنِي عَنِّي بِأَيْدِيكَ وَلَا تُجَنِّبْنِي لِي فِيكَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ
 وَاسْأَلُ اللَّهَ أَنْ يُرَبِّيَنِي بِكُمْ السُّرُورَ وَالْفَرَجَ وَيُخْرِجَنِي بِكُمْ عَنِ الضُّيقِ وَالْحَرَجِ وَيُعْمَلْ لَكُمْ لِنَصْرِي
 وَالْفَيْحِ بِجَنِّفِكَ وَحَقِّ أَبَانَاكَ الطَّاهِرِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَعَلَيْهِمْ جَمِيعِينَ

يا نور يا نور البصر	يا نور يا نور البصر
عزير من يا محراب لقص	عزير من يا محراب لقص
من نور ما ديد دم حرمه دم	من نور ما ديد دم حرمه دم
است بر حرمه اذا اشتد العن	است بر حرمه اذا اشتد العن
ادليس ابداع ذات كبريا	ادليس ابداع ذات كبريا
ان نور طمسنا مجا	ان نور طمسنا مجا
صبح فدا اخرايمش فوق	صبح فدا اخرايمش فوق
اي حال حضرت حق جلوه	اي حال حضرت حق جلوه
روانر سطر رت روز	روانر سطر رت روز
بازار اي عدل مطهر ناي	بازار اي عدل مطهر ناي
مرضا و نبد از نيه كان	مرضا و نبد از نيه كان
لدن عمر في العبد والحي	لدن عمر في العبد والحي

بسم الله الرحمن الرحيم

اللهم صل وسلم على السبط الأكبر والنور الأظهر والسيح الأدهر الأ نور السيد الكريم
 العليم الحليم والمولى البار الصابر الكظيم الصراط المستقيم خزينة الأنوار والأسرار والملك
 الواسع بالأنوار المصطفى من المصطفى والمحبب من المحبب الوالي الذي الوفي والبر الطاهر
 الصفي والنور لمصطفى البهي سراج البين ملائ الدين الجبل المنين وليك آرد
 وتجدد على ربك ووعاء علمك وحلمك والدليل على مرضاتك والمستقيم محمد

وَالْمُجْتَبَىٰ مُشَاهِدًا وَمَوْضِعَ مَشِيدٍ وَإِرَادَتِكَ وَصِيَّيْهِ الْأَيُّمَةَ سَيِّدِ سُبَابِ أَهْلِ
 الْجَنَّةِ مِصْبَاحِ الْهُدَايَةِ مِسْكُوهِ الْوِلَايَةِ مِنْهَاجِ الْكِرَامَةِ مِصْبَاحِ الْأَمَانَةِ الْمَوْلَى الْمُجْتَبَى
 الشَّهِيدَ السَّعِيدَ الْمَطْلُومَ جَمْرًا وَالْمَشْهُورَ سِرًّا وَالْمَسْهُومَ حُورًا الَّذِي يُعِينُهُ رِزْقُ لُودِي
 وَيُمْتَلِنُ الْأَرْضَ وَالسَّمَاءَ عِصْمِ الْمَلِكِ وَالْمَلَكُوتِ لَهَاجِ أَرْكَانِ النَّاسِ قُوَّةِ عَيْنِ رَسُولِ
 الْأَعْظَمِ وَمُهَيِّجَةِ قَلْبِ دَلِيلِ الْأَكْرَمِ ثَانِي الْأَيُّمَةِ الْهَاهِرَةِ صَاحِبِ لِعَطَايِ لَهَا هَرَفِ
 السِّرِّ وَالْعَلَنِ مَخْرَجِ الْحُجُودِ وَلَيْسَ كَاشِفِ الضَّرِّ وَالْمِحْنِ الْأَمَامِ الْأَبْنِ الْمَوْثِقِ عَيْنِ وَصِيٍّ
 الْأَخِيرِ مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْكَوْنِ سَيِّدِنَا أَبِي مُحَمَّدٍ الْحَسَنِ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ

حسن امام دوم پادشاه دین پرورد	حسن امام دوم پادشاه دین پرورد
حسن امام دوم قوت روان قبول	حسن امام دوم نور دیده حسد
حسن اولی دلی گانه از دیاک	حسن زهوی وصی رسول استظهر
حسن که رتبه از فیض او استماع	حسن که قطره از جبر او بود لوت
حسن بنال بر دهنه دوم سن	هناد کشته سپهر فضل و سحر
مرا جرح است مکان جو دو کرم	عند ملک دینت ضیا نور بصیر
این در سببان دلی لون و مکان	دلی که باک بر سر امام حسن و بشر
بجز نسبت او است فایده الهی	حکیم آیه تطهیر ذات او اظهر
دیگر از آتش دوزخ چه عیب ارضی	عقب صانع داری چه عیب او بصر
بگوش او را زمرکات خود	بخوان قصاید او را زمرکات خود

عن ابن عباس قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ما بعثت نبيا من قبلي الا وجدته على حق وانزلني على حق وادبني على حق وادبني على حق وادبني على حق

الذي بشر بالولاية الخاتم الموعود النور الساطع المدود لقيام الهدى لسقطر والامام المهدي عليه صلوات الله الملك الاكبر بقوله عليه السلام سئلت عن حدى رسول الله صلى الله عليه وآله من عبده فقال الامم من بعدى بعد نبى اسرائيل وهم اثنا عشر اعطاهم الله على وفهى وانتم معهم باحسن فقلت يا رسول الله ابن بظهر يخرج فائت اهل البيت فما اتمله مثل الساعة وقد اخفى الله علمه على اهل السموات والارض وما امره الا بغيب الصلوة والسلام عليك يا ابا محمد يا حسن بن علي انها المجهى بان رسول الله بالان باحة الله على خلفه باسبنا ومولينا انا نوحينا واستغنا ونوكلنا بالى الله وقد بين يدى حيا نسا في الدنيا والاخرة يا وحمى عند الله اشفع لنا عند الله

عن ابن عباس قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ما بعثت نبيا من قبلي الا وجدته على حق وانزلني على حق وادبني على حق وادبني على حق وادبني على حق

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي انعم علينا بسوانج نعمة والامة و جعلنا من ثم صفوة رسله و خاتم انبيائه و فصلنا بولاية الائمة الهدى لعباده و امانه و اكرمنا بحبه و مودة اصفائه و اسلكنا في سلك شيعتهم لمصعبين من شعاع انوار كبريائه و نور فلوننا بعرفه معالم عرفائه و اوليائه و صيرنا من الرحمن للقيامهم و لقائه و المنظرين و طهور قائمهم لمسور عن عوالمهم خاتم خلفائه و الصلوة والسلام على اشرف من خلقه بالرسالة و افضل من دعاء بالنبوة و اصطفاه بالهداية و اعظم من اوجب الله الاطاعة و الوالفة بين البداية و النهاية و على الله لبعض من الدين كشفهم عن ظلمات الغيابة و الغوابة و جعل معهم روضة على عزم خلفه و عناية برشته من البداية الى النهاية سيما الذي ختم به سلطنة الامة و الوصاية و به منهدم اساس الشرك و الضلالة و بناء الحري و

عن ابن عباس قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ما بعثت نبيا من قبلي الا وجدته على حق وانزلني على حق وادبني على حق وادبني على حق وادبني على حق

الجليل الذي لا يصادف مكن في لجلاله وتيسل الذي لا يصل اليه احد في تبنائه
 سيف الله الذي لا يلبو نور الله الذي لا يخمو وذو العلم لا يصبو ولبا في
 الذي لا يخو قطب تلك السباسة والسيادة مركز دائرة الافاضة والريادة
 ما اثبت وصفت مرات انما فرقت بن زكاهل حقيقت بن نيت نور الله لمبا لوق
 ضيائه المنبسط المشرق عزم ارضقت كليات بعث كفرنش موجود حقيقت امما صفا
 صاحب الاشارات القديته مورد لشارات القديسه موضع الالهيا
 الشافية المملوثة منفس الانفاس ملك الخنة والناس منزل الشبهة والوا
 جنب الله الذي انزل في كتابه سبحانه يا حسرتي على ما فرطت في جنب الله
 والذي قال في شأنه رجال صدقوا ما عاهدوا الله وكفى في فضله وقع لك في نهار الله

عقل مرالوهر انه محال	حسد امي كوش از من عشق
نه بر حمت او كوت غايه نيل	به طواف در شربت كفته لوق
بنميت ملك بالقدور	كبر دست ملك بعشي والله را

تخصر كامل خرد وجود در بدل بزل ، من حاصل عمل عادل البحر الداخر الذي ليس له سا
 ولا يغوصه اولى الافكار والافاضل ولا يبال كنه وصفه نائل وحبيل السامع
 الذي لا يعلمه كل عارف وصل ولا يصعد لله الاولياء والامثال
 وهو موجود مسود منظر خرد عظمت نمود دادگر انب حجاب جهان برور الامام الذي
 يلازم الارض فيها وعد لا بعد ما طبت ظلما وحرًا والولي الذي لا يدرك على الارض

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
مِنْ الْكَافِرِينَ دَبَّارًا بَعْدَ مَا وُلِدَ تَجَارًا
وَرِزْقًا إِمَامُ السُّيُوفِ لَعْلَانِ وَجْهَ اللَّهِ الْأَكْرَمِ الْأَحْسَنِ مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْكُوفِيِّنَ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ

ایام برود می ده قائم با حق است
جویان رهش و جهان ازاد است
بر آنکه اور از حق است که حق است
عزم زینت اسل مراد از ام ای
سخاوت و عطا را در حجاب
ازاد و عین نسل حق و باشی عجب
پهر در در صفا مخر این احسن
خنده اولیا روح شمع و سن
زین تر از حب آنکه خوش لفظ
شهر در عرش بود با سپهر سن
خندش تسبیح هم با مرد بملون
اکم ۴۰ کلمه و کل ما به خون

الصلوة والسلام عليك يا ابا القاسم يا محمد بن الحسن ايتها القام المنظر والحلف الصالح المهدى
يا بن رسول الله يا بن ابر المؤمن يا محمد الله على خلفه عمن با سيدنا ومولانا نعليك
بالحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

ایام برود می ده قائم با حق است
جویان رهش و جهان ازاد است
بر آنکه اور از حق است که حق است
عزم زینت اسل مراد از ام ای
سخاوت و عطا را در حجاب
ازاد و عین نسل حق و باشی عجب
پهر در در صفا مخر این احسن
خنده اولیا روح شمع و سن
زین تر از حب آنکه خوش لفظ
شهر در عرش بود با سپهر سن
خندش تسبیح هم با مرد بملون
اکم ۴۰ کلمه و کل ما به خون

الْحَبِيبِ الْمَسْئُومِ بِسْمِ الْجَفَا الْمَظْلُومِ فِي لَعَلَّنَ وَخَفَا وَبَحَنَ ابَانُكَ الْبِقَابِ الْخَبَاءِ انْشَفَحَ
 فِي عِنْدَ اللَّهِ فِي فُضَاءِ حَوَائِجِي وَكُفِّ مَحِي وَصَرِي وَبُلُوعِ أَمَا لِي وَأَنْ تُرِنِّي طَلْعُكَ كَوَسْمُودِهِ
 وَلِقْرَةَ الْحَمِيدَةِ وَتَشْرِفِي بِلِقَابِ وَجْهِ الْكَرِيمِ وَتُنَّ عَلَيَّ بِهَذَا الْمَنْ لِحَيْمٍ وَلَا تُرَدَّنِي عَنْ بَابِ
 وَلَا تُجَنِّبِ الْمُفِيدَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاسْأَلُ اللَّهَ أَنْ يُرِيَنَا فِيكُمْ الْسُّرُورَ فَالْفَرَجُ دُخْرًا
 بِكُمْ عَنِ لُصُونِ وَالْحَرَجِ وَبِعْمَلِ لَكُمْ النُّصْرَةَ فَالْفَلْحُ بِجَفَلِ وَبِحَقِّ حَدِّكَ وَأَبَانُكَ لِطَاهِرِينَ

اروای حق، مفسطر	ار سپهر کرمت فخر بستر
ای نقشه سر یزدان بازی	نیت بار اقامت بحر ان طیر
رفیق دین ارد است آفرینا با	در حجاب سبب با شرمستر
تا نام تو عیب مکن آشکار	چهره کن از برده عیبت بر
سکرت از خرب شیطان اول	نیت خصمب غیر شستی بی پر
دیدم جفاش نوزاد اول	کریمت نفس در در لصر
وقت شد که عمل ساز ز جفا	و از رسم کاران تا نبرد لفر
خوش عیبت را کش در روزین	سینغ اشبار بند لندر لمر
دلگشت را بده شستی به باد	سکرات را زین بر جان سر
اللهم انی حسرت و دنیا و دین	اللهم انی حسرت و دین
انصیبت ای داور ملک وجود	انصیبت ای بادشاه مطر
بر درت صافی که ای پیشتر	بر که ای بادشاه کن نظر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قَالَ سُبْحَانَكَ يَا رَحْمَنُ لَوْلَا فَتَنَّاكَ عَلَىٰ مَلَائِكَةِ السَّمَاءِ مَا جَاءَ بِهَا بَدِينٌ
وَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمْ أَكْثَرُ عَلَىٰ شِقْوَتِهِمْ وَأَسْفَلَ عَلَىٰ السَّمَاءِ
وَعَمَّا مِنَ الْمُرَاقِبِ إِلَى السَّمَاءِ تُنَبِّئُ

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِ رَسُولِكَ الْمُصْطَفَى قَابِلِ زَيْلِ الْغَيْبِ وَفَرِّقْ بَيْنَ وَبَيْنِكَ الرَّهْبَانِيَّةِ
وَأَجْرِ الْحَسَنِ الرِّضَا مِصْبَاحِ الدُّجَى وَالرَّجَائِ لِمُرْتَجَى نَائِبِ الْأَيَّةِ وَشَلِّحِ الْأَمَّةَ سَيِّدِ سَيِّبَاتِ أَهْلِ
الْأَيَّامِ الصِّغْرِ وَالْمَوْلَى الْوَفِيِّ الطَّاهِرِ الدِّيَمِيِّ مَحْبَبَةِ لَبَّابِ النَّبِيِّ بِحَبِّهِ وَصِحْرِهِ الْعَرَبِيِّ الْمَوْلَى ابْنَ الْوَلِيِّ
الْكَبِيِّ مِنَ الْخَلَائِكِ صَاحِبِ الْمُعْجَزَاتِ الْبَاهِرَاتِ وَالْكِرَامَاتِ الْطَاهِرَاتِ وَالْأَبْيَاتِ الرَّضَايَا
مُنِيرِ الْمَسْجِدَاتِ سَيِّدِ السَّادَاتِ أَسِيرِ الْكُرْبَانِ قَسْبِ الْعَبْرَاتِ طَرِحِ الْعُلُوَّةِ جَمْعِ الْأَيْدِي
جَمْعِ لَمْبِيئَاتِ النَّبِيِّ بَلَّتْ عَلَيْهِ مَلَائِكَةُ السَّمَوَاتِ ذِي الْمِصْبَةِ الرَّائِبَةِ وَالذَّمْعَةِ السَّائِكَةِ
وَالرِّيْزَةِ الْكُرْفِيِّ وَبَلْبِيَّةِ الْعَطْفِيِّ إِيَّامِ الْحَرَمَيْنِ نَائِبِ السِّبْطَيْنِ السُّبْحِيِّ صَاحِبِ الْبَشَرِيَّةِ وَزَوَّاجِ
وَهَائِي تَعْدِيَّةٍ وَمَلَائِكَةِ الدَّابِّينِ وَمَوْلَى الْغُلْبَيْنِ وَوَلِيِّ الْحَافِيَّةِ هَامِي الْوَرِيدَيْنِ الْكَمَّانِي
النَّبِيِّ الْمَدْحِيِّ بِنُورِ حُسْنِ مَوْجِ قَائِمِي حُسْنِ أَسْمَاءِ الْأَيَّةِ النَّبِيِّ الْبِحَبَابِ شَجَرَةِ الْعِلْمِ كَنْعَمِي
كَمْرَةَ فَوَادِ سَيِّدَةِ الْبِيَّاتِ وَنُورِ حِدَّةِ الْأَصْفِيَاءِ الْإِيَّامِ الْمَهْمُومِ الْعَرِيفِ فِي بَحَارِ الْكُرْبِ وَبَلْبِيَّةِ
وَالسَّيِّدِ الْمَطْلُومِ الْجَرِيْفِ الْبِحَبَابِ وَالرَّبِّيِّ الْمَعْمُومِ لِمَقْتُولِ سَيْفِ الْأَشْفِيَاءِ وَالْمَوْلَى الْجَرِيْفِ الْبِحَبَابِ
الْأَعْدَاءِ وَالْقَمَرِ الرَّاهِيْرِ الطَّرِيْحِ فِي أَرْضِ كَرْبَلَاءَ وَالْكَوْكَبِ الْمُبْرُورِ الْمُرْتَلِ بِالْأَيْدِي وَالْعِشَّانِ الْمُدَّ
مِنَ الْعَقَا الْمَجْمُوعِ الْحَزِينِ الذَّبُوحِ الطَّيْبِ الْمَقْطُوعِ الْوَيْثِ الْكَيْسِيَّةِ الْمَرْبِ الْحَبِيبِ
ابْنِ الْحَبِيبِ ذِي الْعُدَّةِ الرَّيْبِ وَكَيْسِيَّةِ الْحَبِيبِ الْعَاطِرِ الْمُنَارِبِ الْعُثُوفِ الْجَمَّاعِ الْعَرَبِيِّ
فِي الطُّفُوفِ لِمَقْتُولِ أَصْحَابِهِ مِنْ يَدِهِ بِالسِّهَامِ وَالسُّبُوفِ بَأْكِي الْعَبِيدِ مِنْ سُلْطَانِ الْبَشَرِيَّةِ
مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْمَكُونِينَ سَيِّدِنَا وَسَيِّدِ الْكَفَلِيِّينَ أَيُّهَا عَبْدُ اللَّهِ الْحَسَنِ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ
وَعَلَى صَاحِبِ الْمَشْهَدَيْنِ مَعَهُ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَبَرَكَاتِهِ

وَأَجْرِ الْحَسَنِ الرِّضَا مِصْبَاحِ الدُّجَى وَالرَّجَائِ لِمُرْتَجَى نَائِبِ الْأَيَّةِ وَشَلِّحِ الْأَمَّةَ سَيِّدِ سَيِّبَاتِ أَهْلِ
الْأَيَّامِ الصِّغْرِ وَالْمَوْلَى الْوَفِيِّ الطَّاهِرِ الدِّيَمِيِّ مَحْبَبَةِ لَبَّابِ النَّبِيِّ بِحَبِّهِ وَصِحْرِهِ الْعَرَبِيِّ الْمَوْلَى ابْنَ الْوَلِيِّ
الْكَبِيِّ مِنَ الْخَلَائِكِ صَاحِبِ الْمُعْجَزَاتِ الْبَاهِرَاتِ وَالْكِرَامَاتِ الْطَاهِرَاتِ وَالْأَبْيَاتِ الرَّضَايَا
مُنِيرِ الْمَسْجِدَاتِ سَيِّدِ السَّادَاتِ أَسِيرِ الْكُرْبَانِ قَسْبِ الْعَبْرَاتِ طَرِحِ الْعُلُوَّةِ جَمْعِ الْأَيْدِي
جَمْعِ لَمْبِيئَاتِ النَّبِيِّ بَلَّتْ عَلَيْهِ مَلَائِكَةُ السَّمَوَاتِ ذِي الْمِصْبَةِ الرَّائِبَةِ وَالذَّمْعَةِ السَّائِكَةِ
وَالرِّيْزَةِ الْكُرْفِيِّ وَبَلْبِيَّةِ الْعَطْفِيِّ إِيَّامِ الْحَرَمَيْنِ نَائِبِ السِّبْطَيْنِ السُّبْحِيِّ صَاحِبِ الْبَشَرِيَّةِ وَزَوَّاجِ
وَهَائِي تَعْدِيَّةٍ وَمَلَائِكَةِ الدَّابِّينِ وَمَوْلَى الْغُلْبَيْنِ وَوَلِيِّ الْحَافِيَّةِ هَامِي الْوَرِيدَيْنِ الْكَمَّانِي
النَّبِيِّ الْمَدْحِيِّ بِنُورِ حُسْنِ مَوْجِ قَائِمِي حُسْنِ أَسْمَاءِ الْأَيَّةِ النَّبِيِّ الْبِحَبَابِ شَجَرَةِ الْعِلْمِ كَنْعَمِي
كَمْرَةَ فَوَادِ سَيِّدَةِ الْبِيَّاتِ وَنُورِ حِدَّةِ الْأَصْفِيَاءِ الْإِيَّامِ الْمَهْمُومِ الْعَرِيفِ فِي بَحَارِ الْكُرْبِ وَبَلْبِيَّةِ
وَالسَّيِّدِ الْمَطْلُومِ الْجَرِيْفِ الْبِحَبَابِ وَالرَّبِّيِّ الْمَعْمُومِ لِمَقْتُولِ سَيْفِ الْأَشْفِيَاءِ وَالْمَوْلَى الْجَرِيْفِ الْبِحَبَابِ
الْأَعْدَاءِ وَالْقَمَرِ الرَّاهِيْرِ الطَّرِيْحِ فِي أَرْضِ كَرْبَلَاءَ وَالْكَوْكَبِ الْمُبْرُورِ الْمُرْتَلِ بِالْأَيْدِي وَالْعِشَّانِ الْمُدَّ
مِنَ الْعَقَا الْمَجْمُوعِ الْحَزِينِ الذَّبُوحِ الطَّيْبِ الْمَقْطُوعِ الْوَيْثِ الْكَيْسِيَّةِ الْمَرْبِ الْحَبِيبِ
ابْنِ الْحَبِيبِ ذِي الْعُدَّةِ الرَّيْبِ وَكَيْسِيَّةِ الْحَبِيبِ الْعَاطِرِ الْمُنَارِبِ الْعُثُوفِ الْجَمَّاعِ الْعَرَبِيِّ
فِي الطُّفُوفِ لِمَقْتُولِ أَصْحَابِهِ مِنْ يَدِهِ بِالسِّهَامِ وَالسُّبُوفِ بَأْكِي الْعَبِيدِ مِنْ سُلْطَانِ الْبَشَرِيَّةِ
مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْمَكُونِينَ سَيِّدِنَا وَسَيِّدِ الْكَفَلِيِّينَ أَيُّهَا عَبْدُ اللَّهِ الْحَسَنِ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ
وَعَلَى صَاحِبِ الْمَشْهَدَيْنِ مَعَهُ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَبَرَكَاتِهِ

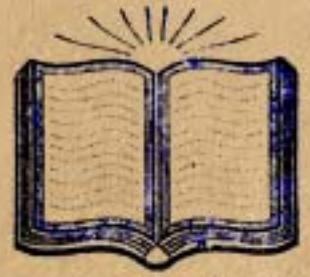
شَرْيَعِيَّةً بِمَنْزِلَةِ مَنْ
كَلَّمَ الْمُؤْمِنِينَ بِرُوحِ الْبَرَاءَةِ
لَعَدُوِّهِمْ وَنَادَى لَهُمْ بِالنَّجَاتِ
سُبْحَانَهُ

مطرب زینب کرم
حنین برتاج
ام سمان
ناده
فدوات
سراج راه
غرب نشسته

مقصود از خستق و بر بنی فانی
آنکه اعداد حسد است که کلمه عشق
سرور نام نهاده و در او کستی برادر
دهشت از راه عشق کردنی اندر
او نمیشد برب زنده و او سار
آنکه نشسته بین میر از اولدش استوار
سبط احمد بسطید همگی آباد
شمع جوان سر زردان لطف حق
حسنت شرع مطهر قدرت بر کمال
ریشه ابن هفطش زینب قند کار
حسد اوضح زدم و فضل درون آرزو
دکمنش کرد در هفت آید در اول القراء
دیگر کسین عمر و خوش کرد در آرزو
حت صانع برآورد و در دگرش آرزو
چون بران و در حنک زرد بود

سر سنی صورت صورت زردان
مکن در جب بناد و جب بکنه صفا
حزرد بخشیم سواد و پادشاه چشم
سپهین نم کز است پچمین ال ک
بخت نزل قرآن مقصد از ام ک
واله بلکے لایت صاکم کون و کبان
نور در او نور خورشید است کون
صل ایان بخ عرفان قلب کبان
اسم عظیم فرادمت عالم کون
نفس دیش مین پیش مصطفی زان
جود اوضح زرد در درش الزان
تشر کرد در جنم ش در انم المع
ایک از عجب صانع نازع از قید غم
میر کسین کجاست چشم
نمید زینب کرم زینب کرم

مترکز احیاء التراث الاسلامی

الذی بشر بطهور الامام المنظر الثاني عشر والولی المهدی استر علیه وعلیه صلوات الله الشادیر
الاکبر بقوله علیه السلام مینا اثنا عشر مهدی اولهم علی ابن ابیطالب اخرهم ماسیح اولادی
وهو العالم بالحق یحیی بر الارض بعد موتها و یظہر علی الدین کلہ و لو کره المشرکون و لہ علیہ

بِكَلِمَةٍ سَمِعَهَا مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ
وَأَمَّا مَا كُنَّا نَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَذُرُونَا
وَمَا نَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ عَدُوٌّ لَنَا
وَأَمَّا مَا كُنَّا نَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَذُرُونَا

بَرئْتُ فِيهَا أَوْامٍ وَإِنْ مِنْ صَبْرٍ فِي عَيْبِهِ فِي الْأَدَى وَالسُّكُوتِ بِرَكْنٍ جَاهِدَ مَعَ لَيْفِ بْنِ
بَدَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ
حُزْنَ ابْنِ عَلِيٍّ إِنَّمَا الشُّهيدُ الْمَطْلُومُ بِابْنِ رَسُولِ اللَّهِ بِابْنِ أَبِي الْمَوْتِينِ بِأَمْرِهِ اللَّهُ عَلَى خَلْفِهِ
وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ بِأَيْدِيَنَا وَيَوْلِيَانَا إِنَّا تَوَحَّيْنَا وَاسْتَشْفَعْنَا وَتَوَلَّيْنَا بِاللَّهِ
وَقَدْ مَالَ بَيْنَ يَدَيْ حَاجَاتِنَا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ بِأَوْجُهِنَا مِثْلَ اللَّهِ اشْفَعْنَا لِنَاعِدَ اللَّهُ

بِكَلِمَةٍ سَمِعَهَا مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ
وَأَمَّا مَا كُنَّا نَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَذُرُونَا
وَمَا نَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ عَدُوٌّ لَنَا
وَأَمَّا مَا كُنَّا نَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَذُرُونَا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا إِسْرَافُ فَضْلِهِ
وَصَلَّى مِنْ لَمْ نَشِئْ بِذَلِّ عَطْفِهِمْ وَالْمُؤْمِنِينَ لَمْ نَسْتَفِمْ بِمِمْ دَارِ الْحَرَاءِ وَالْمُضَامِينَ
بِصَبِيَّةِ خَامِرِ الْعَصَاءِ سَيِّدِ الشُّهَدَاءِ وَالَّذِي فِي تَرْبَتِهِ مِنْ كُلِّ سَفْمٍ وَرَضِ شَفَاءٍ وَذَكَرَهُ
دَوَائِمِ كُلِّ دَاءٍ وَالرَّزَا بِحَبِيَّةِ صَالِحِيهَا وَمُصَابِيهَا لِمُشْهَدِينَ مَعَهُ خَيْرُ الْعِبَادِ مِنَ الْأَجْبَاءِ
الْعُدَاءِ الْمُضُولِينَ سَوْفَا لَا شَفَاءَ وَعَرَفْنَا وَلِيَّ بَارِعِهِمُ الْمُسْتَقِيمِ مِنْ عَدْلَانِهِ وَعَدْلًا
بِصَبِيَّةِ وَتَقْصِيمِهِمْ خَامِرِ الْأَوْلِيَاءِ الْأَمْنَاءِ وَالصَّلَاةِ وَالسَّلَامِ عَلَى أَسْرِهِ وَخَلْفِهِ وَفَضْلِهِ
صَفْوَةِ الْأَسْمَاءِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا إِسْرَافُ فَضْلِهِ
أَجْرِهِمْ سَيِّدِ السَّادَةِ لَشُرْفَاءِ مَدَارِ الدَّهْرِ وَوَلِيِّ الْعَصْرِ بِنُوعِ الْحِكْمَةِ وَالْجُودِ وَالصَّفَاءِ وَ
مَعْدِنِ الْجِلْمِ وَالْكَرَمِ وَالسَّخَاءِ وَاصْلِ النِّعَمِ وَالْفَضْلِ وَالصَّبْرِ وَالْحَيَاءِ صَفْوَةِ الْوَدَى وَشَمْرَةَ
السَّقْوَى مِصْبَاحِ الدُّبْحِيِّ وَنُورِ الْهُدَى سَامِعِ لِسْرِ وَنَجْوَى وَمِثْكَوَةِ الدَّرَابَةِ وَالْحُجَى
رُكْنِ الدِّينِ وَالْإِيمَانِ بِسَرَّاحِ الْبَعِينِ وَالغُرْفَانِ مِزَانِ الْأَعْمَالِ وَسِفْرِ دِي الْجَلَالِ مُقَلِّبِ
الْأَحْوَالِ وَمُقَرَّبِ الْأَجَالِ حَمْدُ اللَّهِ الْبَالِغَةِ فِي الْأَنْطَارِ وَنِعْمَةُ السَّابِقَةِ عَلَى الْأَبْرَارِ
وَأَمَّا مَا كُنَّا نَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَذُرُونَا
وَمَا نَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ عَدُوٌّ لَنَا
وَأَمَّا مَا كُنَّا نَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَذُرُونَا

بِكَلِمَةٍ سَمِعَهَا مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ
وَأَمَّا مَا كُنَّا نَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَذُرُونَا
وَمَا نَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ عَدُوٌّ لَنَا
وَأَمَّا مَا كُنَّا نَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَذُرُونَا

وَفَهْمَةُ الدَّامِغَةِ مَعَ الْفَجَارِ عَنِ اللَّهِ السَّاطِرَةِ وَادْنَةُ الوَعْبَةِ بِدُهُ البَاسِطَةِ وَتَسْفِينَةُ
 الْجَارِيَةِ فِي اللَّيْلِ الْعَامِرَةِ بِأَمْنٍ مِنْ رُكْبَتَيْهَا وَتَعْرِيفُ مَنْ تَرَكَبَهَا الصِّرَاطُ الْقَوْمُ الْوَاضِعُ وَ
 النَّجْمُ الْأَرَاهِرُ اللَّامِحُ وَالْمَوْلَى الْكَامِلُ النَّاصِحُ الْخَلْفُ الْمُنْتَظَرُ الصَّالِحُ الزِّنَادُ لِفَاحِجِ
 صَاحِبِ الْفَضْلِ وَالطَّوَائِلِ ذَوِ الْكِرَامَاتِ وَالنَّوَائِلِ دَافِعِ الْكُرْبَاتِ وَالْعَوَائِلِ مُتَبِعِ الْعَمَلِ
 وَالْفَضَائِلِ حَسْبُ حُرْمَتِهِ سَاهِرُونَ ثَمَرُ فِرْدَوْسِهِ سَهْرُوتُ وَتَقَانِ قَاعِ حُورِ بَدَنَتِهِ وَتَمْدُونِ
 دَادِرِ دَرِيَاهِ كَانِ دَادِ خَوَاهِ سَمِ دِيَهَانِ كَشْتُهُ تَمَّ كَارِنِ بِرُكْبَتِهِ زَمِينِ زَلَّزَلِ مُحَمَّدَانِ وَرَبِّهِ
 سُلْطَانِ مَلِكِ رَأْسِ مَلِكِ سَبِينِ خَلِيفَةِ اللَّهِ الْمَلِكِ الْمَنَانِ الَّذِي عَلَّمَهُ الْبَيَانَ وَمَدَّ صَدْرَهُ فِي
 سُلْطَانِ الْمَلِكِ وَالْأَيْسِ وَالْجَانِ الَّذِي ذَلَّ السُّلْطَانَةَ كُلَّ سُلْطَانٍ لَمْ يَنْجِبْ فِي لَيْسَانِ وَ
 الشَّرِيفِ فِي الْأَفَاقِ وَالْحَجَّةِ فِي الْخَلْقِ عَلَى الْأَطْلَاقِ مَعْدِنِ حِكْمِ اللَّهِ وَسِرِّهِ وَعَيْبَةِ عِلْمِ اللَّهِ
 وَخَازِنَةِ بَابِ اللَّهِ وَأَيْمَنِهِ خَاصَّةِ اللَّهِ وَخَالِصَتِهِ خَلِيلِ اللَّهِ وَصَفْوَتِهِ النَّاطِقِ بِالصَّوَابِ
 إِمَامِ أُولِي الْأَلْبَابِ عَيْنِ الْحِكْمَةِ وَفَضْلِ الْحِطَابِ مِيزَانِ نَوْمِ الْحَبَابِ وَكَلِمَاتِ الَّذِي وَرَدَ
 فِي الْكِتَابِ شَفَعُ رُوْمِشَرِ سُرُورِ رَهْمَتِ رَكْتَرِ شَيْئِ عَجَبِ سِرِّ آخِرِينَ أَيْمَنِ عَشْرَةِ دَهَمِ دَوْلَاهِ
 عَشْرُ نِجَالِ بَدَنَتِهِ دَوْصِ سَنِّ فِرْدَوْسِ رَحْمَتِهِ سِرِّ سَلِيمِ سُرُورِ سِنَةِ رَوْضَةِ طَسَنِ وَارِثِ عِلْمِ لَوْنِ
 دِي طَرِيقِ آخِرِينَ إِمَامِ الْمُخْلِصِينَ سَيِّدِ الْمُجَاهِدِينَ مَدِيرِ الطَّالِبِينَ الْمَارِثِينَ فَائِلِ الْكُفَّارِ وَالسَّرِيبِ
 الْكَلْبِ الْحَصِينِ وَالْبَلَدِ الْأَيْمَنِ غِيَاثِ الْمُضْطَرِّ الْمُسْكِينِ لِمَا أَلْهَادِيْنَ وَمَنْجِي الْحَائِصِينَ
 مَنَامِ الْأَنْدِينِ وَعِصْمَةِ الْمُعْتَصِينَ مَوْلِيَا وَمَوْلَى الْعَالَمِينَ سَيِّدِ الْكُلِّ الْجَمِينِ
 حُجَّةِ ابْنِ الْحَسَنِ الْمُسْكِرِيِّ إِمَامِ السَّلِيمِينَ وَخَلِيفَةِ اللَّهِ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ عَلَيْهِ صَلَوَاتُ اللَّهِ الْعَالَمِينَ

سرورین داور کون درگان
 داور کل مهر کرددن بر
 قزدرین سرور ایض وجود
 کور تانبه محسب وفا
 شاه جهانش دولت مراد
 زین جهان نای فصل محط
 کور تاج سر آزادگان
 او سر دیر هاسید وار
 عت یکا دو کون از غم
 مصدق از ایه قتلها
 فیض وجودش ز سما سگ
 عرش برین خطه سیدان

قطب جهان مهر حسن زمان
 شمع سبل حسد افاق کور
 انبوه ترین کور دریا بر جود
 کجسم فرزند هجره صفا
 رحمت حق محمدرود کاد
 جان جهان سمنز ام کتاب
 داور سبیل ستم دیر کون
 جان جهان حسد و کور
 وقت ابرار حسد شدم
 حاصل از خفت از غم سما
 خاک درش سر به چشم ملک
 کور زمین در چشم جوکان

کور زمین در چشم جوکان

الصَّلَاةَ وَالسَّلَامَ عَلَيْكَ يَا اَبَا الْقَاسِمِ يَا حَجَّةَ ابْنِ حَسَنِ اَيُّهَا الْقَائِمُ الْمُنْتَظَرُ الْمُحْفَى وَالْمُخَلَّفُ الْمَهْدِيُّ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ يَا ابْنَ اِمْرِ الْمُؤْمِنِينَ يَا حَجَّةَ اللَّهِ عَلَى خَلْفِهِ خَيْرٌ مِمَّا نَحْنُ فِيكَ بِمَلِكٍ وَيَحْيَى حَبْلٍ مَحْدٍ الْمُصْطَفَى وَابْنِ عَلِيِّ الْمُرْتَضَى وَيَحْيَى حَبْلٍ مَحْدٍ مُطَهَّرٍ
 وَابْنِكَ الْقَيَّامِ الْعَجَبِ سَيِّمًا الْحُسَيْنِ السَّهْبِ الْمُرْتَلِّ بِالْذِيَاءِ اِنْ نَشِعَ لِي عِنْدَ اللَّهِ فِي
 فِضَائِهِ حَوَائِجِي وَكَشَفَ بَحْمِي وَضُرِّي وَبَلَّوْجِ اِيَالِي وَاِنْ تَوَسَّيْتُ طَلْعُ الْمُرْسِيَّةِ وَالْقُرَّةِ
 الْحَمْدُ وَتَشْرِيفِي بِلِقَائِهِ وَجِهْدِ الْكَرِيمِ وَعَمَّنْ عَلَيَّ بِمَيْدَانِ الْمَنِّ الْحَمْدُ وَاِنْ لَا تُرَدِّي عَنِّي

وَلَا تُحِبُّ الْمَوْتِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَسْأَلُ اللَّهَ أَنْ يُبَيِّنَ لَكُمْ السُّرُورَ وَالْفَرْحَ وَيُخْرِجَ بَلَمَ عَنِ الصَّنِ

وَالْحَرَجَ وَيَجْعَلَ لَكُمْ النُّصْرَةَ وَالْفَلَاحَ بِجَهْدٍ وَتَحَنُّنٍ حَدِيدٍ وَأَبَائِكَ الطَّاهِرِينَ

بجز کوارتها از سه چیز است که در حدیث آمده است
بزرگوارانها را در سر بر می
بزرگوارانها را در سر بر می

بزرگوارانها را در سر بر می
بزرگوارانها را در سر بر می

تو در حقیقت شریک نیستی
تو خود دلی حسی بودی در حقیقت

پیریه نامه آدم نبود از فضل
نمود کون نبود و خود تو کمال

سها تو نه که لطف بر تو کرد
که شد ز تابش نور تو اندک

بظهور نور تو حشر شد
ز بهر لطف عمداً ز تو استعیل

کمال تو در حق تو از هر ادب
بیا دین که نمود در دین خدای

در آنچه برده که مردم مخلصان
در حق تو که از بعد ضعیفان

ز کس سوال نامی در سر بر
که پناه بر من ز کس بعد

خود صحت حاج بود صد
که ز خود تو ای مگر خود بسته

بسم که الرحمن الرحیم

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى الْأَمَامِ الرَّابِعِ النُّورِيِّ طَيِّعٍ وَالْبَدْرِ الْأَمِيعِ لُرُهَانَ الْفَاطِمِ وَلِعَبْدِ

الرَّائِعِ نَجَاحِ الْحَاشِعِ السَّيِّدِ الْعَابِدِ الرَّاهِدِ وَالْمَوْلَى الرَّضِيِّ السَّاجِدِ الْمُتَّجِدِ الْمَاهِدِ هَيْبَةِ
 وَبَيْتِهِ الرَّسُولِ وَوَلِيِّهِ وَوَلِيِّهِ الْأَيَّامِ الدَّعَاءِ وَالْحَزَنِ الْبَكَاءِ كَأَيْفِ
 الضَّرَاءِ وَوَلِيِّ الْعَمَاءِ زَيْنِ الْعَابِدِينَ سَيِّدِ السَّاجِدِينَ فِرَازِ الرَّاهِدِينَ كَيْفِ السَّالِكِينَ بَيْنَ
 الْمُوَحِّدِينَ سِرَاجِ الْبَقِيَّةِ إِمَامِ الْمُسْلِمِينَ عِمَادِ الْمُؤْمِنِينَ عَمُودِ الدِّينِ الْأَجْمَعِ الْمَلِكِينَ
 الْمَأْمُونِ الْأَبِينِ الْمُسْتَفْتَاتِ بِرِزْوَانِهِ السَّلَامِينَ وَالْمَقَرِّ لَهَا بَيْتِهِ مِنْ فَتَى السَّالِمِينَ
 الْكَلِمَةِ النَّامَةِ الْبَكْرِيَّةِ وَالْأَبْنَةِ الْمُحْكِمَةِ الْعَطْمِيَّةِ فَرِيحِ الْمَهْفُوفِ وَالْعَمُومِ ذِي الْمَصَانِبِ وَالْمَهْمُومِ
 لِقَوْلِهِ بَيْنَ بَدِيهِ الْأَجْبَاءِ وَالْأَسْبِرِ لِحُلُولِ بِيَدِي الْأَعْدَاءِ صَاحِبِ الْمَجْدِ وَالنَّجْدِ وَالْمَهْمُومِ
 الْعَابِرِ فِي دُرُودِ الْبِلْيَاتِ وَالنَّوَابِيبِ غَوْثِ الْعِبَادِ عِيْنَاتِ الرَّهَادِ نَيْلِ الْأَعْيَادِ
 قُطْبِ الْأَوْبَانِ الْأَيَّامِ الْمُسْتَدَدِ وَالرُّوحِ الْمُجْتَدِ وَالْفِضْلِ السَّرِيدِ وَالْحِجْلِ الْمُسْتَدِدِ وَالنُّورِ الْمُسْتَدِدِ
 الْمُبْتَرِّينِ كُلِّ شَيْءٍ وَالْمَنْزَعِ مِنْ دَسْرِ الثَّقَلَيْنِ مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْحَافِظِينَ سَيِّدِنَا وَوَلِيِّهِ
 الْكَلْبَيْنِ أَبِي مُحَمَّدٍ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ

وَمَوْلَى الْأَعْيَادِ
 السَّيِّدِ الْعِبَادِ

بَدِيَّةِ جَنِّ دَسْرِ حَزْرَةِ دَاوُدَ	حَاكِمِ الْإِسْلَامِ فَرَنْزَةِ اِبْنِ زَيْنِ
فَخْرِ كُلِّ أَوَّلِ نَيْسِ عَالَمِ بِنِ الْحُسَيْنِ	كَعْبَةِ زَادِ كَرْنِ دِينِ اِبْنِ اِبْرَاهِيمِ
قَلْبِ اِسْكَانِ رُوحِ اِبْنِ اَوْشِكِ تَيْبِ	رَيْثِ عِلْمِ دَهَابِ رَسْمِ رَمْلِ اِبْرَاهِيمِ
مَقْعَدِ خُسْرَى دَوْلَتِ عَالَمِ سَيُوهِ نَاعِ تَوَلِّ	بَرْزِدَانِ عَمْرَهَانَ سِرْوَانِ سَتَانِ
مَعْرَنِ نَزْدِ اَلْمَرْسَمِ نِ اَلْوَالِيَّةِ	بَرْخَشِ مَلِكِ اِبْنِ قُرْبَانِ مَازِنِ
اَخْبَرِ بَرَجِ دَيْبَةِ غَوْثِ دِينِ قَطْبِ اِبْنِ	كُوْبَرِ كُوْبَرِ مَهْتِ رُوْنِ رُزْعِ مَسْنِ

تمت بحمد الله
 اربع عيني اوست علي اول
 اربع عيني اوست علي اول

اسم عظيم شاه اكرم حضرت زحق
 شه اول بول زودان ذات اسناد
 شاه شبه برود عالم انوار خوسوس
 حواش صافه اربعين حسده روا
 مرح كه لائق تصيم در كاش بود
 فخر آدم صين علم عرس رب اربعين
 پشته از اعدا كرد ميسرت آدم عشرين
 بر نه بر فلك اسرار همچو كشتن
 جرن بود شاه عبده بر اول اربعين
 مرح اوز صان دول بود و جبر اربعين

الذی هدینا الی معرفۃ الائمة من الاب والجد المولانا الاکرم لمحمد السلطان المؤمن
 القائم المنظر من ال محمد صلی الله علیه واله بقوله علیه السلام ان الله خلق محمدا وعلی واولاده
 الاهد عشر من نور عظمه ارواحا في صيابة نوره لعبادته قبل خلق الخلق بحول الله وکرمه
 الصلوة والسلام علیک یا ابا محمد یا علی ابن الحسین ائمة التجار بان رسول الله یا بن امیر
 یا حجة الله علی خلقه یا سیدنا و مولانا انا و نحننا واستغفنا وتوسلنا بک الی الله وقد سال
 بنیدی حاجاتنا فی الدنیا والآخره با و حبا عند الله اشفع لنا عند الله

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله الذي خلقنا وهدانا لهذا الدين
 الذي هدانا اليه وانا كنا لساهين
 الحمد لله الذي خلقنا وهدانا لهذا الدين
 الذي هدانا اليه وانا كنا لساهين

المحمدية الذي زين العالم بالمخلصين لوديه ومحبته ورحبهم ساجدة لعظمته وخصصهم
 الغارين بنور علمه ومعرفته وعيونهم ساهرة في خدمته وهم قلوب المؤمن
 لا ارادته و مشاهدته ودموعهم سائلة من خشية واجنبى العابدین لعبادته
 وطاعته وسوقهم ال ذكره و مناقبه وافرعبون السالكين بالوصول ال اكرم ودر
 و جبال ابدانهم مند كة من هيبته والصلوة والسلام على اسرة خليفه وخير برسته
 المجتبي من رسوله رسالته خالص خبار صفوته و غائس لئلا يحرم معرفته ومطلع انوار
 علمه وحكمته وعلى ال اقطار الارض من ذريته وخلفائه ال اخبار في امته سبحانك

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله الذي خلقنا وهدانا لهذا الدين
 الذي هدانا اليه وانا كنا لساهين
 الحمد لله الذي خلقنا وهدانا لهذا الدين
 الذي هدانا اليه وانا كنا لساهين
 الحمد لله الذي خلقنا وهدانا لهذا الدين
 الذي هدانا اليه وانا كنا لساهين

١٠١٠ م صدر عن امير المؤمنين ٤٥
 ١٠١٠ م صدر عن امير المؤمنين ٤٥
 ١٠١٠ م صدر عن امير المؤمنين ٤٥

وَحَاثِمٌ سَبِي حُدَيْدٍ وَلِكُنَى بَلِيغِيهِ وَالْمَخْلُوقُ بِخِلْفِ الْمَلِكِ مِنْ طَبَنِيهِ الْكَلْبُ الرَّاهِلُ الْوَيْ
 اسْمُ اللَّهِ الْأَعْظَمِ الرَّضِيُّ الْمَرْضِيُّ النَّفِيُّ النَّفِيُّ النَّافِي النَّافِي بَايَطُ أَنْوَارِ الْعِرْفَةِ وَالْعَدْلِ
 رَاغِبٌ فَطَمَاتٍ النَّفِيُّ وَالرِّدْفَةُ وَالْجَهْلُ مَسْتَقْدُ السُّعْيَةِ الْمُخْلِصِينَ مَنْ صَامَ الْمُطْلِقِينَ وَاسْتَبِي
 عَلَى مَخْلُوقِ الْفِرْقَةِ السَّاجِدِ مِنْ أَيْدِي الْكَافِرِينَ وَالطَّالِبِينَ حُبَّ الْمَاءِ وَالطَّيْبِينَ نَجْمُ فَلَاحِ الْفِرْقَةِ الْمَشْرِقِيَّةِ
 أَيَّامُ الْعَالَمِينَ حَمِيدٌ لَمُنُّ أَحْكَامِ الشَّرِيعَةِ مَبْتَنٍ مَسَالِكِ الطَّرِيقَةِ مِنْ أَنْوَارِ الْخَصْفَةِ
 بَرْقِ الْفَوْسِرِ الصَّوْبَةِ السَّمَاءِ الْغَائِبِ وَالنُّورِ الْعَائِبِ سَلْبُ الْأَطَائِبِ وَمَلْبُدُ الرِّيَابِ
 نَزِيلُ النُّوَابِ مَهْطَرُ الْعَائِبِ أَيَّامُ الْمَسَارِقِ وَالْمَعَارِبِ اأَمَانَ اللَّهُ الْأَعْظَمُ عِنْدَ حُلُولِ الْمَصَابِ
 دَحْضُ الْأَبَالِجِ الْمُؤَيَّدِ بَجَبْرِ مَلِّ وَمِكَائِيلِ الْحَجَّةِ الْوَاضِعِ وَالْحَجَّةِ الْأَتْخَةُ الرَّهَانِ الْمَكْرَمِ
 وَالَّذِي كُلُّ شَيْءٍ بِهِ كَسْبُهُ وَمِنْ فَضْلِهِ كُلُّ شَيْءٍ يَسْبُرُ مَهْرُ بَرِّ صِفَاتِ حَسْبِ مَعَالِ الْعَالَمِ
 كَرِيمٌ لِلْمُحِبِّ مَبِلٌ عَمَلٌ قَاتِلٌ الْبَطْلِ رَحْسَلُ أَمَلٍ مِنَ اأِرْدَسَلِ قَامِحٌ مَعَالِ غَايَةِ الْعَدَلِ
 وَيُنِ اأَنْبِيَاءِ اأَلْفِ اأَنْبِيَاءِ مِنْ هَبُولَةِ الصُّورِ وَاأَبْدَعُ مِنْ حَوْهَرِ نُورِهِ اأَلْفِ اأَنْبِيَاءِ
 وَالْجَوَامِرِ وَالذَّرِّ وَكَفَّ عَنْ فِرْطِ جَلَالِهِ بِمَا يَبِغِ السُّورِ الْمَثَلُ بِكَمِيَعِ الْمَسَادِ
 بِالْمُرَادِ لَمْرٍ ذَخْرُ الْأَنْبِيَاءِ غَوْثُ الْأَوْلِيَاءِ وَاأَرِيْتِ اأَخْلَافَ لَمَّا نَالَتْ اأَصْلَمَاءِ الْكُنُودِ الْكَافِي
 قَالَ اللَّهُ سُبْحَانَهُ فِيهِ وَاللَّهُ مِنْ نُورِهِ وَكَوَكْرَهُ لِمَشْرُوكُونَ وَبَشَّرَعْنَهُ عَنْ اأَصْحَابِهِ لِقَوْلِهِ وَيَوْمَ
 عِبَادِيَ الصَّالِحِينَ وَالَّذِينَ اتَّقَوْا لِيُولَئِيهِمْ عِبَادَةٌ الْكَرِيمُونَ الَّذِينَ لَا يُقْبَلُونَ بِالْقَوْلِ
 وَهُمْ بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ اأَلْسِمُ الْمُسَائِرُ مِنْ اأَسْمَائِ الْحُسْنَى وَالَّذِي وَسَّوَدَتْ لَبِيهِ وَعَلِمَ اأَدَمِ
 اأَلْسِمُ اأَلْفِ اأَلْفِ اأَلْفِ اأَلْفِ بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَالَّذِي حَسَنَتْ لَهَا بَصَرٌ مَعْبُودٌ
 سَمِيَهُ كُلُّهُ اأَلْفِ وَاأَجْمَلُ اأَبَدِ اأَمَانَ اللَّهُ وَاأَبِيْنُ كِتَابِهِ حَمْدُ اللَّهِ وَطَبِيخُهُ فِي اأَرْضِهِ وَسَمَاءُ
 أَيَّامِ السِّرِّ وَالْعِلْمِ وَهَبُ اللَّهِ اأَلْفِ اأَلْفِ

این حضرت حق سرور حمید وصال
 مهینیه بیست سپهر محب عدل
 شهر سکه شهر صدقند و کمال
 شهر فادم درگاه ادب و کمال
 شهر زمین دران قطب تقال صال
 صفای حقیقت فایز وصال
 رسید که در دست از ظاهر صال
 شهر سکه شهر عین از در صال
 بر تقال در خصلت و تر افال
 نمود کول محبت و خجسته و کمال
 بول که در ده آدم شکره از اتصال

و بی نظیر حیات عالم
 در آن مکان خاور و با
 قصه باره بر دایره نقره
 قدر بی نظیر و در
 شهر در تابع نسیم آن ادب و جر
 محیط کون و مکان مرعوفان عمر
 ارواح نور شریعت فصیح از ل
 شهر مشهور کعبه در حب الکاش
 شهر سکه شهری نفس عهد بر سل
 جنبه امجد و فضیلت و خصال
 وجود الهی در فیض ادلت که حق
 بی نام اکرم و علی امر که لیس

الصلوة والسلام عليك يا ابا القاسم يا حجة ابن الحسن ايتها القائم المظفر المحقق وخلف الطاهر المهدي
 يا ابن رسول الله يا ابن امير المؤمنين يا حجة الله على خلقه اجمعين نسلك بحول الله وبتوحي
 خدك محمد المصطفى وآيتك علي المرتضى وهديتك فاطمة الزهراء وبتوحي اباي انك انبياء
 الانبياء سببا لامام الدعاء والولي الحزین البكاء وركن المناسبات عصاة الدارين والطم
 الكونين علي ابن الحسين عليها وعليك السلام ان تشفع لنا عند الله في قضاء حوائجنا وكف
 بئس وضرري وبلغ اماننا وان تربني طاعتك الرشد والقره الحميدة وتشرفني بلقائيد
 الكرم وعن علي بهذا المن الجيم وان لا تردني عن بابك ولا تحب لي فيد في الدنيا
 والآخره واسئل الله ان يربنا فيك السرور والفرح ويخرجنا بك من الضيق والحرج و
 يعجل لكم الضر والعلج يخفف ويخفف ويا اباي

دی زمین داورانستان	ای لعلاب صحران
زیرین علمت کاسات	صد نشین بزم کس
فاک درت سحره نه کایان	زهره قبه افکنان
ارض رسالت تراک تو	باغ حسن قصه از فاک تو
عالم از فیض تر کشتن شده	حس جهان به نور روشن شده
صد سیمان در گذر خنسل	ای بوجودت به شیا طفل
فطر دیدن در تو ایم	ما که هم در بسوی تو ایم
ای سپه ان وفا رانده ام	دشمن عشق تو ز بر خوانده ام
بغتم تو رحمت و حشمت	دیده براه تو بسی دوستیم
کز بولاری به بقای رودات	چون ز تو بر لطف تو باشم بجا
وزر خطم خواطرات دکن	صفه خود را رسم آزاد کن
حس با هر حسه کن رود	ای ز تو این کسبه کردن به پا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى الْأَمَامِ الْهَيْمَامِ ~~وَالْمَوْلَى الْعَلَامِ~~ خَاصِّ الْخَلْفَاءِ لِطِغَامِ سِدِّ الْأَعْلَامِ
 الْكِرَامِ وَسِنْدِ الْحِزَةِ الْهَيْمَامِ وَصَلِّ عَلَى خَيْرِ الْأَنْبِيَاءِ الَّذِي قَرَأَ النَّبِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
 وَالَّذِي لِلْعَالَمِ نِهَاةً وَكَوْنِ عِصَامٍ وَوَلَدَيْنِ قِوَامٍ وَبِحَمِّ الْمَرْفَانِ وَنُورِ الْأَبْقَانِ
 وَنَاشِرِ الْعَدْلِ وَالْمَعْرِطِيِّ الْأَيْمَانِ مِنْهَاجِ الطَّرِيفَةِ مِصْبَاحِ الشَّرِيعَةِ مِصْبَاحِ الْحَقِيقَةِ
 الْبَحْرِ الْبَاطِنِ وَالذَّرِّ الْفَاحِشِ الْكُوكِبِ الرَّاهِجِ وَالْفَجْرِ الْبَاهِرِ وَالنُّورِ الْظَاهِرِ

وَلِيِّ اللَّهِ الْمَوْلَى الْعَلَامِ

صَاحِبِ الْمَنَافِعِ وَالْمَفَاحِرِ مَلَاذِ الْأَوَائِلِ وَالْأَوَاخِرِ وَمَوْلَى الْأَكَابِرِ وَالْأَصَاغِرِ
 خَلَالِ الْمُسْكَاتِ دَافِعِ لِسَهْمَاتِ صَاحِبِ الْمُعْجَزَاتِ الْبَاهِرَاتِ مَصْدَرِ الْكِرَامَاتِ
 الْفَاهِرَاتِ الْإِنْوَارَاتِ قَوْمِ الْأَرْضِينَ وَتَسْوِيفِ مَبْنِيِّ الشَّرَائِعِ لِنَبِيِّهِ مَبْنِي
 الْحَقَائِقِ الْمَلَكُوتِيَّةِ كَاشِفِ الْكَلُوكِ عَنِ النَّوَالِسِ الْأَلْبَنِيَّةِ فَخْرِ السَّادَاتِ الْعُلُومِيَّةِ
 مَحِيطِ الْمَسَائِلِ بَيَانِ الدَّلَائِلِ مَجِينِ الْأَرَائِلِ كَاشِفِ الْغَوَائِلِ مُغْنِيهِ الْأَوَائِلِ سَمْعِ
 الْمَلَّةِ وَالذِّبْنِ وَوَلِيِّ الْمُسْلِمِينَ هِدَايَةِ الْمُتَشَدِّدِينَ فَحْيِ مَرَامِ الْبَيْنِ مَعْقِلِ الْمُؤْمِنِينَ
 وَارِثِ عِلْمِ رَسُولِ الْبَقِيَّةِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَالْمَوْلَى الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ مَوْلِيَا وَمَوْلَى الْكُلِّ
 أَبِي جَعْفَرٍ مُحَمَّدٍ الْبَاقِرِ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

مردم دنیا قرآن گویند و میگویند	در حشر همه دم چون من ذکر خداست
خبر ذات خداوند عارف همه بسیار	ذرات بوی دانه بود از او جداست
خاک درش آنگونه که در حشر دارا است	ابر است کفش در بار بحر است درش نواج
مرآت جدول حق آینه بیدار است	موران درش را عاز از رخ سیمانه
از دور بر لغت از دور کرده اسکانه	کوسید خداوندش عشق باستانه
با آدم و نوح وجود بود در جهان	ش؟ آن جهان کس بود که او محتاج
امام بود پس چشم ولی آفاق	در خلقت ذات اقصم بر خلق عالم
شهر که در حب شد در عشق و دم آفاق	آنگونه صفات که چون ذرات عرق
شاید که بپاشد خنده که در حشر	خون است شیت را از لاله خداست
شهره بر باراد که در جهان بود	تکلیت از نور او خورشید جهان بود

همه از علم رسد از اول و آخر
 ایم غمین غم هم صورتی داور
 سینه خور است از او شریک بود
 سینه خور است از او شریک بود

الذوق نصح بولاية الوحي العائب المنظر والامام القائم الثاني عشر بقوله عليه صلوات الله عليه
 ان الله تعالى خلق اربع عشر نورا قبل ان يخلق الاسباء كلها باربعين عشر الا في سنة
 وهذه الانوار اربعة واخاف قيل له بان رسول الله ومن هؤلاء الانوار فقال محمد وعلي
 وفاطمة والحسن والحسين والائمة من اولاد الحسين واخبرهم قائمهم وهو من يقوم بعد
 طويته بامر الله تعالى فيقتل الدجال ويظفر الارض من كل ظلم ووجور (وميله الرزق) عليه
 عليه السلام) ومنها ما قال لا بجمرة التمالى من المعنوم الذي لا شديل له عند الله فقام بها
 فمن شد بما قول لفي الله وهو بيه كافر وموله جاحد ثم قال يا بني واخي ائمتي ابي
 السبع من بعدى بلاء الارض فسطا وعدلا كما ملئت ظلما وجورا

الذوق نصح بولاية الوحي العائب المنظر والامام القائم الثاني عشر بقوله عليه صلوات الله عليه
 ان الله تعالى خلق اربع عشر نورا قبل ان يخلق الاسباء كلها باربعين عشر الا في سنة
 وهذه الانوار اربعة واخاف قيل له بان رسول الله ومن هؤلاء الانوار فقال محمد وعلي
 وفاطمة والحسن والحسين والائمة من اولاد الحسين واخبرهم قائمهم وهو من يقوم بعد
 طويته بامر الله تعالى فيقتل الدجال ويظفر الارض من كل ظلم ووجور (وميله الرزق) عليه
 عليه السلام) ومنها ما قال لا بجمرة التمالى من المعنوم الذي لا شديل له عند الله فقام بها
 فمن شد بما قول لفي الله وهو بيه كافر وموله جاحد ثم قال يا بني واخي ائمتي ابي
 السبع من بعدى بلاء الارض فسطا وعدلا كما ملئت ظلما وجورا

منه من شمس رصف نور له
 من شمس رصف نور له
 من شمس رصف نور له
 من شمس رصف نور له

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله العال في كبريائه ذانه عن لمحات افعال ومطارج الافهام والمفدين في عز جلاله
 عن عثرات الافكار وخطرات الاوهام والمنزه بكمال قدسه عن اوصاف الانفس والصفات
 عليا يصير العلم والاطمئنان والهدى والبرهان والهدى والبرهان والهدى والبرهان
 ونظام والصلوة والهدى والبرهان والهدى والبرهان والهدى والبرهان والهدى والبرهان
 اعلي على خلفه واصول غير العظام ومطالع انواره ومجاميع استراره الامرة الكرام
 السادة القربى الباقين من النبي البررة الحرة المعظم سماع العلم والاعلام والاعلام
 الايام الهام الملائق العظام محمد الله على الامم والدين للحلال والحرام الذي لا يحيط
 بمعرفة العارفين من الاقوام ولا يكتفى وصفه ولا يفتخر ولو ان الاسرار اقلام
 في كل ارض من ارضه في كل ارض من ارضه في كل ارض من ارضه في كل ارض من ارضه

خلفه ومثابرة الامم
 خلفه ومثابرة الامم
 خلفه ومثابرة الامم
 خلفه ومثابرة الامم

وَالَّذِي حَبَّ لِأَحْبَابِهِ حَبًّا وَجَامًّا فَجَبَّ فَمَجَّ الخلق وَجَمَّ المرام الكاشف عن أسرار الجبروت
 وَالوَاقِفُ عَلَى مَشَاهِدَاتِ اللُّبِّ وَمَعْلِيَّاتِ المَلَكُوتِ وَالْعَارِفُ بِجَوَاهِرِ اسْمِ الرَّسُولِ
 المَجَلَّلُ بِجَلَالِ الصِّفَاتِ الرَّبُّونِيَّةِ وَالْمَخْصُوصُ بِخَوَاصِ السَّمَاتِ الأَلُوْهِيَّةِ النُّورِ السَّاطِعِ
 لِشَهْرٍ وَالْبَدْرُ الأَمْعُ المَطْوَرُ وَالرُّهَانُ الفَاعِلُ لِسُورِ العِلْمِ النُّورِيِّ وَطَجَانِ الدُّجُورِ
 مُتَمِّدٌ فَوَائِدِ الدِّينِ مُمْتَدِّ مَالِكِ البَيْضِ مَنُورٌ قُلُوبِ العَارِفِينَ إِمَامُ العَالَمِينَ
 الوَاصِلِينَ وَكَلْبَةُ المَخْلُصِينَ المُوَحِّدِينَ بِكَرِيمَةِ أَدِيَانِ عَرَضِ رِزْوَانِ عَالَمِينَ
 بِشَرِّهِ سَيِّدِينَ قِيمَةَ رَهْمَانِ رَهْمِ دُونَ كَمَفِّ حَتِّ دِهَانِ كُورَتَانِ كَرَامَاتِ اسْمِ عَظِيمِ
 سَنَنِ اِمَامِ بِشَيْدِهِ دِهَانِ فَرَاهِ زَمَانِ زَيْنِ اَسْمَانِ سَلْطَنِ رِزْوَانِ سَمْتِ هَمِّ جَانِ قَلْبِ
 سِكْرَانِ وَهَيْ سَكْرَتِ رَهْمَانِ بَقِيَّةِ الأَيْبَانِ نُورِ الأَصْفِيَاءِ كَاشِفِ العِظَامِ حَرَامِ
 وَالسَّخَاءِ مُدْعِي الأَبْيَاتِ مُتَفَرِّجِ الكُرْبَاتِ وَاهِبِ العِظَمَاتِ الَّذِي كَانَ الرَّاعِبُ نَسِيئَهُ
 مَارِقًا وَالرَّاعِبُ البِرِّ لَاحِقًا وَالْمَقْصَرُ فِخْفَهُ زَاهِقًا وَالجَاهِلُ بِقَابِ مَاسِقًا الَّذِي سَعِدَ
 وَاللَّهِ مِنْ وَالَاهِ وَهَلَلَ بِاللهِ مِنْ عَادَاهُ مَا زَمَنْ نَصْرَهُ وَعَرَفْتَهُ وَخَدَلَ مِنْ خَدَلِهِ
 وَجَمَلَهُ وَجَابَ مِنْ انْكَرِهِ وَحَجَّهَ مِنْ أَحَبِّهِ فَهَذَا حَتَّى اللهُ وَمَنْ العِصَّةُ فَهَذَا تَعَالَى
 الأِيمَانُ الَّذِي لا يَفُوقُهُ بَعْدَ بَابِهِ فَاثِقُ وَالقَلْبُ الَّذِي مَا سَبَقَهُ فِي الفَضْلِ فَلَيْسَ سَابِقُ
 قَالِ الَّذِي سَجِنَهُ الكَرَمُ وَالْحَيَاءُ وَالرَّفْقُ وَعَادَتُهُ الأَحْسَانُ وَحِلْمُهُ وَالصِّدْقُ الَّذِي
 يَنْوَدُ بِنُورِهِ كُلُّ طَلِبٍ وَتَمْتَدُّ بِرُكْنِهِ كُلُّ بَيْعَةٍ وَيُهْدَمُ بِعِزَّتِهِ كُلُّ ظُلْمٍ مُضَلَّلٍ وَمَنْ لَمْ
 يَخْرِضْ مَاتَ مِثْرَةً جَاهِلِيَّةً إِمَامُ البَشَرِيَّةِ وَالْمُرْتَبِنِ مَوْلَانَا وَمَوْلَى الكَوْنِ كَمَا تَقَرَّرُ

وَالْحَيُّ وَاقِفُ السِّرِّ وَالْعَلَنُ وَعَهْدُ اللَّهِ الْأَكْرَمِ وَالْأَمُّ الْإِحْسَنُ سَيِّدُ مَا وَكَلْنَا وَإِمَامُ دِيَارِ رَقَّتَا
عَلِيٌّ ابْنُ الْحَسَنِ مَلِكُ الْمَدِينَةِ

روزگار در طعن و در از اصرار

امام کل حسد دل و کمرش در قهقرا	که هست پادشاه خورشید ز باغی بر آینه
شهر بر برهت خسته بجان جان	نه میر برهت امام جن در بشر
این در سببان این خلق زین	بهر درد صفا آسمان توکت در
شهر که پاک ضد این نهنگ اندرشت	کلیدت است در نام معضت
شهر که در زاناریم سخن راند	ز فرط عشق نماند عسکان باد
مرا در آیه نوزد و عرض ز نمانت بخیر	که خیر محض بود در وجود او صفیر
باین چه کاشن در ماکان ایچم لوف کون	بود امام و دودیش، روبرو بر
چنان وجود خدا را است نظری بودن	در فرق مرغان کرد طیار از مظهر
چین دل خسته آنگاه تا ما	بلاطاعت امرش بطوع است مگر
چین دل خسته آنگاه خند در آد	پیک در کام زبانت آسمان نموده کوز
چین دل خسته آنگاه تسیان باوق	هناده از پیکر سجد بر آستان سر
بیطبع او است سپهر و غلغم او است خرد	بکم ادا است قضا و با مراد است قدر
چین دل خسته آنگاه در حساب	کرده باز بگوید در حق قول صبور
بیک کله موزانه نمود کسر صاف	رسم بر اوج صدهش حکم سلطنت

وَأَتَّصِلُكَ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَا أَبَا الْقَاسِمِ يَا حُجْرَةَ ابْنِ الْحَسَنِ يَا أَيُّهَا الْقَائِمُ الْمُنْتَظَرُ وَخَلْفَ لِقَائِكَ
الْمَدِينِيِّ يَا بَنِي رَسُولِ اللَّهِ يَا بَنِي إِبْرَاهِيمَ الْمُؤْمِنِينَ يَا حُجْرَةَ اللَّهِ عَلَى خَلِيفَةِ حَبِيبِنَا نَسَلِكَ بِحَقِّ اللَّهِ

عَلَيْكَ وَبِحَوْلِكَ مُحَمَّدٍ لِمُصْطَفَىٰ وَأَيْدِي عَلِيِّ الرَّضِيِّ وَحَدِيدِ الرَّهْمَاءِ وَبِحَوْلِ الْبَائِكِ لِقَابِ الْخَبَاءِ
 تَبَاوَدَتْ عِلْمَ الْأَنْبِيَاءِ وَفِرَّةَ بَيْنِ الْأَوْلِيَاءِ كَفِ الْأَوَابِلِ وَالْأَوَاخِرِ وَبِحَوْلِ الْمُسْلِمِ
 الرَّاحِرِ مَوْلَانَا ابْنِ جَعْفَرٍ مُحَمَّدِ الْبَاغِ صَلَوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِ أَنْ تَنْفَعَنِي فِي عِنْدِ اللَّهِ فِي قَضَائِي
 حَوَائِجِي وَكَيْفَ مَعِي وَضَرِي وَبَلُوغِي إِلَىٰ قَانِ تَرْبِي تِلْكَ الرَّسِيدَةِ وَالْقِرَّةِ
 الْحَمِيدَةِ وَتَشْرِيفِي بِلِقَائِهِ وَصِدِّ الْكَرِيمِ وَتَمَنَّ عَلَيَّ بِمَدِّ الْمَنْ لِحَيْمٍ وَأَنْ لَا يَرُدَّنِي
 عَنْ بَابِكَ وَلَا تَجْعِبْ لِي فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاسْأَلُ اللَّهَ أَنْ يُرْسِلَ لِي فِي كَلِمَتِي
 وَالْفَرَجَ وَخُرْجَانِي لِي عَنْ لُصْبِقِ وَالْحَرَجِ وَتَعْمَلْ لِي الْمَضْرُوبَ وَالْفَرَجَ لِقَابِ مُحَمَّدٍ كَلِمَتِي

درب بویه مانع رسول	ابریش زاده، کربل
حاصل کفر از سر دوحی	قیمتین قلم آل بی
شسته خال درت سینه	در لب تو آب حیات از آینه
لاجرم از فیض تو جان بس	نام تو در سینه درین نقش
روشن منم نور حجت کاسه	مهر از روی تو خود آراسته
خشم و لذت از وجود تو	لفظ اولی چه ز بود تو
شاد من طرد ز نگاه تو	عطران چشم بر آه تو
سایه بر این رخسار	ماه خست چند بود در حجاب
رفت ز لطف تو دستم	تا که در حجب کشم استظار
بجست ای خست تو	بجست ای کوی کجست تو
منظر غیب احدت تو	آل لیم چون فوت تو

حاشية حسن بن خريزمية
 عليه السلام
 برزقته جسد من بر
 نيش هم زار سر عم
 حزن زعفران و در صفا
 الرمح الرحم رخصه زار در اورد

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى الْأَمَامِ السَّادِسِ وَسِرَاجِ اللَّيْلِ الدَّامِسِ الَّذِي لَا يَجِدُهُ إِلَّا الْغَنِيُّ
 الْعَائِسُ وَالَّذِي هُوَ لِلجَمِيلِ طَائِسٌ مِزَانُ الْحَقِيقَةِ مِصْبَاحُ الشَّرِيعَةِ مَسْكُوتُ لُغَةِ
 حَزِينَةِ جِوَاهِرِ الْمَرْطَنِ صَحِيفَةُ مَعَالِمِ الْأَيْقَانِ مُنْتَدَى دَعَائِمِ الْإِيمَانِ مَسَدُ كِفَايَةِ
 وَالرُّهْنَانِ مَبِينُ مَنَابِهَاتِ الْقُرْآنِ مَهْدَبُ حِكْمِ الْأَخْرَافِ وَالْحَيَاتِ وَمِسِينُ بَوَاطِنِ الْقُرْآنِ
 نَمْرَةُ شَجَرَةِ النَّبُوَّةِ مَجْمَرَةُ بِيَامِنِ الصُّوَّةِ وَقُرَّةُ بَايَمِرَةِ الرِّسَالَةِ وَمَرْكَزُ دَائِرَةِ الْوِلَايَةِ
 مَهْدِ شَرِيعَةِ النَّبِيِّ مُحَمَّدٍ دِينِ لَهْبِيِّ التَّوَكُّدِ بِاللَّفْظِ الْحَقِيِّ وَالْوَاوِصِلِ إِلَى كُلِّ مَقَامٍ
 سَبِيحِ خِلَالِ مَسْكَاتِ الْمَسَائِلِ كِتَابُ ظَلَمَاتِ الْجَمِيلِ بِالْعِلْمِ وَالْفَضَائِلِ قُطْبُ
 الْأَوْلِيَاءِ وَالْأَمَائِلِ الْمُنِيرَةِ عَنِ دَمِيمِ الْخِصَالِ وَالْمُقَدَّسِ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَعَمَائِلِ
 الْمَجَادِلِ بِاللَّيْنِ حَسَنٌ وَالَّذِي لَا مَسَالَ فُضِّلَهُ غَوْصُ الْفَنِّ مِنْهَاجِ الْحَقِّ وَالْكَرَامَةِ
 كَوْكَبِ بَرَجِ الْخِلَافَةِ وَالْإِمَامَةِ وَشَفِيعِ التَّبَعَةِ فِي يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَجْبُطِ الْحَقَائِقِ
 مَبِينِ الدَّنَائِقِ النُّورِ الْبَارِقِ الْكِنَابِ الْبَاطِنِ وَاللَّوَاءِ الْبَاسِقِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ
 سَمِعَ اللَّهُ الْمَارِقِ عَلَى الْكَافِرِ وَالْمَنَافِقِ فَطَاعِ الْعِلَاقِ مِنَ الْخِلَابِ فِي دَفَاعِ الْحَوَائِقِ
 وَالْبَوَائِقِ الْمَوْلَى الشَّهِيدِ السَّائِقِ وَمُدِيرِ كُلِّ ظَالِمٍ وَمَاسِقِ وَمَائِقِ كُلِّ فَائِقٍ وَ
 الشَّفِيقِ فِي فَضْلِهِ الْمُخَالِفِ وَالْمَوَافِقِ مَوْلَانَا وَسِرِّي الْمَغَارِبِ وَالْمَشَارِقِ ابْنِ
 عَبْدِ اللَّهِ عَمْرٍاءِ بْنِ مُحَمَّدٍ الصَّادِقِ فِي صَلَوَاتِ اللَّهِ وَسَلَامِهِ عَلَيْهِ

ایشم جعفران نورن تو
 مین اسم عظیم حسدو مظم
 بر لب آل جهان فضایل
 بچویش بود هر کس کار راجی
 در این کوزه زهرش ز جالف
 ظهورش کسی اگر گشت محق
 ملک نیت سجده اش است اعم
 در جیش بود حسد حق سیرن
 کونم سده از سر عشق گفتش
 چه حضرتی در دستان علمش
 سخن ز اویش سه دین امانی
 ز درگاه ان جهان بحار صافی

نام و سراسر فلاح کنی تا حق
 که کجا ز اویش زان حضرت صافی
 بر زاده سراسر که سر اسرار حق
 از مخلوق که بظفرش جان شد صوفی
 در جوش و لغاب که در راه سینه اش
 در است اسرار ما نه سخن این صافی

ناسر احکام الشریع القویم الهادی الی الصراط المستقیم الایام المملیة لعلم الکرم الخاد
 المشبه بالقدیم السید المتلذذ الموبد والنور المظهر المعظم المجد المشهور
 بالطریق من المجد العالم بسرایع الاشیاء والمخادی لمراتب الاصفیاء معنی
 الشریفة الغراء روج الملة البیضاء الذی فوانر منه لتبصیر علی ولایة ولی
 العصر وایامنه ویکرم منه البصر بخلافه وعلیه ویکثر منه الایضار لظهور
 وطلوع نوره ورفعه فیهما قوله علیه السلام فاذا خرج القائم لم یبق کافر باقی

عن أبي بصير عن النبي صلى الله عليه وآله

العظيم ولا يشرك بالآلام إلا كره حردته حتى لو كان كافراً أو مشركاً في بطن صخرة
 لقال الصخرة يا مؤمن في بطني كافراً فالكثرة وافئدة ومنها قوله عليه السلام
 كحل الأسيخ وله برقيونها ودولشاة أجزال الدهر نظير ومنها قوله عليه السلام
 علي في كتب بعض العامة الخلف الصالح من ولد علي اسمه محمد وكنته أوغيا
 الصلوة والسلام عليه بالاعتقاد بحضرة ابن مهدي الصديق بان
 الله بان أمير المؤمنين يا حجة الله على خلقه يا سيدنا ومولانا يا مؤمنينا
 واستشفعنا ونوئنا بك إلى الله وقد ناز من بدعنا جناننا فإلينا
 والأخيرة بأوجهنا عند الله استشفع لنا عند الله -

بسم الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي آتانا من ملكوت قدرته عجائب ما نظف فيه آثار حكمته و
 أظهر ثنائه ابتداءً بالبعثي أخذ ما عزائب المصنعة وأعلام غلظته ور
 الذي لا ينال جور الأعتاب وتوهم الأوهام كنه معرفته ولا ينظر
 بمبال أو الرويات خاطرة من نقد وجلاله وكبريائه وعزيمته ولا يحيط
 بكنهه العارفين من اشراق بريقه وخرت به عقول الخلائق عن إدراك
 ذاته وحقيقته ولا يجمعها من المادون من أصناف خلقه وإن كانوا من
 أولئك ولا يبلغ القائلون من مبلغ ما ينسج مدحه والصلوة
 والسلام على من اصطفاه من أسائه رقيه وصنونه واجتباؤه من أشعته
 أنوار جلالتهم وجبروتهم وأرضناهم بان جعله قائداً رسولهم وأكرم عباده
 وحيداً فيهم لم يولد له ولد له من الله من خلقه تعالى على الرتبة
 والصالح لا يكون دينه إلا أن يترك ما ركبته ويترك ما يكرهه ويترك ما يكرهه

عن أبي بصير عن النبي صلى الله عليه وآله
 العظم ولا يشرك بالآلام إلا كره حردته حتى لو كان كافراً أو مشركاً في بطن صخرة
 لقال الصخرة يا مؤمن في بطني كافراً فالكثرة وافئدة ومنها قوله عليه السلام
 كحل الأسيخ وله برقيونها ودولشاة أجزال الدهر نظير ومنها قوله عليه السلام
 علي في كتب بعض العامة الخلف الصالح من ولد علي اسمه محمد وكنته أوغيا
 الصلوة والسلام عليه بالاعتقاد بحضرة ابن مهدي الصديق بان
 الله بان أمير المؤمنين يا حجة الله على خلقه يا سيدنا ومولانا يا مؤمنينا
 واستشفعنا ونوئنا بك إلى الله وقد ناز من بدعنا جناننا فإلينا
 والأخيرة بأوجهنا عند الله استشفع لنا عند الله -

وَجِبْرِ خَلِيفَتِهِ وَكَتَبَ بَانَ فَضْلَهُ عَلَى عِبَادِهِ الْمَكْرِبِينَ إِذْ صَبَّرَهُ مَلَكُنْ عَلَيْهِ وَمَعْدِنَ
 حِكْمَتِهِ وَعَلَى آلِهِ وَعِزَّتِهِ الْعَالَمِينَ فِي بِنَاءِ مَعْرِفَتِهِ وَمَحَالِ مَشِيئَتِهِ وَإِرَادَتِهِ
 الْمَكْرِبِينَ لِمَنْفَرَدِينَ بِفَضْلِهِ وَعِيَانَتِهِ وَمَطَاهِرِ كَرِيمِهِ وَصَفَتِهِ رَحْمَتِهِ سُبْحَانَ
 الْعَالَمِينَ النَّاهِدِ لَهُ فِي عِلِّيَّتِهِ وَالْوَالِي الْعَالِمِ الْمَاجِدِ الْمَجَلِيِّ لَهُ يُدَانَتُهُ وَصِفَتِهِ
 وَالسَّنْدِ الْمُبْتَمِ الْكَامِلِ فِي إِرَادَتِهِ وَمَجْتَبِيهِ وَالْقَائِمِ الْمَقِطِ لِذِيهِ وَالكَرَمِ
 خَلِيفَتِهِ وَالصُّلُوعِ الْجَمِيدِ فِي طَاعِنَتِهِ وَعِبَادَتِهِ الْعَدْلِ الَّذِي لَا يَدْعُ لِلْجُورِ
 وَعِيَانَتِهِ الْأَقْصَمَاءَ وَلَا يَجِبُهُ إِلَّا أَمَانَتَهَا وَالْقَوِي الَّذِي لَا يُقَابِلُ قُوَّتَهُ
 إِلَّا أَوْهَنَهَا وَلَا رَابَةَ إِلَّا نَكْسَهَا وَالْفَارِسِ الَّذِي لَا يُضَادِفُ رُكْنًا إِلَّا
 هَدَّاهُ وَلَا يَلِاحًا إِلَّا أَهْلَهُ وَالْمَطْلُ الَّذِي لَا يُمَارِزُ سُبْحَانًا إِلَّا يَسْتَأْذِنُ لَهُ

بزرگ تظاهر کردن بزرگ بزرگان
 کند چه علمه به نام او را بر درگاه
 بر در مجلس شرف ملک که از زبان
 زنی صفت که بپستی است عیب است
 که است فال درش جمله را که مطا
 زند نظاره شایسته بر همه اطراف
 این از در دادار مطهر الطاف
 حسد او به قدم که از سر او
 کند همه درش بر آنچه در آن

شهری که در پیش افتد صورتش در دل
 بجا چشمش دل حال کرد از مرغ
 عرض حقیقت سلف ذات کبر بود
 امام مهدی مرعوب قطب کون در کمال
 تخت حقیقت حق حتم اولی که سپهر
 نظام ملت و در سب امام حین و بشر
 نهی که کرده است ذات کبر استحقاق
 بر نه هر چه وجودش بر آنچه در آن

در این صفت در شرق کعبه شریف و در غرب
 تمام شهر تبریز در صفت بقعرت تبریز و در ایام

الَّذِي جُمِعَ بِهِ الْأَهْوَاءُ الْمُخْتَلِفَةُ وَبِقَامٍ بِرِ الْخُدُودِ الْمُعْطَلَةِ الْأَيْمَنِ فِي الْبِلَادِ وَالْمَجْتَمَعِ عَلَى الْعِبَادِ
 سُلْطَانِ الْأَعْبَادِ وَقُطْبِ الْأَوْتَادِ طَرِيقِ السَّادِ وَمَنْبَعِ الرَّشَادِ مَتَبَعًا مَتَابًا مَتَابًا مَتَابًا مَتَابًا مَتَابًا
 لَيْسَ مَهْلِكٌ لَكَ شَرَفٌ دَعَرَتْ كَيْنَ تَحْتَ عَطِيَّتِ دَعَرَتْ مَدَنٍ مَمْنُونَةٍ عَطِيَّتِ سَكَنَ حَمَتِ حَمَتِ لَمْ
 كَيْنَ أَيْزِدِيكَ خَدِصَةٌ دُونَ خَدِصَةٍ لَوْلَا لَكَ قَهْرٌ نَبِيٌّ وَأَكْبَرُ مَثَارِكُ رُفِطْنِ دَرَاكُ مَرْزُوقَاتِ تَرْزُلِ
 سَكَرَ لَكَ زَهَبٌ بِرَمَلٍ تَهْدِي نَارُ نَشْتِ دَهْلِ سَارِ الطَّائِمِ الْمُؤْتَلِ وَالْعَدْلِ الْمُجَلِّ دَلِيؤُ
 الْمُؤَجَّلِ وَالْمَقْدِ الْمُجَلِّ الْعَالِبِ الْمَضُورِ وَالْفَرْزِ الْمَكُورِ وَالنُّورِ الْمَبُورِ وَالْكِتَابِ
 الْمَطُورِ وَالْعِلْمِ الْمَأْتُورِ وَالسَّائِزِ الصِّدُورِ صَاحِبِ الرَّحْمَةِ وَالشَّرَفِ وَالْبِقَاعَةِ ذُو
 الْعِظَمَةِ وَالْكَرَامَةِ وَالْوَسِيلَةِ مَاحِضِ الْحُرِّ مَحْضًا رَافِعِ الْبَاطِلِ رَفْضًا أَمَانَ الْخَاصِّينَ نَجَاةَ
 الصَّالِحِينَ رَافِعِ الْمُسْتَغْفِرِينَ وَاصِعِ الْمُنْكَرِينَ نَكَالِ الطَّالِبِينَ مَعْنَدِ الْمُؤْمِنِينَ
 قَاصِمِ شَوْكَةِ الْكَفَرَةِ الْمُعْتَدِينَ هَادِمِ سَطْوَةِ الْجَبَابِرَةِ الْمَمْرُومِينَ الْمُسْتَهْزِينَ بِذَلِكَ الْفَقْهَةِ
 وَالْعِصَاةِ وَالْمُجِدِّينَ أَيْمَانَ الْأَوْلِيَاءِ وَالْمُؤَجِّدِينَ أَيْمَانَ السُّرُورِ لَعْنَةُ وَهِّهِ اللَّهُ الْأَكْرَمِ
 الْأَحْسَنُ مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْكُوفِيِّينَ سَيِّدُنَا وَسَيِّدِ الْبَقْلِيِّينَ حَجَّةُ ابْنِ الْحَسَنِ مَوْلَانَا وَالصَّلَاةُ

مظهر ذات الکریمی صاحب زمان
 روشن بین کن ایمن خرد راه بنی
 بادشاه برد عالم فتم ال بنی
 عالی ابواب شرف فتح ابواب خیر
 آسان محمد در کت حسرت کبریا
 اصل کسبی ریه رحمن دار کون
 آن بصدقت زور خط طبع
 شاخ روز قیامت عالم شریف

از ترانه من حبه سازد زبده ازین	عاشق کز زده غنچه چرخ طیار
مهر بر چو رفیق نظر کفایت	عجیب زدان و در عصر صباح نفس
اولین در حسنه آن سخن شمع جان	پادشاه ملک سستی مخزن علم
آنچه باشد، چوب امکان در این سخن	داور کرم با قوم که حسد درین سخن
چو در این سخن حضرت پیغمبر تو سر جان	بسته زین بر خاک بر سرش صفایان
ز امر او عالم بیاورد روح در کعبه	قامت آل نبی سلطان زین سر جان

الصلوة والسلام عليك يا ابا القاسم يا حجة ابن حسن ابا القاسم المنظر والحلف لصالح
 المهدى يا ابن رسول الله يا ابن اسرار المؤمنين يا حجة الله على خلقه اجبت تسليد
 جوارحه عليك وحق جدك محمد المصطفى وايد على المرضى وحدثك فاطمة الزهراء
 و اباك النساء النجباء سيات علوم الانبياء وصيابة باصرة الاولياء
 كتاب الله الناطق مولينا جعفر ابن محمد الصادق صلوات الله عليه ان تشفع
 لى عند الله فى قضاء حوائجى وكفى منى وصرفى وبلوغ المالى وان ترمنى عند
 الرسيده والقره الحميده وتشرفنى بقاء وحمدا الكرم ومن على هذا من
 الجيم وان لا تردنى عن بابك ولا تحبب اليفيد فى الدنيا والاخرة وسئل
 ان يرينا فىكم السرور والفرح وحرينا بكم عن لحن والخرج وتعمل لكم النصر و
 الفلاح بحمدك وحق جدك و اباك الطاهر

ای شیخ زهدت عقول فرغ و عود تو فرغ و عود

در نظر کان دم مر تو را	بج سوز خاک هم مر تو را
انت فزا کمل علیک الطور	غائبی است هر غیب و حضور
سپهر غنسی تو خود را خود	عابر دلک ملک شهر
آیه نورانی این در است	عابر دارد جهان در است
دیو بر آورده نابدل باشد	انگه سر از حدت تو باشد
دادره نذر دست کون کجاست	پرویز تو اگر کشک باشد
یا نظرش در تو بود سرری	و انکه بود مسکو تو از خری
مست بر مع این ز فرد مایه	طغه بخورشید ز در سار
فایده کجاست سلطان بود	ای کجاست نور زان ایمانی بود
دعای مکر او ابلهان	شمسین در وسط آسمان
خشم که احمت شه باکاست	عور ملک دوق مهر را کاست
نور خت ظلم غنبت کز	خسرو جهان ابرمهاد کز
غنبت تو ناشی از مجال است	که هر ز تو روی زمین باصفا
که بفسدی تو شوق شد	صاف از آن شهره آفاق شد
بنده نه بلکه ملک سلطان است	نه که عهدی ز غلظن روا

بسم الله الرحمن الرحيم

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى وَوَلِيِّكَ الْأَكْرَمِ النَّبِيِّ وَوَلِيِّكَ الْمُرْتَمِّدِ الْقَائِمِ وَصِرَاطِكَ الْأَكْرَمِ
 السَّائِعِ الْإِمَامِ الْمُنْصَوِّعِ الْمُنَوَّرِجِ الْبَارِعِ قَالِئُورِ السَّالِمِ السَّائِعِ وَالْعَبِيدِ السَّالِمِ

العابد الطائع والسيد لهالم الكافي الجامع والبدر الزاهر الطالع الابع باب الطالح
 والمطالب ونبيل المقاصد والرمائب ونجل السادة الاطائب ذوق نسيب الربيع
 والحب المنيع الشيع ابن الشيع البائع البائع الى اعلى درجات العبودية
 والمخائر لخواصها كنهها الروبية الواجد لكل فضيلة سنية والفاقد لكل
 خصلة دينية ولى العيم والمواطف الائمة وسراج الله لمصطفى في ليرة
 منى كلم الله موسى ونجى من ليه عيسى عليه السلام وامن عليه العلبا
 وزيات صفاته الاصفى جل الله بين المومنين نور الله الاعمم المحزون سر
 الاكبر المكنون الشهيد المظلوم المحزون والعبد المنوم لمخون المغلوب
 من ظلم هرون للمعون امير الاحرار امثالهم والسحاب المتفاطر المترام الحليم
 السلام الحليم الحام والعابد القائم المنتجد الضائم موليا ومولى المكونين
 ابي ابراهيم موسى ابن جعفر الكاظم صلوات الله وسلامه عليه

در سپهر كمال بر سر جعفر	شرح جسد لمرت داد
آمر آبر معش وچاره عنان	فبديع نجم امام عظيم لستى
منى در ان نظم عالم اكبر	صورت نيزدان در عالم الله
سرور ملك وجود علم محشر	كهر درياى جود علم محشم
فكاهى ليم ساجد شافع محشر	خزوه كدره ب داد دريا

چو بر ايمان

سأاهد يوم النشور

خجل محمد بن ابي روفه حسن
 بحسنه ابا ب علم دار جراح
 قطب زمين در زمان نفس شسته
 ردش دين پس جهان فضا
 عين حسد انور عين احمد بر گل
 انده شده در اسپانزات نهم
 قائم خيبر ركن محكم نوحه
 عشر هفتاد شهره كفه خرد
 كوه سخن بر سمنه و طمع ربيع
 زبور ديوان كند محشر صاف

سوره مع قول در زاده حميد
 جان نري جان فضل و در تن زور
 داور در ان و خسرو بر سر
 مظهر كمال و كافي در اكبر
 جان جهان در دوران حسد صعه
 كه ظهورش بر سر شد ماسخ
 بيت با حسن سبط عمير
 دانش اذات و جاست بر ابر
 كاهه شش در خطر است سخن
 دين زبا و دست چه زبور

اگر کس در این سخن
 از کس در این سخن

الذم عند بولايه الأبناء وَ كَثُرَتْ بِذِيْلِ كَرِيْمِ الْأَوْلِيَاءِ وَ حَرَّمَ عَنْ حَبِيْبِهِ
 الْأَشْفِيَاءَ وَ بَكَتْ لِعَزِيْبِهِ لَمَلِكُ السَّيَادِ الْأَمَامِ الْغَرِيْبِ الْفَرِيْدِ وَ تَبَدَّلَ الْكُتُبُ
 الْوَحِيْدُ مِنْهَاجِ الطَّرِيفَةِ وَالْدِيْنِ مِصْحَاحِ الْحَقِيْقَةِ وَ كَيْفِيْنِ بَدَائِعِ الْمُهَنْدِيْنِ
 سَابِعِ الْأُمَمَةِ الرَّاشِدِيْنِ سَيِّدِ الْمُنْقِبِيْنِ وَ سَيِّدِ الرَّاهِدِيْنِ الْأَمَلِمِ النَّوْبِ الْأَوْ ذَهْرِي
 وَالْمُصْرِحِ بَوْلَايَةِ الْوَلِيِّ الْمَا فِي عَشْرٍ وَ الْمُبْتَدِ لِطُبُوْرِ الْهَامِ الْمُنْطَرِ وَ الْمَفْصَعِ مِنْ عَيْنِي
 النَّوْرِ الْمُسْتَبْرَقِ بِقَوْلِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ مِنْ الْمَلِكِ الْأَكْبَرِ - إِذَا قُضِيَ الْخَامِسُ مِنْ وُلْدِ الْمَا
 فَلْيَحْدُوْهُمَا فِي دِيْنِكُمْ وَ لَا يَدْهَبِيْنِ دِيْنِكُمْ لِأَنَّهُ لَا تَدْرِيْ لِمَا فِي هَذَا الْأَمْرِ مِنْ عِلِّيَّةٍ حَتَّى

معنی اسم ابدا بهادری

بسته است
 از کس در این سخن
 از کس در این سخن

ان شاء الله تعالى
 من روى عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم
 ان الله خلق خلقا من نور
 من روى عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم
 ان الله خلق خلقا من نور
 من روى عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم
 ان الله خلق خلقا من نور

الحمد لله المنفرد بالقدرة الكاملة الازلية والمؤيد بالقرّة الباهرة الابدية والنعيم
 بالنعيم العامرة السريّة والآلاء الطاهرة المتوازية السنية المستغنى بوجوب وجوده
 عن الانصاف بالمواد والصور النوعية والمزج بجلاله وكلاله عن مشاركة الاجسام
 والاعراض الفلكية والمضمر المبتدع لانواع الموجودات واصناف الكائنات الشبيهة
 من غير فكر وروية والمخرج لاجناس الملكات وصنوف المعرّمات بفضى حكمته لانه
 العلية والصلوة والسلام على اسرف النفوس القوية واجل الاستباح الطلقة
 قباب الآباء العلوية والامثال الالهية لطفية وعلى اله وعمرته در رحمة
 البهية ونفاير غر الجواهر الدالية الذين هم للكون علل غائبة ولسماء الوجود انوار
 زهرية سما المادب بالاداب الالهية والمخلوق بالاخلاق المرضية والكاشف عن
 كل كرب ودرية والحمد لله الواحد على البرية اعني خاتم الائمة الطاهرة لصفية
 الامام الامين المأمون الولي المهدب العاقب عن العيون مطهر الارض من كوث القار
 السادي بلبه انا ماصم كل جبار الخفي عن حواهر الاطار والعلن سدا اولي الله
 والابصار الشمس الطالعة الساطعة والسما الطليقة المرفعة بريح الروح والبدن

من روى عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم
 ان الله خلق خلقا من نور
 من روى عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم
 ان الله خلق خلقا من نور
 من روى عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم
 ان الله خلق خلقا من نور
 من روى عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم
 ان الله خلق خلقا من نور
 من روى عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم
 ان الله خلق خلقا من نور
 من روى عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم
 ان الله خلق خلقا من نور

مبين الحلال والحرام بين الحق ومنزل الأقسام ركن الدين وأصل أصول الإسلام الذي يحترق
 معرفته قدره أولوا الأيمان والذي يكون للكون فوام الأمام الموعود واليوم الموعود واليوم
 والمشهد فامع كل فاسق وطالح نجاه كل طالع وصالح ذو اليد والأجساد أعداء
 لغايد وأزهد الزهاد والشاهد على العباد خضعة الوحي والنزول مناهل أهلها
 والفضائل المستحق للعظيم والتجليل من ربه الجليل الطاهر الواضح مناجيا والبحر المظلم
 امواجيا والنبى لمصطفى معراجيا حلف صالح القياسف مركز دائرة سيادت شرف بالقرن
 دانا ترين دانشون سلسل سمران پشواى شويان جان قطبين درسيان عوشت زان عوشت درون
 درجى وحرسات خترين سپهر كرات جان فضل وجود عبادت فانه كتاب حسين است مركز دائره
 بزل طهين نبي وشفقت رافع حور وعبادت وغويت مع درگاه نگاه هديت اين درگاه هديت لذي
 وعد الله به الأمم ان يلم به الشعب ويجمع به الكلم والذم به انم الله النعم واما لوجوده
 الظلم حتى منن المرسلين دارين حكمة النبيين ثلث ثلث احكام الدين امام السراطين
 وجه الله الأكرم الأحسن مولينا ومولى الثقلين محمد ابن الحسن صلوات الله وسلامه عليه

حجة قائم كاخ سطر دا در	خرد دينا ودين ام مطهره
حضرت صدر مه سپهر كرات	عوث زمانه عيانت اكبر و صغر
فخر شيت سيل احمد رسل	عين فورت روان حسيه صفه
نور مجده حسد و شوق و شرب	حسن شيه و سيل اول و آخر
خرد سود سر محض بزوان	حدر رعود سبط اول و سيمر
فخر خستين عصام ام اسكان	سفر كامر نظام ام اكبر
نعت عظمى هر كه مؤمن ره نص	نعت كمبر هر چه فاجر و كافر
قيم دين بهر حسد و شفقت	ه ام آل بر ام مطهره

خاتم مصحف حسود در آفر	نور دستر وجود از اول
نور بر می خاتم دوارده کور	کبر بحر وجود در کسبی
سایه بر لب لبور شمع محشر	مکن جیب مصف و اعظم
سجده نفس علم صم محشر	اصل نه بحر جود جان بر است
قطب بان آفتاب برع نور	تا به جان ه آسان زید
آینه ذات پاک عند ستر	فنا عالم امر حاضر و غایب
ای ز جود است ز نور کوا	خانی از نور است خسته در کس
عمر خیز از دنیا که خانی در	خال حسرت صافیا اگر شود

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا الْقَاسِمِ يَا حَسَّ بْنَ الْحَسَنِ أَيُّهَا الْقَائِمُ الْخَطِرُ وَخَلْفَ لِصَاحِبِ الْمَهْدِيِّ
 يَا بْنَ رَسُولِ اللَّهِ يَا بْنَ أَسْبَرِ الْمُؤْمِنِينَ يَا بْنَ فَاطِمَةَ الرَّهْمَاءِ يَا حَسَّ بْنَ اللَّهِ عَلَى خَلِيفَةِ أَجْمَعِينَ نَسْتَلِكُ بِحَسْبِ
 عَلَيْكَ وَيَحْيَى خَدِكَ مُحَمَّدٌ الْمُصْطَفَى وَأَبِيكَ عَلِيُّ الْمُرْتَضَى وَحَدِيثِكَ فَاطِمَةُ الرَّهْمَاءِ وَالْأَبَاءُ الْقِيَامُ
 الْجَنَابِ سَيِّمًا وَارِثِ عُلُومِ الْأَنْبِيَاءِ رُبَّعِ الْأَعْمَةِ الْأَوْلِيَاءِ الْأَمَامِ الطَّاهِرِ الْمُطَهَّرِ مَوْلَانَا مُوسَى بْنِ جَعْفَرِ
 صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ وَعَلَيْهِمْ أَنْ تَنْفَعَنَا بِعِنْدِ اللَّهِ فِي قَضَاءِ حَوَائِجِنَا وَكَفِّ عَنِّي وَضُرِّي وَبَلْوَعِ
 أَمَالِي وَأَنْ تُرْفِعَ تَرْفِعِي طَلْفُكَ الرَّسِيدَةَ وَالْقَرَّةَ الْحَمِيدَةَ وَتَشْرَفَنِي بِبِلَاقِ وَجْهِكَ الْكَرِيمِ وَتَمُنَّ عَلَيَّ
 بِمِدَّةِ الْمَنِّ الْجَمِّ وَأَنْ لَا تُرَدَّنِي عَنِ بَابِكَ وَلَا تَجْنِبَ أَلْفِيكَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَهَيِّئْ لِي اللَّهُ
 أَنْ يُرِيحَ لِي السُّرُورَ وَالْفَرَجَ وَيُخْرِجَنِي بِلَيْعَتِكَ عَنِ الْبُؤْسِ وَالْحَرَمِ وَيَجْعَلَ لِي الْبَصَرَ وَالْفَلَاحَ بِحَدِيثِكَ
 يَا أَبَانَا الطَّاهِرِ بِصَلَوَاتِكَ

ارشد داند خدمت در مطرف	خادم درگاه تو نشان ملک فر
خالص چشما در شمع روشن عالم	آینه ذات پاک از دوارده کور
ای بجهل ز دشمنان هم با به	در سجده از جیبش هم بر تر

از لقمه که در دست تو توام
 جگر زردان مدار کردش افلاک
 از لقمه تو آنچه هست مکتبی
 ای لقمه امر طرم تو سبوی
 لقمه از نور تو است چشمه حور
 پستی در خلق آدم و حوا
 شرک نباشد اگر علقه کوم
 در تو پست از جهان که در خود
 از برات سبقت حساب
 فادم تو هر که هست با دل فردوس
 با چه در کردت در دل اولاد
 ارش غائب جمال مهر سالت
 مطران را توان صبر ز کفشت
 عدل جهان کرده رخ چه روی تو
 آه از این طول غیبت بی سخن
 این شب غم بس در بارش خدا
 کن نظری روی صبا از ۱۵۱
 کز چه جا رفته امید بریم

در لاجورد صفات حق نه منضم
 قائم با حق توام دین چمبر
 در سب تو بر آنچه هست بشور
 در بقصا حکم مکتب تو برابر
 قطره از جگر تو است لاله کور
 کچه ظهورت به هر شد تا آخر
 ذات با ذات و جهت برابر
 پیش از آن بد که خستند تقدیر
 قبه کوی مطرف جرح مدور
 دشمن تو هر که هست خاکش بر سر
 لقمه شیطان بود که زاده ز مادر
 چند بود در حجاب غیب مستر
 برده بر اسکن سها ز عارض انور
 جو جهان را نموده صفحه محشر
 و آنچه پیدا در مردمان بسکون
 روز کن آخر شبیم از روی نور
 ای کف جو تو مشیت داوا
 در عظم بر آستان مظهر

بسم الله الرحمن الرحيم

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى نَائِمِي الْأَمِينِ وَصَلِّ عَلَى النَّبِيِّ وَصَلِّ عَلَى الْوَالِدِ الْأَبِي
 صَاحِبِ الشَّرَفِ الْأَنْوَارِ وَالْمُحَدِّثِ الْأَذْهَرِ وَالْعَلِمِ الْأَعْظَمِ ذِي الْحَجِّ الْمُتَّقِنِ الْقَوِيهِ وَالْمُرَاهِقِ
 الْمُحْكِمِ الْعَلِيهِ وَفَتْرِنِ الْأَنْوَارِ الْبَهِيهِ وَمَكْنِ الصِّفَاتِ الْبَهِيَّةِ مُفْتَرِ الْأَيَّاتِ وَبِنَايِ الْحُكْمِ
 نَزِيلِ الشُّكُوفِ وَالشَّيْهَاتِ كَاشِفِ الْغُيُوبِ عَنْ وَجْهِ الْمُنْتَابِهَاتِ مُفْتَاخِ الْمَعْضَلَاتِ وَحُلُولِ
 الْمُسْطَلَاتِ عَيْنِ الْحَيَاةِ وَسَفِينَةِ نَجَاةِ مُتَفَرِّقِ الْكُرْبَانِ وَمُعْطِي السُّؤَالِ الْأَيَّامِ لَعْنَةُ الْمَطْلُوقِ
 وَالسَّيِّدِ الْمَلْمُوفِ الْمَغْمُومِ الْمَحْرُومِ وَالصِّدِّيقِ الشَّهِيدِ الْمَقْضُومِ الْمَسْمُومِ وَالْأَسْمِ الْمَسْمُومِ
 الْمَلَكُومِ الْكَلِمَةِ النَّاسِ الْعَطِي وَالْأَبِيَةِ الْوَاضِعَةِ الْكَبْرَى وَالْمَرْوَةَ الْمُتَّقِنَةَ الْوُثْقَى سَيِّدِ الْخَيْرِ
 الْهَدْيِ مَوْلَى الْبَرِّ وَالنَّفِيِّ الرِّضَا الْمُرْتَضَى لِجَنَّتِي وَالْوَالِي الْأَكْرَمِ الْمُرْتَجَى الْبَابِ الَّذِي مِنْ
 أَنَاهُ فَتَدَخَّلِي وَمَنْ أَبَاهُ فَتَدَمَّوِي الَّذِي لَا يَنْطِقُ عَنْ لَهْوِي وَلَيْسَ بَعْدَ الْجَنَّةِ هِيَ الْمَأْوِي
 وَمُبْعِضُهُ مُشْرِكٌ طَعْنِي حَبِيبٌ حِدِيهِ الْمُصْطَفَى وَسَمِّيَ ابْنَهُ الْمُرْتَضَى مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْكَلْبِ
 عَلِيِّ بْنِ مُوسَى الرِّضَا صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ -

ابن سرق و سرق حیدر بوجن و بشر	ام نامن صمن صان شرت و فر
مید و اش و دین و بل و حیدر صفه	مع عالی عهد کایه شریک و لول
نظم معش کوب در صحرای کرب	و کی شتم دادار مسند بهم
زیر و نظر حندق قاضی محشر	بزرگ خسر دانا قریه کوشی کوش
خند و عالم اسکان قسیم خلد و سقر	سه سپهر و کدیت سپهر محسب و سرف
غرض خستق صان پور پور و حیدر	سکان خود و کرم غنث هول نم
ایر پاک سرج و کی مستطیر	ضیا و نور بهت زرع صبح اول
ابو الفضیل و فضل الخطیب و دین	ابو المکارم و ام کتاب و نور حسین

مگر که شت رضا بر قضا که نیز دیا که
 که از دستش بیضا خواند صافیا غالی
 چه گفت که کند که وجود اولد را
 چون که آدم و حوا انور روی وجود
 کج از آذر نور دایان خدای سیدی
 ز خاک که در او قضا است بیخ جان
 چگونه مرع توان کرد ضایع بر
 که تویم در پیش بقرت بقول
 بنادر کف ادرت قضا و قدر
 به سخن توان هم خود نشاید دور
 چه که بود که بر آرد ز حسب آلد سر
 که کرده بود کس خلدت انور
 اگر نه است دلش عین از آذر
 ز بحر جوش جوی است خسته کوز
 که ره خسته بویش نوز است نظر
 که تقود و صفش بکمرت منکر

بناورد کف ادرت قضا و قدر
 به سخن توان هم خود نشاید دور
 چه که بود که بر آرد ز حسب آلد سر
 که کرده بود کس خلدت انور
 اگر نه است دلش عین از آذر
 ز بحر جوش جوی است خسته کوز
 که ره خسته بویش نوز است نظر
 که تقود و صفش بکمرت منکر

مصباح الکبیر العقیق الدجی الفیر المبیح المصنی والنجم الزاهر الدری الذی الطاهر المنجب
 المرصی والبارخ الشایخ العلی لاجس حلیه الأسطفاء بنبوع الکرم والوفاء غوث الفقهاء
 و عون الضعفاء ابی الائمة الأربعة النقاء السلطان علی ابن موسی الرضا الذی خیر من
 علی الجن و البشر و بشر بطهور الامام الثانی عشر لسنظر العاشب من لسطر الحاضر ففکر بقوله
 علیه السلام من الله الملك الاکبر الخلف الصالح من ولد حسن ابن علی وهو الممدی و
 الزمان و لما خرج فشرق الأرض بعود با و بوضع من اعدل من لها من فلا نطلم احد حد
 الصلوة و السلام علیک یا ابا الحسن یا علی ابن موسی الرضا یا بن رسول الله یا بن ابراهیم
 فاطمة الزهراء یا محمد الله علی خلفه یا سیدنا و مولانا یا ایا قوتها و استشفنا و توسلنا
 الی الله و قد مالک بین بدي حاجتنا فی الدنيا و الآخرة یا وجهها عند الله اسفع لنا عند

بسم الله الرحمن الرحیم

الحمد لله الذی لا یجل حق حمده المحامدون المخلصون ولا یشکر حق شکره الشاکرون الباریون
 ولا یقسط من رحمته الا الصالون البعدون ولا ینال فریه الا الصالحون العابدون ولا ین
 یشی من علیه الا العالمون کاملون ولا ینسک ثنائه المالتون المادون ولا ینسک الباعثون الوار
 و یخفف معزته جلالة و علو کاله العارون الواملون و کذب به العادلون الجاهلون اذ ینسک

بأصنام يصنعون ويعلمون ويخلوه حليمة الغلغلة يدسائير الهم وغلبة الحنون وفلده
 بصرايح الحقول ولخطاب الطنون فثمان الذنيرة عن مشاركة الأحيام ومجاهدات
 العيون وخطرات الفكر وما حيرة العائرون والصلوة واللام على رسوله وحسبه الذي
 على الدين كله ولو كره المشركون وعلمه نبيا وليس كان وما يكون وهدايات نور الهدى
 المسنون وعلى البر وعينه الدين هم برهم يؤمنون وبالأخرة هم يؤمنون والدين هم عبادكم مؤمن
 ولا يسيرون بالقول وبهم بامرهم يعلمون الأولياء الذين لا خوف عليهم ولا هم يحزنون والآباء الذين
 هم سفن النجاة وفي الأخرة يشقون والآباء الذين هم للزكوة فاعلمون وفي صلواتهم حاشون
 الأجيون المرصون المنعمون المناهون المحبون ليقفون سبائحهم وغايمهم الذي قام به السما
 والأرضون وضع له الشهداء والصديقون وضع له الملائكة المستنون وذلك الحامدة
 المنكروون وتندبو لآبائه الأولون والأخرون وثبتت بذيل عنائنه سابقون والآخرة
 وتكرم بكرامته الأبياء ولم يسلون وتحلى بحليمة الوجود قبل اتصال الكاف بالنون الملتية
 المكنون العالم بما يدون ويكنون والواقف بما يسرون وما يملنون مولى المؤمنين الذين
 هم من حبه ربهم مشفقون ملائمة من ينص ان الأرض برشا عبادي الصالحون
 سلطان المحضين بحبصه وأولئك هم المطحون منار النقى الذي سنا رسوله
 والعلم الذي استضاء من ضياء علم الأعلام والمحققون والقائم الذي به تفرقت الموحدون
 والمقربون وكل عند حلول النوائب البراجيون والغائبين على أيمانهم إلا المؤمنون
 المحنون ولا يجدوا لآبائه في غيبه إلا الصالحون المكذوبون ولأنكروا ما إلا الزاد في وال
 ولا يكره طلوع شمس وجهه من أفق الغيبة إلا الصدوق الجائرون ولا ينظر فرجه وطلوعه
 إلا المخلصون المؤمنون منهم سبعة من سلف صفيه بر كبر كان خلف كنهه في حيا حروف حروف
 برع تفر شرف رفعت عظيم به وامة ثم كردن خركاه داود دار هدم هم سباه حشر وعظم كنوان درگاه

دعواته من غيب محبة
 كما نلت المحضون
 سلك دلالته بملكه
 تاريخه في الحجج التي
 لرون في بعضون الله
 مع امر موسى رضى الله
 عنهم لهم الكون لغير
 مع غيبه السموات الله
 وفيه من انواره لو كان
 على سبيل زكوة من حشر
 رضى الله عندهم كان
 حين كره حشره روق
 حال روضه نوره كوشن
 دامن اوتو حشره نورده خفا

دَرَةِ تَاجِ سَهَانِ بِفَرْدِ جَاهِ وَاللَّيْلِ صَنِيعِ كَلَامِهِ فَرَاغَ دُرْمَانِي مَرْدَوَاهِ أَوَّلُهُمُ الْجَبَلُ لِنَسِيلِ الْأَوَاهِ الَّذِي
ذَلَّتْ لَهُ الْأَعْنَافُ وَالْجَبَاهُ وَيَمْنِيهِ حَرَبِ الْأَنْبَارِ سَأَلَتْ لَهَا هُ كَأَيْفِ الْكُفْرِ وَالْحَيْنِ فَا مَعَ الْحَدِ
وَالْحَيْنِ وَحَبَّ اللَّهُ الْأَكْرَمُ الْأَحْسَنُ مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْكُونِ عَمْرُ بْنُ حَسَنِ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ

عمر قائم شاه جهان است	شع یعقوب بادشاه کون دکان
سفر عیب ضا انا م سظم	قیم دین بادشاه کون جهان
قائم آل نبرش کن رضیش	کوت تری جسم عالی است
قائم بکن ظهور عیب اکثر	اندر خیش نظام عیب عثمان
حضرت مهدی ولی دای دالد	اندر شش حرم حرم بان است
رحمت بهشتی خالق کتیا	مظهر کامل که مقصد از دو جهان است
عقل خستین امام شرق و غرب	ردن دنیا و دین که قطب زمان است
خرد گیتی امام رنده که از صدق	خاک درش سده گاه هر دو جان است
عقبت اول شهر رحمت و جنت	عصمت خاتم امام الهی و جان است
گوربان دکان محیط بنودی	از هر نفرمان اوزمین در زمان است
مجلس حرم عمران نموده که فضلش	مستز از حد و هم و فکر و کمال است
خوشش از من ضرورت که عشقش	چون سرباره کف و کمره عثمان است
دشت واریس بدل بر عیسی بریم	زیر روی او را بخرج هر مکان است
طوطی طبع هر خنده که عشقش	سفر به هم سال است روان است
برگرم وجود او است راجح در واقع	صاف از آن دم که در درش هر جان است

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَا أَبَا الْفَاسِمِ يَا حَسْرَةَ الْحَسَنِ أَيُّهَا الْقَائِمُ الْمُنْتَظَرُ وَالْحَلْفُ الصَّالِحُ
يَا بَنِي رَسُولِ اللَّهِ يَا بَنِي أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ يَا بَنِي فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ يَا حَسْبَةَ اللَّهِ عَلَيَّ خَلْفَةَ أَجْمَعِينَ اسْتَلَدُ

بِحَقِّ اللَّهِ عَلَيْكَ وَبِحَقِّ حَدِّكَ مُحَمَّدٍ الْمُصْطَفَى وَأَبِيكَ عَلِيٍّ الْمُرْتَضَى وَحَدِيدِكَ الرَّهْمَانِ وَ
 أَبَائِكَ النَّبِيَّاتِ الْبِحَبَاءِ سَيِّمَاتٍ مِنَ الْأَيْمَةِ الْأَذْكِيَاءِ وَحَجَّةِ الْحَجِّ الْأَقْبَاءِ سَيِّدِنَا وَ
 مَوْلَانَا عَلِيٍّ ابْنِ مَوْسَى الرِّضَا صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ أَنْ تَنْفَعَنَا فِي عِنْدِ اللَّهِ فِي قَضَائِنَا حَوَائِجِنَا
 وَكَيْفِ تَعْمَلِي وَصَرِي وَبُلُوغِ أَمَالِنَا وَإِنْ تَرَبُّنِي طَلَسْتُ الرَّسِيدَةَ وَالغَزَّةَ الْمُجِيدَةَ وَتَشْرَفِي
 بِإِقْبَاءِ وَجْهِكَ الْكَرِيمِ وَتَمَنَّ عَلَيَّ بِبَيْتِ الْمَنِّ الْحَبِيمِ وَإِنْ لَا تَرُدُّنِي عَنْ بَابِكَ وَلَا تَخْذَلْنِي
 فِيهِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاسْأَلِ اللَّهَ أَنْ يُرِيحَ نَفْسِي مِنَ السُّرُودِ وَالْفَرَجِ وَتُخْرِجَنِي مِنْ
 وَالْحَجِّ وَتُعْجِلَ لِي النُّصْرَةَ وَالْفَيْحَ بِحَقِّكَ وَأَبَائِكَ الطَّاهِرِينَ

راز در شب بن کمر آبی	کز ز خاک بصرم بابت روی
در پیش زلفش جمال نور توئی	در پس از سیاهی سورت کنی
اعجاز موسی ز کمال در شده	انفاس موسی ز زبان تراستی
عسرم سراسیمه در فضا کس کرد	بر آستان بابل تو مارا هدایتی
کردیم آنچه غایت امکان صبر بود	اما ز غیبت تو ندیم غایتی
گفتم نهایی است مرا این شام تا در	بر روز میرسد مگر اورا هدایتی
جایی نگار نیست که مگویم نشانه	در محضرت کنم ز دوراں سنگینی
ای عدل از روی سخن از رخ حجاب	کز عدل داد نیست از فرج حجابی
اسلام با مال و کنی حسنه است حجاب	ای یار دین ز دین عمیر اعابی
باری سخن در مرغ ز ما لطف حجاب	شام فراق را نبود کز بهای
چشم امید ما بتو ای محبت خدا	بر نیکیان خویشین آفر حجابی

ما تم حشر لب لطف عم تو	فردا که کسی بر دوزیر رای
که با حرم ز منج و این خود کشف	مذره و تو هر سپهر بهی
از عشق عقل محمد تو دایم که بر کرا	بشدرا بقدر خود آخرد رای
بآن کفای که حوزت است به سخن	که سخن هر دو تو نزد کفای
پدر این زمانه که رسم صرح و زر کول	از هر طرف راه به جهان کای
بر کس بر کفی کسی بر دگر پناه	صاف است در سناه تو ساه صای

آنکه کفایت نفس درین

بسم الله الرحمن الرحيم

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى النُّورِ البَاهِرِ البَقِيّ وَالسَّيِّدِ السَّنْدِ الرُّضِيِّ وَالْمَوْلَى الْبَرِّ الوَلِيِّ
 الْوَلِيِّ ابْنِ الْوَلِيِّ ابْنِ الْوَلِيِّ وَالتَّقِيِّ ابْنَ التَّقِيِّ ابْنَ التَّقِيِّ الْأَيُّمِ الْهَيَّامِ الْمُعْتَمَرِ وَالْأَمِينِ
 الْعِصَامِ الْمَكْرَمِ الْأَعْلَمِ الْأَعْلَمِ الْأَكْرَمِ الْبَدْرِ الطَّاهِرِ الْمُؤَيَّدِ وَالنَّجْمِ الرَّاهِبِ الْمُنْتَدِ وَالْقَمَرِ الْمُنِيرِ
 الْمُجَدِّدِ الَّذِي أَوْفَى الْعِلْمَ وَالْحِكْمَةَ صَبِيًّا وَجَعَلَ فِي الصِّغَرِ هَادِيًّا وَوَلِيًّا وَرَفَعَ عِنْدَ رَبِّهِ مَكَانًا
 عَلِيًّا مَرْكَزَ دَائِرَةِ الْهُدَايَةِ وَالْإرْشَادِ عَالِمِ حَقَائِقِ اسْرَادِ الْمُبَدِّ وَالْمَعَادِ عَارِفِ خَفِيَّاتِ
 سَرَائِرِ الْعِبَادِ قَائِدِ لِبَابِ الْإِسْلَامِ السَّلَامِ الَّذِي خَضَعَ لَهُ الْأَرْوَاحُ وَالْأَجْسَادُ وَالْقُلُوبُ
 لِكُلِّ نَوْمٍ هَادٍ الْفَاضِلِ الْكَامِلِ الْعَامِلِ الْبَازِلِ الْجَوَادِ وَخَالِصِ الْمَجْدِ وَالشَّرَفِ وَالْإِبْجَادِ
 فَخْرِ الْأَعْلَامِ وَالْأَكَابِرِ وَالْأَمْجَادِ وَالْمَلْفِ بِالْقِيَامِ الْحَوَادِ أَسْوَاقِ الْأَصُولِ وَالْمَبَانِي كَاتِبِ الْفَائِزِ
 عَنْ وَجْهِ لِعَانَةِ مَوْلَانَا ابْنِ جَعْفَرِ الثَّانِي صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ

حسبنا كان دو عالم امام كل عباد	در كن و مكان شرح حقى حواد
امام سرت و سرت محمد ابن باع	به فرم و است سپهر دهن دوداد
عرض خست جهان صفا و حسن فراد	بين قادر سبحان خدا صفا و باعاد

مکان نزلت سطور خدیو کمال
 بهای روضه طقس نیاه روز سعاد
 شعاع دیره زین اهرام راه سعاد
 که سب فرغ وجودش نفوس جان حساب
 سبیل احمد بر سل از خورشید حق مراد
 میطیع ادب است اگر نامی است بانه حجاب
 قدر با بر طمش می بود بقادر
 که که خدایش خواندند از دستبند
 کج درین نامه نظر زایل و داد
 غم زمانه مخورس کنف لمعا

جهان عزت جنت امیر کمال
 صفای دورتسین مهین امیر حسین
 قوام عالم امکان روان با کرمی
 این گل حسد حق این حضرت حق
 بر کوه سستی عظیم سر عسل
 طفل ادب است از آدمی است که ملک
 قضا حکم روشن می بود محکوم
 چنان صفت خدای از او نه ظاهر
 که در سخن خود چون ز جود خود مجرم
 چه داده و عذر لطفش بر جوان

ذی الکرامات الکامله العظمی والایات الباطنه الکبری ابن الله فی عبادته و خلیفته و تابع
 حج و خلیفته و امانه فی برقیه البشر ظهوری امام زمانا و ولایته و المصحح بطهوره بعد علیته
 و المرشد الی سابعیه و طاعنه و المرغب بیدل لطفه و عنایته بقوله علیه السلام فی سیره و
 علائیه کفوله الامام من بعدی علی و لدی امره امری و قوله قولی و اطاعنه اطاعنی و
 الامانه بعده فی ولایه الحسن و امر الحسن کما رابه و اطاعنه اطاعنه امیه فکت (قال الرازی)
 قلت یا بن رسول الله و من الامام بعد الحسن فکی تکلمت کلاماً شديداً فقال الهام بالحق و المنتظر (قال الرازی)
 قلت یا بن رسول الله لم سموه بالقائم قال لانه یقیم بالامامه بعد اطفاء ذکره و ارداد ذکره
 الفاطمین بامامیه الصلوة و السلام علیک یا ابا جعفر یا مهدی بن علی ایها النبی
 الجواد یا بن رسول الله یا بن امیر المؤمنین یا بن فاحمه الزهراء یا حجة الله علی خلقه یا سیدنا و

مَرَلِينَا أَنَا نُرْجِيهَا وَأَسْتَفْعَا وَنُؤْتِلُنَا بِهَا إِلَى اللَّهِ وَفَدَّ مَنَ لَيْسَ بِيَدِي خَاطِبَانَا وَفِيهَا
وَالْآخِرَةُ بِأَوْجِهَاتٍ عِنْدَ اللَّهِ اسْتَفْعُ لِنَا عِنْدَ اللَّهِ حَيِّ حَيِّدٍ وَأَبَا بَلَدِ الطَّاهِرِينَ

بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْمُحَمَّدِيَّةِ الَّتِي هَدَانَا بِمَنِيَّةٍ وَكَرَمِ سَبِيلِ الرُّسُلِ وَالصَّوَابِ الدَّائِمِ الَّتِي لَهْفَتِي لِعَزْرِ
الْوَهَابِ الْوَاحِدِ الَّتِي أَقْرَبَ بِيُوحِدَانِيَّةٍ مَقُولُ أُولَى الْأَلْبَابِ وَالْمَسْجُودِ الَّتِي كَرَّمَ
فِي مَعْرِفَةِ نَعْوَتِ حَلَالِهِ وَصِفَاتِ جَمَالِهِ أَنْفَاءً عَارِضَةً أُولَى الْأَلْبَابِ وَالصَّائِحِ الَّتِي
أَطْرَقَتْ بِهَا أَنَارُهُ وَتَجَانَّبَتْ بِدِيَابِجِ صُنْعِهِ فِي الْكَوْنِ مِنَ الْجَمَادِ إِلَى الدَّوَابِ وَالْمَغْمِ
الَّتِي تَطَاهَرَتْ مِنَ الْإِلَهَةِ وَتَعَلَّاهُ عَلَى خَلْقِهِ بِعَجَابٍ وَالْمُحَمَّدِ الَّتِي تَصَرَّتْ عَنْ بَلَدِ
حَدِّهِ وَتَنَاءَتْ السِّنَةُ الْحَابِئِينَ مِنَ الْبُلْعَاءِ الْأَطْيَابِ الَّتِي لَا تُحَدُّ فَلَوْ كُنَّ مَحْدُودًا مَا كَانَتْ
فِيهِ الْأَقْوَالُ وَالذُّهَابُ وَلَمْ يَلِدْ فَلَكَ مَوْلُودًا مِنَ الْأَرْحَامِ وَالْأَصْلَابِ لِأَصْدَلِهِ
فَبَايَدُهُ فِي خَلْقِ الْمَفْرُوقِ وَالْأَهْرَابِ وَلَا عَدْلًا مَعَهُ تَكَاثُرُهُ وَتَبَوَّأِيهِ وَجُوبُ وَجُودِهِ
بِالْحِجَابِ وَلَا تَدْلِكُهُ مَعَارِضُهُ فِي تَسْبِيبِ الْأَسْبَابِ - وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى أَسْرَفِ
خَلْقِهِ سَيِّدِ الْخَلْقِ الْأَنْجَابِ الَّتِي خْتَمَ بِهَا النُّبُوَّةَ وَالْوَحْيَ وَالْكَتَابَ وَاجْتَمَعَ فِيهِ مَعَارِفُ
السَّمَاوَاتِ وَتَحَايِنُ الْأَدَابِ وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ وَالْعَدَاءِ مِنْ أَصْحَابِهِ خَيْرًا لِي وَأَصْحَابِ
الَّذِينَ أَوْلَى الْعِلْمِ وَالْحِكْمَةِ وَفَضْلِ الْخَطَابِ سَيِّدِ الْقُرْمِ الْمُسْتَرْفِ وَرَاءِ سَحَابِ الْعِبَادِ
وَالشَّمْسِ الْمُضَيَّئَةِ فِي الْكَوْنِ وَإِنْ تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ جَلَّ عَرْشُهُ دَائِعُ
ذَابَ وَالَّذِي لَا يُحَدُّهُ إِلَّا مَرْتَابُ وَلَا يَبْغِضُهُ إِلَّا مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ لَهَا
سَبِيلُ النِّجَاةِ وَسَبِيلُ الْأَطْيَابِ دَلِيلُ الْهُدَاةِ وَخَلَاصَةُ الْأَنْجَابِ الْعَبْدِ الْمُحَلِّمِ الْأَلْوَاءِ
الْأَدَابِ وَالْوَعْدِ الَّتِي تُجَلِّي فِيهِ رَبُّ الْأَبْيَابِ وَالنُّوْرِ الَّتِي يَسُدُّ بِاللَّوْنِ لِبَابِ
الْمُنْتَطَابِ نَقَطُهُ بِرُكَايَسِي مَرْكَزِهِ بِسَبِي مَارِجِ رُجُودِهِ كَانَ كَمِ رُجُودِهِ عَنِ شَوْرِهِ

Handwritten marginal notes in Arabic script, including phrases like 'بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ' and 'الْمُحَمَّدِيَّةِ'.

Handwritten notes at the bottom of the page, including 'بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ' and other religious phrases.

نخستین مظهر زردان پاک آفرین رومی خواجه لولدک نشا ایچو با بد آتش و آب و خاک و له اعظم کثر
 فون روانی تضاد قدر هر است کند جن و بشر مکن ز جیب صفت از دوا اثر ای نظام نام کبر
 امام همام نمانه عشر کبر حشون محروکیت نهم روزان ملک رحمت در زمان سیرت اصل
 سرشت در است بنامی بضرر است الشریک للفران لمجد قالنا للفران الحمد الائی
 بالکتاب الجدید والذی علی العرب لشدید مولی الموالی والعبید الامم العاصم السید
 والولی العاصم السید حمید الخصال والنجایا امیر القابیل والرایا دفاع المنیر وللا
 ولی النعم والعطایا امام السیر والعلن کاشف الضر والمجن مخزن الجود والکریم والامن
 مولی الموالی الثقلین محمد بن الحسن صلوات الله وسلامه علیه

رحمة الله الاکرم الاکرم

قام ال محمد بهی دال در خباب	کام بدل تیره خسرو دال در باب
نقطه بر کاسی محور جرح وجود	قطب عالم شمع کسب تیره نور اب
اقاب شمع اند انده به لطف ابر	بر سر کس می تو ابر هفت کلمه آبر
غوث عالم الله چون بر خاک کبر ابروم	عزس اعظم کورس بر تنگی کبر ترا
مخزن اسرار زردان صلوات در کابان	مسکن اندر عذرة من صد زارام کتاب
هیه صنایع منته د بهت امواع در	ایم دین مسه در رفته فصل کتاب
با دیدش طاهر بر کزینا نه در دست	به قضایش دعوتی بر کزینا نه در دست
اولین برات زردان لافوس نزل حق	مظهر عیب آفر ممکن در جیب کتاب
انکه در قوال خنداده بر ان شمشیر	وانکه هر نصر دین انهد نمودش انجا
کوز بهی مظهر کمال کشتی به سخن	فان شد حق در حشر رس هر چه در حشر

آن خاک از نفس عیاش مورب سستی
 نفس از نفس است آما نور اوس طاهر
 که کتک برین خورشید دارد
 ز راه عقل کفن در این مکنش
 فطرت آسم مخزنانه اول دار
 نفس با خرد کند و رفت در کتاب
 از چه نفس می نماید سر عجب
 مات صانع و عنه لم یزل فی الدنیا

الصلوة و السلام علیک یا ابا القاسم یا حجة ابن الحسن انما الخلف الصالح المهدی و الهام المنظر
 یا بن رسول الله یا بن امیر المؤمنین یا حجة الله علی خلقه نالک یحیی الله علیک و یحیی
 جدک محمد المصطفی و یحیی أبیک علی المرتضی و یحیی حدیک فاطمة الزهراء و یحیی
 ابائک النبأء لنبأء سبأ الامام البر الصفی و الوالی الطهر الوفی و الهدی الرضی المرعی
 مولانا ابو جعفر محمد الجواد النقی صلوات الله علیه ان تشفع ل عند الله فی قضاء حاجتی
 و کفایتی و ضرری و بلوغی الی و ان یربیبی طلعک الرشد و العزة الحمدة و کثرتی
 ببقاء و جمید الکرم و تمن علی هدای المن لجم و ان لا تردنی عن بایک و لا تحب الی
 فیک فی الدنیا و الاخرة و اسئل الله ان یریبنا فیک السرور و الفرح و یخرجنا بکم عن
 السیف و الحرب و یجعل لکم النصر و الفلاح یحفظک و یحیی جدک و ابائک الطاهرین

ای غیاث این دنیا و سکره
 قبله از در عالم شافع رحمت
 امر منته در راه نور در صحاب
 که خودت بل بحدیست روح امیر
 بر تو سر زاری من ایزدنایت آفتاب
 که تا بر فضل تو بر اهل عالم نیاید
 ای در عالم ای نور سهر غروب
 ای غنچه نفس ام کس در دور او غنچه
 که بودت کجا در دور سمران
 آن باب خرج کردی که آیه گاه سنا
 که نافر از مسیان نیست از روح

پادشاه ای همت سنج در بجزد علی
 خرد و ابروی تو آنچه در سر و عیب
 فارس سیدان وحدت صفدر زود
 سلس ملک و لیل مادر راه صواب
 سرده چهار سریت خرد حیدر خصال
 مستر سنی و صورت صورت حسن الجاب
 ددت ما از تو جمل و از لود کن ^{کمال}
 از تو می سر را نهیب و از تو طمع بر ما
 از کتاب فخر تو محرف بود پشتر
 آنچه گفتند و فهمیدند از دور ک
 ز شام از عدل کستی شد بر از جودم
 عدل حقاقت که پاسبان زور کار
 شردن و در وقت کشته کی صابر عم
 شهر بار او در ظهور خویش فریاد
 از خاناتی پندی داز کردی بی پر
 مانع دین امه عزان و شهر ایمان شد چرا
 کازان سرگرم کار و کسین حزار و شنه
 ای سر و سر دار ما بر دار از عاقر لقا
 بمحل ای نام بخش فرقه روحان
 و در باشد امر با تو بت علم با صواب
 از صفای نام در ظهورت الهام

انرا کتاب در حیات و کمال
 کتایب از صفدر و کمال

بسم الله الرحمن الرحيم

اللهم صل وسلم على الامام الهمام الحاسر العلي الرابع الطاهر و المولى الجليل الهادي الناهي
 سيف الله لساير و سنيام الله الفاجر العبد الصابر الساكر و البحر الملاطم الداخر لنود
 المشرق الباهر و القمر المضي الراهر الغالب القوي القادر و العابد الساجد كاهن
 العلم الفاجر الطاهر و الراهد المتهجد الذاكر كاسير متولى كل جابر و ماجر و جابر
 كسر كل مؤمن قاصر و قانر الذي لا يضل عن سبيله الا الجاهل الحاسر و لا ينحرف عن طرفة
 الامن فهو عمره سائر و الذي لا يعيب عن حضرته العائب و الحاضر و لا يجحد و لا ينه الا
 منافق او كافر ثمرة رياض حد يفة الرسالة و نطفة مركز دائرة النبالة و جلالة

وَقَطَبِ سَمَاءِ الرَّهْمَةِ وَالْأَصَالَةِ مَا حَى الْعَوَابَةِ وَالْعِنَانَةِ وَالْجَمَالَةِ وَبَاحِي شَيْعَةِ مَنْ عَمَّرَتْ
 الْكُرْبَى وَالضَّلَالَةَ الْعَارِفِ بِمَا فِي الْعَيْبِ وَالشُّهُودِ وَالْوَاقِفِ عَلَى الْأَسْبَابِ قَبْلَ الْوُجُودِ
 وَالِدِ كُلِّ وَالِدٍ وَمَوْلُودٍ وَمُعْتَمِدٍ لِجَنَّتَيْنِ فِي الْيَوْمِ الْمَوْعُودِ الْمَوْلَى الْحَامِدِ الْمُحَمَّدِ
 نَجْمِ نَلْدَا لَوْلَايَةِ وَالْبَيَادَةِ مَلِكِ مَنْ فِي الْعَيْبِ وَالشُّهُادَةِ جَلِيصِ مَنْدِ الرَّسَادَةِ وَالْأَمَانَةِ
 وَمُعِيْمِ الْإِسْفَادَةِ وَالْعَادَةِ نَحْرِ الْأَوْلِيَاءِ لِجِنَاءِ الدَّادَةِ وَالْفَخْرِ الْأَصْفَادِ الْكُنْفَاءِ
 السَّادَةِ إِمَامِ الْعَاكِفِ وَالْبَادِي لَمُنْفِقِ فِي مَنَاقِبِهِ الْمُخْتِ الْعَادِي مَرَلِنَا وَمَوْلَى
 الْكُوَيْنِ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدٍ الْمَلْفِ بِالنَّقِيِّ وَوَلِيِّهِ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ

فردا بن ایزد دادار	دارت علم محمد
خزرج دین عا فقر	سبح بزم نصین سهر اما
سرستان نصبه اطهر	کل طزار حسه کرار
نفس کامل امام جن و بشر	شمع نازل قسیم خشت زار
بغ کوشد صفر هشت	مخزن علم دسدهن اسرار
صل عرفان دین فضل کمال	سر زردان دسسته ابرار
حس مهرت حسنی حد	عمر سیرت دینر نیش
آستان عشق با سبک کون	آسمان حبه داسمان دیوار
خزرج تاج بخش عشق سرور	رکن دین آفتاب راه یوار
ششمن قبله کسبه آمال	قلب عالم دهم هشت دهوار
عجب امکان ضد کوشه جان	رکن دین داور بزرگ تبار
فخر آدم سبیل نفس خشت	اسم عظم و لا فغض آثار

انكبه بر باسوی بود مردار
 در تن او در بس امکان عام
 که زین فضل از حد و شمار

و انكبه بر باسوی بود مردار
 در تن او در بس امکان عام
 که زین فضل از حد و شمار

السيد السند الرضی و المولى المتمدن الرضی المولى من الولى و النفى ابن النفى البشر
 يظهر الامام الخفي و المصريح بولاية سيدنا الضام المهدي على كل غائب و خفي
 بالفضل الواضح الخفي عليه صلوات الله الملك الوفي بقوله في حديث عبد العظيم الحسني
 وانا الامام و الخليفة من بعدى ابني الحسن فاعطيه الناس في حق الخليفة من بعدى
 فظلت بايمان و امني و كفا مرة يا مولاي فقال لانك لا بروية و لا بجمل ذكرا
 حتى يخرج و يطهر و يبلا الارض فطأ و عدلا بعد ما ملئت ظمأ و جورا

بورد بود در زینند از زینین سوره لیس
 مکتب در کتب مرفوعه از زین العابدین
 در حدیثی که در کتب معتبره
 نقل شده است از امام رضا علیه السلام
 در بیان این حدیث

الصلوة و السلام عليك يا الحسن يا علي ابن محمد النبي ابها الهادي نفي بان
 رسول الله بان اسرائيل بن باحجة الله على خلقه اجمعين يا سيدنا و مولانا انا
 فوجينا و شتصنا و نولنا يدك الله و قد نالك بين يدي حاجتنا في الدنيا
 و الآخرة يا و جها عند الله اشفع لنا عند الله

در بیان این حدیث
 در حدیثی که در کتب معتبره
 نقل شده است از امام رضا علیه السلام
 در بیان این حدیث

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي خلق الخلق و ترى لنسب و انشاء كل كائن و موجود سوية من عدم
 و من علينا نفاذ المن و هو ابد القسم و من اوداه الخلاق و الامم بلطف
 على من اوداه الخلاق و ابعم و فضل على باجله بسبب الجود و الكرم اللذي لا ينال احد
 العين و جعد الهيم و الذي علم بالعلم و علم الا انسان ما لم يعلم و الصلوة و السلام
 على اتم مظاهره و خريسته جواهر اسراره المنخب من طينة الكرم و اكل اياته و ادل

در بیان این حدیث
 در حدیثی که در کتب معتبره
 نقل شده است از امام رضا علیه السلام
 در بیان این حدیث

دَلَامِلِهِ نَبِيْرَ الْأَكْرَمِ وَرَسُولِهِ الْحَامِمِ مُحَمَّدٍ سَيِّدِ الْمَرْبِ وَالْحَمِيمِ وَكَلِيْبِ نَبِيْرِ جَلِيْلِ الرَّجْحِ فِي
 جَدِّ آدَمَ وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ عَصَمِ الْأَوْعَامِ وَمَصَابِيحِ الظُّلْمِ وَغُرَبَاءِ أَصْوَالِ النِّعَمِ وَمَقَابِلِ الْحُكْمِ
 سَيِّمِ الْأَمَاءِ الْغَائِبِ لِنَظَرِ الْمُتَكْرَمِ وَالنُّزْدِ الرَّاطِبِ مِنَ الْحَدِيثِ وَالْقَدَمِ وَالْمَنْجِيْ
 وَمَنْزِلِ نَوَازِلِ النِّعَمِ وَالْأَلَمِ سَلَاةِ الْمَجْدِ الْأَنْدَمِ وَحَلَاةِ الشَّرَفِ الْأَوْعَامِ عَاصِمِ النِّعَمِ
 وَحَاطِمِ النِّعَمِ التَّيْدُ كَيْدُ الْأَعْلَمِ الْأَحْلَمِ وَلَوْلَا لِعَقْدِ الْأَمْعَدِ الْأَكْرَمِ مَسْدِينِ
 الْأَيَّانِ وَجَبُوحِهِ مَخْرَنِ لِعِرْفَانِ وَحَصِيْفَةِ الدِّيْ كِرَانَةِ لِبَيْعِهِ وَرَفَعَهُ لِأَهْلِ طَاغِيَّةِ
 وَدَعَفَهُ لِأَوْلِيَاءِهِ وَفَخْرَ لِأَجْبَانِهِ وَدَبِيْعَ لِأَهْلِ زَمَانِهِ وَسُرْفَ لِأَنْصَارِهِ وَأَعْوَانِهِ لِيَلِي
 الَّذِي حُقِّقَتْ بِهِ مِلْكَةُ السَّمَوَاتِ وَأَعْدَتْ بِهِ مَقَاعِدَ الْعِزِّ وَالْكَرَامَاتِ ثَمَّةً شَجَرَةً كُنُوْ
 وَصِيَاءً سُمِّيَتْ الْحَقِيْفَةُ وَالَّذِي حُبِبَتْهُ مَنْظَرُ اللَّطْفِ وَالرَّحْمَةِ وَعَدُوُّهُ وَمُبْغِضُهُ مَنْظَرُ
 الْمُبَاسِ وَالطَّوْءِ الْمُبَشِّرِ بِالْجَنَّةِ وَالْمُنذِرِ بِالْعُقُوبَةِ وَالْعَلِمُ لِلسَّاعَةِ السَّانِعِ فِي لِقَائِهِ
 الَّذِي حَبِبَتْهُ مِنَ الْعِقَابِ وَبَغِضَتْهُ بَانِعٌ عَنِ لَهْفِ الْفُضْلِ وَالنُّوَابِ الْمَهَادِي إِلَى طَرَفِيْنَ
 وَمِيزَانِ الْعَدْلِ فِي يَوْمِ الْحِسَابِ وَالشَّاهِدِ عَلَى الْخَلْقِ فِي كُلِّ بَابٍ فَخْرِ الْأَصْبَابِ وَمصدر
 قَلْبِ الْأَقْطَابِ وَلَبَّ الْأَلْبَابِ أَنَابُ حُرْمَةٍ فَكَلَّمَتْ زَبْرَدَانِ بِرُؤْيَا سَهْرِ
 رَفَّتْ كَالسَّارِي سَدَانِ مَلَكَاتِ قَمَرِ رُؤْيَا رَارِ كَلِمَاتِ دِيْمِ مَلِكِ دَارِ رَاوَدَارِ سَرْحَنِي وَابَا
 نَعْنِي نُوْرِي وَنُورِي مَرْضِي مَوْصِي خَاتَمِ قَائِمِ مَهْدِي هَلِ مَسِيْلُ مَلِكِي دِيْمِ كَانِ نَمَلِ حَسِيْلِ سَهْرِ رُؤْيَا
 سَبِيْلِ سَبِيْلِ سَبِيْرِ زِدَانِ تَابِ قُرْآنِ دُرْ كُنِ اِيْمَانِ خَالِصِ دُرْدَانِ وَقَطْبِ نَارِ خَاتَمِ الْمَلِكِ الْبَارِ رُؤْيَا
 دَارِ فَضْلِ حَرِيْرِ كَرَارِ قَائِمِ خَيْرِ دَرْسِيَةِ اِبْرَارِ الَّذِي يَمِيْنُهُ حَرِيْبِ الْأَنْهَارِ وَأَمْرِيَةِ الْأَشْحَارِ وَ
 بِأَمْرِهِ طَلَعَتْ مِنْ غُلْفِ الْأَحْكَامِ الْبَارِ وَيَعْلَمُ نَظْمِ السَّابِعِ الْمَجْمُوعَةَ وَسَبِيْفَةِ
 الْبَدْعِ الْمَدْخُولَةِ وَيَنْطَضِرُ بِسَبْتِيْنِ الْأَحْكَامِ الْمَفْضُولَةِ كَانِفِ الْفَرْدِ وَالْحَيِّ الْمَامِ

وَصَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
السُّرُورِ الْعَيْنِ مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْعَالَمِينَ صَبَّاحُ الزَّمَانِ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ صَلَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ

خدمت اور سیا سپرد و تمام
عفت سدی نذامل کا
مصدر فیض حضرت باادار
قام از اوست نیز فیضا
قراد و قر قادر قوا
بندہ اش باز باج فیض عا
کسین سار و نمودش انکار
کہ بد خویشین نمودن
در خود چمن حسد ای کار
مظفر نام راستہ میں معیا
تات از اوست باز تیا
تا مہرش مرا است اسطوار
و دلہا آدم کند آرد
صاف بس مدبر در شفا

قام ال احد تحت
مطلب دنیا و دین در آخر
مظہر لطف از د باری
سنہ اوست نیز سطر
لطف و لطف از دستان
عادتش باز تحت کسری
پوشای کہ کرانہی لفت
ایہ ذات کہ بر زانی
کرند دم ز عالم لدرت
جو کہ اول سخن است
بیر گوم جو در حجاب دیرم
تتمت ہر عشقش
از جو اور محکم کرم جی
نفسطین دین نام زمان

اور خداوند قسم تو سید و جبرائیل
انوار انوار کبریا
دل عشق سنجیدگان
موت و غم زندہ از سرم
ای کفر زرد کہ بر جور
مکہ تویم تو را ز ال علم
کہ کلہ از کھو آدم
از جد تو را در خان ہم
تو جنی کور در ان ہم
از مہربان نبوت
وز عہدت با ارا جا
ظن عظم من مع ازل
نہ از حلقہ سبوت
باز برین منجی شرف
بجز سوس سوس
فہم غنن و ازل
سپہ کور و ازل

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أبا القاسمِ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ أَيُّهَا الْقَائِمُ الْقَطْرُ وَلَمْ يَلْفِ الصَّالِحُ
المُتَدَيِّ بِأَنَّ رَسُولَ اللَّهِ يَأْتِي أَسْرَ الْمُؤْمِنِينَ بِأَخِي اللَّهِ عَلَى خَلْفِ فَسَلِّمْ عَلَى اللَّهِ عَلَيْهِ
وَبِحَجْدِكَ مَهْدِ لَمْ يَطْفِ وَأَبِيكَ عَلَى الْمُرْتَضَى وَحَدِيثِكَ فَاجْلِ الرَّهَاءِ وَبِحَقِّ أَنَا نَبِيَّ كَهْمَا لَيْتَا
سَيِّدِ الْأُمَمِ الْعَاشِرِ الْمُجْتَدِ وَالْعَلِيِّ الطَّاهِرِ الْمُسْتَدِ وَالنُّورِ الرَّاهِرِ الْمُؤَيَّدِ مَوْلَانَا مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ
عَلَى أَنْ يَمْدِدَ سُلْطَانَ اللَّهِ وَسَلَامَهُ عَلَيْهِمْ أَنْ تُشْفِعَ لِي عِنْدَ اللَّهِ فِي قَضَائِ حَوَائِجِي وَكَتْفِ عَنِي وَخُرْفِي وَكُلِّغِي
أَمَّا لِي قَانَ رَبِّي طَلْعَةُ الرَّشِيدَةِ وَالْفِرَّةُ الْمُجْتَدَةِ وَفِيهِ مِنْ بِلْفَاءِ وَجْهِكَ الْكَرِيمِ وَتَمَنِّي عَلَى

نفسطین دین نام زمان
از جو اور محکم کرم جی
تتمت ہر عشقش
بیر گوم جو در حجاب دیرم
جو کہ اول سخن است
کرند دم ز عالم لدرت
ایہ ذات کہ بر زانی
پوشای کہ کرانہی لفت
عادتش باز تحت کسری
مظہر لطف از د باری
مطلب دنیا و دین در آخر
قام ال احد تحت

بِحَدِّ الْمَنِّ الْجِيمِ وَإِنْ لَا تَرُدُّ لِي عَنْ بَابِي وَلَا تُجَبِّبْ لِي فَيْدِي فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ سُبْحَانَ
اللَّهِ أَنْ يَرْيَا فِكْمَ السُّرُورِ وَالْفَرْجِ وَيُخْرِجَنَا بِكُمْ عَنِ لُضْيُوقِ وَالْحَرَجِ وَيَجْعَلُ لَكُمْ الضَّرْبَ
وَالْحَجَّ الْفَالِحَ بَعْدَ وَبِحَدِّكَ وَأَبْدِكَ الطَّاهِرِينَ

فقد انزلنا نورا
كذلت درود درود
نورانی باد بنیاد
فکر است بکسب
تو که جوئی بهیروز
سواد آورده
از علم نورانی
باید که بیاید
که در قدم ملک
انچه برین دفتر
از خداوند
که در خطم
آنکه در بزم
زود باران

ارنگ آستان فرخ مرا
دور بین حسین امام حسین
ای ز تو ما سوی شده است
قال کفر و دفاع محنت
ای همه آنچه است درستی
قطب امکان سید کور جان
عقب عالم امام سرد سخن
خود را چو بختش بر آید
ای حسدش ترا قدم توام
ای از غم است شهر در درون
ای علمم درت نشان جهان
ارنگت بخلق ملک خسته
ز تو موجود آنچه در آفاق
ای گل باستان بخوردان
هر بود تو بود در کیه بود
ای در جسد او بر عقل
ای در جسد او بر عقل
ای در جسد او بر عقل

آسمان کرم سپهر
تجتم و له هر شعا
در بخت نام این مکه حصا
منع جودت مع کفاره
بویختج از صنایع کفار
سرزدان و لای فیض دار
نفس اکرم شفا قرب فکار
رکن این سه ملک در بار
در وجود تو از امکان
وی حرکت جهان کرده آرد
هستارن بزرگتر دار
گف جود تو از کبر
به تو قائم هر آنچه در رفتار
ما که به سبکی شتری دیرار
از این سپهر دلیل و بهار
فوق کردن بسی بود و لو ار

ایقن خدا نیست از آن
که در بخت نام این مکه حصا
منع جودت مع کفاره
بویختج از صنایع کفار
سرزدان و لای فیض دار
نفس اکرم شفا قرب فکار
رکن این سه ملک در بار
در وجود تو از امکان
وی حرکت جهان کرده آرد
هستارن بزرگتر دار
گف جود تو از کبر
به تو قائم هر آنچه در رفتار
ما که به سبکی شتری دیرار
از این سپهر دلیل و بهار
فوق کردن بسی بود و لو ار
ایقن خدا نیست از آن
که در بخت نام این مکه حصا
منع جودت مع کفاره
بویختج از صنایع کفار
سرزدان و لای فیض دار
نفس اکرم شفا قرب فکار
رکن این سه ملک در بار
در وجود تو از امکان
وی حرکت جهان کرده آرد
هستارن بزرگتر دار
گف جود تو از کبر
به تو قائم هر آنچه در رفتار
ما که به سبکی شتری دیرار
از این سپهر دلیل و بهار
فوق کردن بسی بود و لو ار

معتق غنا و ذمی بیهیج
تشنه‌ی نور که از خط
فریاد دهنش خور
و از غم درت برار

سر عینسی تو کت زینت
چون شایسته تو من زینت
ملک شاه ملک با چشم
از در جنت عدلی نه برود
قودی دوست برکت خانی
ای هفت و چهار بوده پر
برده بردار و خود نمان کن
عالم از جور کشته بر مردی
دارین مردم ستم امروز
عدل اندر زمین کرده کدر
باز ای ای سکا خورشید
ریش بن از میان است
الحبل ای شته سر بر زلف
ای حیث جیان لغوش
ز اینده طلم چون پناه تو
ای غلام درت نشان جهان
کز لطم عمر کمر ریزد
مرح تو که بود مرا صدود
تو نه آنس که مرح تو بود
در بن بریز محمدان مرغ

غیر عین ستر ستر
کویت عشق و جبر چهار
دگر هیچ دگر گشته نزار
قد حیرت ملک تو خفا نهاد
تو نماند عمو در حق بر بار
بسر زد می هفت و چهار
تا کنی حق ز خویش بنهار
آز قوت است کس از کف کار
آه زین چشم تو مردمان آزار
جو داره سپهر کرده کور
روز فرما ز هر این شاد
حصن دین کن اصل خود
الحبل ای مه سپهر دقار
رس لعل باد مردم افکار
سوی تو که ایم صلح فرار
مهران بر در تو کت و دار
دور طعم عرائس افکار
شرف که تو را بود مقار
در کت ذات قادرت
صلح ام را دی بر این شاد

بع لطم قوت طمتنا
علم اندر ض و منجی اندر

تو هم خور و در او دم
نورده بگوش
دانا از این زمان تمام روز
آه زین شایسته تو بمان
بدرت با نهار
نظر بر این اوده جانی
نظر بر این خانی کس فکر
و به بی تو محض فاضل
در بنام مبارز از ان
کس که سرش
کودمان زوده سرود
افزایم کلام کس
از کت بر جلی کوزه

سار و خیرکم نباشد چون
 پر حیرت بران که ذکر کا
 در عاقبت خویش صافی
 چون که ابر درت که مرا

بسم الله الرحمن الرحيم

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى الشَّيْخِ سَيِّدِ الْأَمَامِ وَالْمَلِكِ الْجَلِيلِ السَّبِيحِ الْجَاهِمِ وَالْعَالِمِ الصِّدِّيقِ
 الْقَضَامِ تَالِبِ أَرْبَعَةِ الْأُمُورِ فِي الْأَمَامِ وَنَجْلِ الْأَنْبِيَاءِ الرَّاشِدِينَ الْكِرَامِ وَصِيَابِ عُبُودٍ لِمَوْجِدِ
 الْعِظَامِ وَمُهَجِّرِ قُلُوبٍ لِبِائِسِ الْفِتَامِ مَسْكُوهِ الْجِدَابَةِ وَمَصَابِيحِ الْطَّلَامِ الَّذِي كَلَّمَ
 عِصَامًا وَالْوُجُودِ لَطَامًا وَالَّذِي لَشَّرَحَ عِمَادًا وَاللَّذِينَ هَوَامًا وَالَّذِي مَجَّزَعَنَ إِدْرَاكِ حِلَالِهِ
 لِعُقُولِ وَالْأَنْفَامِ وَلَا يَجْصِي مَنَاقِبَهُ وَلَا وَأَنَّ الرِّبَاضِ أَنْفَامِ سُلْطَانِ أَرْبَابِ الصِّدِّيقِ
 وَالصِّدِّيقِ وَمَلِكِ مَلِكِ الْحَقِّ وَالْحَقِّقِينَ أَصْلَ أُصُولِ الْعِرْفَانِ رُكْنَ الْإِيمَانِ وَبِنُفُوحِ
 إِمَامِ الْمَلِكِ وَالْأَيْسَرِ وَالْحَانِ النَّبِيِّ لِلْفِرَانِ لِعِظَمِ الْبُرْهَانِ ذَخِيرِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْأَوْلِيَاءِ
 وَفَخْرِ الْأَصْفِيَاءِ وَالْأَذْكَبَاءِ وَخَلَاصَةِ الْوَلَاةِ وَالْأَقْبِيَاءِ مَفْرَسِ الْفَخَارِ وَمَلَاذِ الْأَبْرَارِ فِي
 الْأَعْصَارِ وَمَعَانِي الْأَحْبَارِ فِي الْأَمْصَارِ مُزِيلِ الْبَغْيِ وَسَبِّبِ الْبَغْيِ مَبْشِرِ الْجَنَّةِ الَّذِي جَبَّ
 مَعْدِنِ الرَّحْمَةِ وَالْعَطُوفَةِ سِرَاجِ الْعِلْمِ وَمِنْهَاجِ الْعَطَرِ وَالْكَرَامَةِ مُقِيمِ السُّنَنِ الْمَعْلُومَةِ وَ
 الْبَيْدِعِ الْمَجْمُولَةِ مَرْكَزِ دَائِرَةِ الرَّفْعَةِ وَالْأَجْلَالِ وَتَنْبِيْ شَجَرَةِ الْفَضْلِ وَالْكَامَالِ النَّاصِحِ
 بِلَاغَتِهِ وَالْحَادِي بِبِلَاغِ الْأَصْلَالِ الْبَدْرِ الْمُضِيِّ وَالْبُرْهَانَ الْجَلِيِّ الْأَمَامِ الْوَفِيِّ وَالْوَلِيِّ
 الْوَفِيِّ ابْنِ الْوَفِيِّ مَوْلَانَا وَمَوْلَى الْوَقِيلِينَ أَبِي مُحَمَّدٍ حَسَنِ لِمَكْرِي صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ

وَجِبِلَةُ الْأَمْعَامِ

وَلِيَّ السُّجَانِ وَكَفَالَتِهِ

حسن عسکر سپهر عدل	نور تابان ایزد نیکو
ماه برج شرف امام انام	آفتاب سپهر فضل کمال
شبه بزدان صفات سخن	منظر کمال حسد انکار
کهرش هوار بحر وجود	خبر بروج آسمان حال

اسم عظیم شہ سترہ جھال	فخر امام سپہر نصین
بحر عرفان دریا حق تمثال	عین زردان خدیو کور جان
چرخ دانش شہ حقیقتہ مقال	آسمان سخا سپہر کرم
قائم مردمان در استقبال	باعت خلق تسلی و دماغی
باب و جہانک قائم آل	پیر سقاب خم رسل
محمم سر نرسکا و رسل	ساز عشق شاہ مہنسی
انگہ فضیلت کون کون رسل	ناظم دین شعاع صبح ازل
جاگرات و بود کمال	تابع ادا کرہ رسل
حاجت اورا بر نصرتہ رسل	کرکت دعوی سال زینت
قدرش تا بہت در ہم حال	برضا حکمران بود ہم وقت
صلوات آت نامہ در غریب	نمائش مح فضل او حرمت

عَجْرَةُ الْعِلْمِ وَالْحِلْمِ وَالنَّبِيِّ وَتَمْرَةُ رِيَاضِ الْوِلَايَةِ وَالْهَدْيِ الَّذِي بِهِ قَامَتِ السَّمَاءُ وَوَدَّقَ لَوْ
 رَافِعٌ حَجَبِ الْأَسْمَارِ عَنْ وَجْهِ كَعْبَانَ وَخَيْرِ الْمَبَادِي وَكَلِمَاتِ سَيِّدِنَا الْحَسَنِ لِبَاءِ اللَّهِ
 صَاحِبِ بَوْلَانِيَّةِ خَلْفَةِ الصَّالِحِ الْمُنْظَرِ وَنَصَّ عَلَى خِلَافَتِهِ وَلَدَهُ الْقَائِمَ الْمُنْتَهَى وَتَشْرُطُ ظُهُورِهِ
 وَسَطُوعِ نُورِهِ الْأَذْهَرِ عَلَيْهَا صَلَوَاتُ اللَّهِ الْمَلَايِكَةِ الْأَكْبَرِ لِقَوْلِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ (الْحَمْدُ لِلَّهِ
 الَّذِي لَمْ يَخْرِجْنِي مِنَ الدُّنْيَا حَتَّى آرَأَيْتُ خَلْفِي مِنْ بَعْدِي وَهُوَ أَشَدُّ السَّاسِ حَيْدِي
 رَسُولِ اللَّهِ خَلْفًا وَخَلْفًا وَبِحِفْظِهِ فِي زَمَانِ عِلْبِيَّةٍ ثُمَّ يَنْظُرُهُ فَبَلَاءُ الْأَرْضِ فِطَاوِ
 عَدَلًا كَمَا لَيْتُ ظَلَمًا وَحُورًا) (وَقَوْلُهُ) (وَلِدَوِي اللَّهُ وَحَيَّةُ اللَّهِ عَلَى خَلْفِهِ وَخَلْفِي
 مِنْ بَعْدِي مَخْتُونًا فِي لَيْلَةِ النِّصْفِ مِنْ شَعْبَانَ سَنَةِ عَمِيسٍ وَحَمِينَ وَبَابُنْ عِنْدَ طُلُوعِ
 الْبَحْرِ وَأَوَّلُ مَنْ عَتَلَهُ رِضْوَانُ خَاوِزِ الْجَنَّةِ وَجَمَعَ بَيْنَ الْمَلَائِكَةِ الْمُفْرَقِينَ بِأَيِّ لَكُونِ

وَالسَّلِيلُ تَرْغَلُهُ غَمِّي الْحَكِيمَةُ بَيْتِ الْأَمَامِ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ الرِّضَا صَلَوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِ
 الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيكَ يَا أَبَا مُحَمَّدٍ يَا أَحْسَنَ ابْنِ عَلِيٍّ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ يَا رَسُولَ اللَّهِ يَا
 ابْنَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ يَا خَلِيفَةَ اللَّهِ عَلَى خَلْفِهِ يَا سَيِّدَنَا يَا مَوْلَانَا يَا أَوْجُهَنَا وَاسْتَقْبَالَ
 تَوَسَّلْنَا بِكَ إِلَى اللَّهِ وَقَدَّمْنَا بَيْنَ يَدَيْ خَاجِنَاتِنَا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ يَا وَجْهًا عِنْدَ اللَّهِ سَأَلْنَا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي جَلَّ الشُّكْرُ سَبِيحًا زِيَادَةً نِعْمَةً وَعَظِيمًا إِحْسَانًا وَحَصَلَ الْحَمْدُ وَسَلَامًا إِلَى دُفُورِكُمْ
 وَتَوَاضَعَتْ لِعِزَّتِهِ وَأَمْنَانًا وَكَلِمَاتٍ حَسَنَةٍ رُبِّي بِهَا وَمُجِيبَةٍ مُوجِبَةٍ عِنْدَهُ لِنَوَائِبِهِ وَرِضْوَانِهِ وَعِبَادَتِهِ
 الطَّائِبِينَ بَاعِثَةً لِلْوُصُولِ إِلَى جَنَّاتِهِ وَحَسْبِي فِيهِ الَّذِي خَبَّرَ الْعُقُولَ فِي كُنْهِ صِفَتِهِ وَإِدْرَالِ
 مَعَالِمِ عِرْفَانِهِ وَتَجَلَّى لِعِبَادِهِ لِهَارِيقِ بَحْرِ طُورِهِ وَنَبْرُ بَرْهَانِهِ وَلَمْ يَكُنِ الْأَشْيَاءُ
 وَمَا سُوِيَتْ لِيَشْدُدَ بِلَكَّةِ وَسُلْطَانِهِ أَوْ لِيُخَوِّفَ مِنَ الرِّزَالِ وَنَفْسَانِهِ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
 عَلَى سِرِّ خَلِيفَةِ الْمُرْسَلِ بَيْتَانِهِ الْكَرِيمِ وَفَرَانِهِ مُحَمَّدِ سَيِّدِ الدُّعَاةِ إِلَيْهِ فِي سِرِّهِ وَعِلَانَتِهِ
 وَمُبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ الْمُطْمَئِنِّينَ إِلَى رَوْحِهِ وَعَفْرَانِهِ وَعَلَى أَمْرِ الْهُدَاةِ وَكَلِمَةِ الْبَادَةِ الْكَلِمَةِ
 بِصِرْحِ كَلَامِ مَلَكِهِ وَفُرْقَانِهِ حَالِ مَسْبَرِ اللَّهِ وَإِرَادَتِهِ وَمَعَادِنِ عِلْمِهِ وَخِرَانِهِ سُبْحَانَ الْقَائِمِ
 الصَّادِقِ لِحَدِّقِ النَّاصِرِ لِيَنْبُرَ بِيَدِهِ وَلِيُنِيرَ وَالْعَدْلِ الْمَطْلُوقِ لِنُورِ الْأَسْبُوقِ لِنَسَائِلِنَا
 التَّوْحِيدِ لِمُنْتَدِدِ الْأَرْكَانِ وَلِيَلِيَهُ فِي عِبَادَتِهِ وَأَمَانَتِهِ وَحَسْبُهُ فِي أَرْضِهِ وَسَمَانَتِهِ حَلِيفَتُهُ وَ
 خَلِيفَتُهُ خَلْفَانُهُ خَائِمِ الْأَوْلِيَاءِ وَعُقُوبِ الْأَشْيَاءِ مَعْنِ لَضَعْفَاءِ وَمَغْتَبِ لِقَاءِ
 النُّورِ الَّذِي لَا تَطْفُقُ مَصَابِيحُهُ وَالسِّرَاحِ الَّذِي لَا يَجْبُو نُورُهُ وَالْبَحْرِ الَّذِي لَا يَبْدُلُ لِقَاءَهُ
 وَالْمِهْبَاحِ الَّذِي لَا يَضِلُّ مَجْمَعُهُ وَالْعَالِ الَّذِي لَا يَخْدُرُ رُحَانُهُ وَسَبَاءِ عَدْلِ لَا يَنْدُمُ أَرْكَانُهُ
 وَسِقَاةِ صِدْقِ لَا يَخْشَى سِقَامَهُ الَّذِي جَعَلَهُ رَبُّهُ حَيْلًا وَتَبَقَّاعَرُونَهُ وَمَعْقَلِ مَسْبَعِ
 زُرُونَهُ وَعِزِّ الْمُنِ تَوْلَاهُ وَسَلَامِ الْمَنِ اهْتَدَاهُ قَالَتِي بَطْنِ اللَّهِ الْحَقِيبِ وَخَيْدِ الْبَاطِلِ

Handwritten marginal notes in Arabic script, including phrases like 'بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ' and other religious expressions.

بِغَيْرِهِ وَتُبُوذُ الْعَالَمِ مَبْرُورِهِ وَيَهْدِي السَّامِعِينَ بِعِلْمِهِ الْوَلِيِّ الْعَائِبُ الْجَلِيلُ وَالْمَوْلَى
 الْحَقِيقِيُّ الْبَيْتِيُّ الْمُطَهَّرُ لِلدِّينِ وَالْفَائِلُ لِلْمُشْرِكِينَ مُسْرُّ الطَّالِبِينَ وَمُنْجِي الْحَالِكِينَ
 سُلْطَانُ الصِّدِّيقِينَ وَآيَامُ الْمُتَّقِينَ عَوْتُكَ الْكَائِنُ وَعَوْنُ الرَّاهِدِينَ مَلَاذُ الْخَائِبِينَ وَبَابُ
 الْحَائِضِينَ الْوَلِيُّ وَآدَمُ بَيْنَ الْمَاءِ وَالطَّنِّ الْبِنَافِعُ الشَّامِعُ فِي يَوْمِ الدِّينِ رُؤْيُ زِيَرَةِ عَلِيٍّ
 تَعِينُ شَمْعُ مَعْلَى رَبَابِ بَيْتَيْنِ قَدِيمِ آسَمَانِ زَرِينِ قَامُ مَجْدِ دَنَابِسِينَ قَامُ رُؤْيُ مَجْدِ
 آيَاتِ أَوْلِيَاءِ آخِرِينَ ذَخِيرَةُ رُؤْيُ بَابِ بَيْتَيْنِ خَيْرَاتِ بَيْتِ سَهْرٍ دُجُودُ غَاثُ عَارِفٍ بِعَلْبِ شُهُورِ كَمُنِ
 دُجُبِ غَمُورٍ وَمَانِزَةُ قَضَاؤِ قَدَرِ فَرْمَانِ دُنْيَايِ حِينَ دُشْبَرِ سُرُورِ مَهْتَرِ دَكْتَرِ خَيْرِ دَهْرِيَانِ سَمِئَاتِ كَرْتَمِ
 عَظِيمِ نَدِيمِ بَرُورِ آيَاتِ مَعْرُوفِ عَشْرِ نَحْسِينَ عَمَلِ فَرِيضَاتِ رِيَانَةِ آخِرِينَ فُجُورِ الزَّوَارِعِ مَعْرُوفِ لَيْسَةِ آيَاتِ
 السَّاطِعِ مِنْ سَمَاءِ الْخَصْفَةِ وَالْبَدْرِ الْأَمْعِ عَنْ فَلَكِ الرُّبُوبِيَّةِ مَلَاذُ الدَّائِبِينَ وَأَمَانُ الْكُوفِيِّينَ
 قَطْبُ الْمَشْرِقِيِّينَ وَمَوْلَى الْبَطْلِيِّينَ كَاشِفُ الصَّرِّ وَالْمِحْنِ عَارِفُ السِّرِّ وَالْهَلِينِ صَاحِبُ الْحَقِّ
 وَالْمُنِينِ مَوْلَانَا وَسَيِّدُنَا مُحَمَّدُ بْنُ حَسَنِ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ وَعَلَى حَيْدِهِ وَالْبَائِسَةِ

الحسين
 العالم التاسع من قلائد
 وصلواتها لكم الآمين

خبر برج محب نفس صل	خبر حوشه ستود خصال	ای شهین دین و دنیا در خصال
ریشه علم رهن فصل کمال	آفتاب سپهر عزت و شان	آفتاب سپهر عزت و شان
آخرین مورد تار در تار	شمع عالم امام کبر امام	شمع عالم امام کبر امام
میمی دین خصل آفتاب	نور حق کن عظم وجد	نور حق کن عظم وجد
کن ایمان نشه محبت تار	بحر عرفان سر در شمس و بحر	بحر عرفان سر در شمس و بحر
صاف خصل از طرقت خصل	عمل مطهر امام کول و کمال	عمل مطهر امام کول و کمال
فایده کفر و قائل و خصال	دافع حور دماغ عسبر دانی	دافع حور دماغ عسبر دانی
زبان کمال حور و صورت خصال	عقل قائل خالی از دروازه	عقل قائل خالی از دروازه
دانه اورا در خصل تار	مکه امده آلود ز امکان سگ	مکه امده آلود ز امکان سگ
صل بر بار او دنیا و خصال	خوبت امکان کز دنیا و صل	خوبت امکان کز دنیا و صل

عنت او کان زینت نبوت
 غائب از دیده بودی انبیا
 وحی شد لفظ حق رسول
 کشت در طرر نور اربابان
 اول بر ابد است سلطان
 اگر کسی ز اول و آخر
 در شمعان زد در دیده با مقرر
 که از ایم طاعت قبول
 باک نبود چه لطف در این
 ذکر است فضل آن که
 در وجودش که مصدر است
 عشق گوید که ذات او در ایم
 عشق گوید بر آبی هو هر
 عشق گوید که عقل با حال است
 عشق در رحمت از قیام دل
 سل عشق و عقل با در دست
 عشق و عقل و حجب و اسکان
 این مدت بر آید کف

از
 و هر بر آید به اعضا
 در نه بر او که شد نزل
 که از دست این کار کمال
 اینها را از ارباب است نجل
 بر او در نهاد در روی رسول
 دوستان را کجی که لعل
 در هر ایم جز که اعمال
 در خستدق از دست نعل
 بیج ادب است حسن ادب
 عقل با عشق کشته کرم عدل
 عقل در این سخن کشته کمال
 عقل گوید نه از لهج ل
 عقل گوید که عشق با نه حال
 عقل در رحمت از بر لطل
 و نه است نزد ما در حال
 از راه صافیانه حال
 که هر چه در آید بود نزل

ضایحه
 دلق هر وقت در هر دم
 از صلی لطف تر از هر حال

عشق گوید تو را که است لعل

الصلاة والسلام عليك يا ابا القاسم يا حمزة ابن الحسن ايمانا القائم المنظر والحلف لصالح المهدي
 يا بن رسول الله يا بن ابراهيم يا بن محمد الله على خليفته خاتم النبيين الله عليك يا بن محمد
 المصطفى و بن عبد علي المرتضى و بن محمد بن فاطمة الزهراء و يا ابا عبد الله نقباء
 النبا سيما نور الانوار و خلاصة الاخبار والديك الماجد الامجد و استناد العلم الادب
 المشرق المهدي المصطفى الحسن الطهر الذي المكنى صلوات الله عليه وعلى ان تشفع له عند
 الله في قضاء حاجي وكف عني و ضرني و بلوغ اهل و ان تربني طاعتك الرشيده و لذة محبة

وَتُخْرِفَنِي بِلِقَاءِ وَجْهِكَ الْكَرِيمِ وَتَمُنَّ عَلَيَّ بِمِنَّةِ الْمَنِّ الْحَبِيمِ وَإِنْ لَا تُرُدَّنِي عَنْ بَابِكَ وَلَا
تُخَيَّبَنَّ إِلَيَّ مِنْكَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَإِسْئَلُكَ لِلدَّانِ بِرُضَائِكَ السُّرُودَ وَالْفَرْحَ وَ
تُخْرِجُنَا بِكُمْ عَنِ الضُّرِّ وَالْحَرِّ وَتُجْعَلُ لَكُمْ الْمَضْرُوقَ وَالْفَلْحَ بِجَفْدِكَ وَتُجَنِّي بَعْدَ وَابِنَاكَ الْطَائِفِينَ

حسب الظهور رد الله جلد	عینه نفس غشی اللیل
است اصل و ما لوال فروع	است نور و ما لوال طویل
ای بران قدر تر زدهم در است	ای بران وصف تر زدهم در است
ای جود تر شهرت	ای ظهور تر غایب اندگان
ای محاط تر شرق و غرب	ای ز تو آنچه در جزب رسال
ای مدح تر مانده طبع در آن	ای برصف تر لطف انصاف
تو ای آن بحر علم و کوه قدر	کز نهیت به که فقه زلال
تو دلی حسنه ای بی آن دم	که به آدم هنوز در صلصال
قطره ازیم تو شد کوه کثر	سپس از نم تو شد
در فقره تو چون سینه ک	سبغ حال و محب حال
می گویم تو ای حسنه ای جان	لیکستی صحت به بدن حال
ای فدای تو آنچه در سستی	قیمت دین و لایق مال
از دورتجا در ذات زان	مخلصین برادر گمانه محال
جود و حسن بر ز دل	کرده گشتی در حال
بر ز جودت صفوه عالم	یا امام الوری قال قال
من نصایح کرمیت جز کن	من نصایح کرمیت جز کن
چشمه کانی چه علم تو ز غایت	چشمه کانی چه علم تو ز غایت

سر پناه تو ای کرم
در دوری عافیت جان
سبحان و تعالی
سبحان و تعالی

۲ از شماره در حال سوال
رکن ایمان ضد بر سر جان

صاحب اختیار
اصح حال در در راه حق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى مُظَهَّرِ الْقُدْرَةِ الْكَامِلَةِ الْأَرْزَلِيَّةِ وَمُظَهَّرِ الرَّحْمَةِ الشَّامِلَةِ الْأَبَدِيَّةِ
 صَاحِبِ الْمَجْرِبَاتِ الْبَاهِرَةِ الْمُصْطَفَوِيَّةِ وَالْكَرَامَاتِ الطَّاهِرَةِ الْمُتَضَوِّعِيَّةِ وَ
 الْمَقَامَاتِ الرَّاهِرَةِ الْفَالِحِيَّةِ وَالصِّفَاتِ الْحَسَنَةِ الْحَبِيبَةِ وَالْأَوْصَافِ الْمُحْسِنَةِ
 الْحَبِيبَةِ وَالطَّاعَاتِ الْمُحَمَّدِيَّةِ السَّجَّادِيَّةِ وَالْفَضَائِلِ الْمُشْرُوعَةِ الْبَاقِيَّةِ وَالْحُضَائِلِ
 الْمُشْهُورَةِ الْجَعْفَرِيَّةِ وَالْمَنَائِفِ الْمَأْتُورَةِ الْكَاطِنِيَّةِ وَالرَّاهِنِ السَّاطِعَةِ الرَّضَوِيَّةِ
 وَالْمَوَاهِبِ الْمُسَاوِرَةِ الْقَوِيَّةِ وَالْمَقَارِ السَّبِيَّةِ الْقَوِيَّةِ وَالْأَدَابِ الذِّكْرِيَّةِ الْمُسَكَّرَةِ
 وَالْقُوَى الْفَاهِرَةِ الْأَلْحِيَّةِ قُرَّةَ بَاصِرَةِ الْعِظَمِ وَالشَّرَافِ وَغُرَّةَ نَاصِيَةِ الْوِلَايَةِ
 وَالْحِلَامَةِ فَاتِحَةِ كِتَابِ الْمَجْدِ وَالْكَرَامَةِ وَخَاتِمَةِ صِغْفَرِ الْعِبَادَةِ وَالْإِمَامَةِ الْأَمَامِ
 الْمُسَمِّيِّ بِسَمَاتِ الْأَهْوَى وَالْوَلِيِّ الْمُسْتَبَلِّ بِسَبِيلِ الْعِظَمِ وَالْجَبْرِيَّةِ وَالْوَلِيِّ
 الْمُسْتَقْبَلِ بِقَبْرِ الرَّبَّاسَةِ فِي الْمَلِكِ وَالْمَلَكُوتِ مِنْهُ الْأَوْجَادِ وَالْحَلِيفَةِ عَنِ الْحَيِّ وَالْحَقِيقَةِ
 أَصْلِ أَصُولِ النِّعَمِ وَالرِّكَّةِ نَفْسِ لَيْثِيَّةٍ وَمَعْدِنِ الرَّحْمَةِ نَامُوسِ الْكَلِمَةِ
 وَوَلِيِّ الْعَصْرِ خَاتِمِ الْأَنْبِيَاءِ الرَّاسِدِينَ خُلَاصَةِ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ فَائِدِ الْوَحِيدِ
 وَنُطْبِ الْكَائِنِ النَّوْرِ الْعَالِمِ الْمُنْظَرِ وَالسَّيِّدِ الْعَالِمِ الْمُنْتَزِعِ الْأَمَامِ النَّازِعِ عَشْرَ طَلْعَةِ اللَّهِ
 وَبَقِيَّةِ حُجَّةِ اللَّهِ وَخَلِيفَةِ حَافِظِ سِرِّهِ وَأَمِينِ كِتَابِهِ مَسْكُونِ عَلَيْهِ وَمَعْدِنِ مَعْرِفَةِ الْقَائِمِ
 بِصِطَةِ الْبَاسِطِ لِفَضْلِهِ الْمُفِطِلِدِيَّةِ وَالذَّابِعِ عَنِ حَرَمِهِ صَفْوَةِ وَصَفْوَةِ أَوْلِيَائِهِ الْمَجَاهِدِ
 فِي سَبِيلِ الْمُتَّقِمِ مِنْ أَعْدَائِهِ الْمُنْتَمِ فِي مَجْتَمِعِ الْمُجْتَمِعِ فِي طَاعَتِهِ الدَّاعِي إِلَيْهِ النَّاطِقِ بِحِكْمَتِهِ
 لِمَجَالِ الْكَائِنَاتِ فِي الدَّارَيْنِ صِبْغَةِ الْمَشْرِقَيْنِ وَأَمَانَ الْمُتَّقِينَ فِي سُلْطَانِ الْحَافِظِينَ وَ
 مَوْلَى الْقَلْبَيْنِ مَوْلَانَا وَسَيِّدِنَا صَاحِبِ الزَّمَانِ صَلَوَاتِ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ وَعَلَى بَائِرَةِ الطَّاهِرِينَ

الشيخ محمد باقر المجلسي

فائم الخلفاء الهدى
الدائرة الثمورية
الديار المقدسة

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
والآله الطيبين الطاهرين
الذين اصطفى لنفسه ولرسوله
والعالمين ما يحبون

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
والآله الطيبين الطاهرين
الذين اصطفى لنفسه ولرسوله
والعالمين ما يحبون

موت ثم الام طاهر ثمانه عشر
 خرد و نیا و عقابش مرغ زیم لیسوز
 طاب صائب سر او در شخص مستطاب
 اصل اعیان رکن ایمان را در کتبی نیا
 قائم آل محمد بادشاهت بین
 مشایخ آدم مخزن انوار غیب
 و در موجود یزدان باغ و صفت با نایل
 آنکه برود کا کویان استانش از در
 قطره از بحر جودش آنچه اندر وجود
 کز بر صفت زایش عرض از کلمات
 آنکه از ذات که او است را کمر
 فیض اقدس نقطه اولی سال حضرت جود
 کز بر ریده پسته حشوه مشفی
 صفت کثیر بی صوف ضلالت کمال
 کس ز پرده آینه نظرین مرع او

منظر دایم این حسن مدال منظر
 مرکز پر کارستی کلن و جب اثر
 غائب عاقبت و له عصرش به شتر
 ندر یزدان بحسب عرفان خرد و کبر
 حکم مدال بر تل قاضی جن در بشر
 مقصد از خلق دو عالم تا سم خلد و سحر
 خرد و مسعود دریا کلشن من اثر
 تا بود در زمان او جبریل بسته کمر
 ذره از نور و شش صفت خمس و قدر
 ز هر یک سر رت مستی کرمی مذکور
 و کجا باشد بر در حکمش قصه مجول قدر
 ز عظم نعمت عظمی جان ماه در قدر
 نقص سبب ای برادر که در راه به نصیر
 منظر من است هزار روی که در نظر
 خرد طبعش در کعبه کاتبه که در نظر

آنچه آمد در نظر

الحمد لله الذي هدانا لهذا الطريق عبداً و محابداً تائبين و ما كنا لنهتدي لولا ان هدانا الله و
 اسلكنا سبيل شكر نعماته و لطائف الامه و ما كنا لنفعل لولا ان اسلكنا الله و كرمنا بان
 جعلنا من بني آدم ثم من جن الامم و ما كنا لننكرهم لولا ان كرمنا الله و فضلنا على من سوانا
 دينه و شرعيته و ما كنا لنفضل لولا ان فضلنا الله و انعم علينا بسوانع نعمة و مواهب
 احبنا و ما كنا لننعم لولا ان انعم الله و وفضلنا للايمان به و رسله و كتبه و ما كنا
 لنوفق لولا ان وفضلنا الله و عرفنا نفعه و حجه و كلمته و ما كنا لنعرفهم لولا ان عرفنا

و ما عرفنا الله

عَلَّمَ نَفْسَاتِ الْأُمُورِ وَدَلَّتْ عَلَيْهِ أَعْلَامُ الظُّهُورِ وَهُوَ طَاهِرٌ فِي عَيْبٍ وَشَاهِدٌ مُتَوَدِّعٌ
 فَلَا يَبِينُ مِنْ أَمْرِهِ نَكْرَهُ وَلَا يَلْبَسُ مِنْ أَمْرِهِ بَصِيرَهُ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى النَّبِيِّ الْحَامِي
 لِصُطْحَى الْأَكْرَمِ الْمَجْلِيِّ الْأَتَمِّ الصِّرَاطِ الْأَقْوَمِ لِمَنْ تَخَيَّرَ مِنْ طَبَقَةِ الْأَكْرَمِ خَيْرَ خَلِيقَةِ اللَّهِ أَفْضَلَ
 الْمُرْسَلِينَ فِي الْعَالَمِينَ وَأَكَلَ كَلْبَلِينَ الصِّدِّيقِينَ اسْتَرْفَى مِنْ أَمْرِهِ وَأَحْبَبَهُ اللَّهُ لِنَبِيِّهِ
 السَّنْدِيقِ الْعَبْدِ الْمُؤْتَدِ الْمُجْتَدِ الْمُحَمَّدِ الْأَمْرُ إِلَى الْقَاسِمِ مُحَمَّدٍ عَلِيٍّ عَمَلٌ بِسُورِ اللَّهِ وَ
 وَعَلَى الْمُتَعَبِّينَ لِمَنْ تَخَيَّرَ الرَّاسِدِينَ الصِّدِّيقِينَ الطَّاهِرِينَ الْمُتَعَبِّينَ الْمُهَنْدِينَ الْمُعْتَصِمِينَ
 الْفَدَائِيِينَ الْمُبَاهِمِينَ مِنَ الْبِرِّ إِلَى اللَّهِ كَلِمَاتِ اللَّهِ الْبَارِيَاتِ وَأَنوَادِ اللَّهِ الْبَاهِرَاتِ
 مَحَالِ مَشِيَةِ اللَّهِ سُبْحَانَهُمْ وَفَاتِهِمْ وَمَمْدِهِمْ وَالْمُسَوَّرِينَ عَنِ عَوَالِمِهِمْ لِمَنْ تَخَيَّرَ
 صِفَاتِ اللَّهِ وَتَخَيَّرَ بِجَلَاءِ أَنْوَارِ عِظَمِ اللَّهِ الْمُرْتَحِي لِإِذَالَةِ الْحُورِ وَلِعْدُونَ الْمَدْحِ
 لِشَيْدِ بِنَاءِ الْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ بِكَلِمَةِ اللَّهِ الْمَلِكِ الْدَيَّانِ وَأَصْلِ أَسْوَلِ الْأَيَّامِ
 وَخَيْرِ جَوَاهِرِ الْمَرْفَاقِ وَصَحِيفَةِ مَعَالِمِ الْأَبْقَانِ صَاحِبِ الْعَصْرِ وَالزَّمَانِ وَإِمَامِ الْحَقِّ
 وَخَلِيفَةِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ وَجِبْرِ اللَّهِ الَّذِي تَوَجَّهَ إِلَيْهِ الْكَبِيرُ الْأَوْلِيَاءُ وَتَوَدَّاهُ اللَّهُ لَهْدَى
 بِتَوَدُّدِهِ أَعْلَامُ الْأَنْبِيَاءِ الْبَيْتِ الْمُضَلِّينَ أَهْلَ الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ وَالَّذِي تَعَدَّى
 عَيْنِيهِ الْأَوْصِيَاءُ وَنَبِيَّتُ بَيْطِيفٍ وَوَلَدِيهِ الْمُخْلِصُونَ فِي دَارِ الْخِرَاءِ سَيِّدِ الْأَنْبِيَاءِ
 وَسَيِّدِ الْأَذْكِيَاءِ قُرَّةِ عَيْنِ فَاطِمَةَ الرَّهْرَاءِ وَخَاتِمِ الْأَنْبِيَاءِ النَّقِيَّاتِ الْجَبَّارِ وَمَعْبُودِ
 فَلَبَّ حُدُودَ الْكَلْبِيِّ سَيِّدِ السَّيِّدِ الْأَعْظَمِ الْأَكْبَرِ وَابْنِ الْمَوْلَى الْأَكْرَمِ الضُّوْرِ غُلِّ
 الْأَنْبِيَاءِ الْمُبَاهِمِينَ الْفَرْدِ وَذَخِرِ الشَّعْبَةِ فِي نَوْمِ الْحَشْرِ الَّذِي مِنْ أَمْنِهِ ضَلُّوا وَمِنْ حُجَّتِهِ
 نَفَذُوا وَخَطَرَ الصَّمَامِ الْأَكْرَمِ وَالصَّحَابِ الْمُتَّقِينَ خَيْرِ الْأُمَّةِ أَرَادُوا فِيهِ نَهْيَهُ حَيْثُ
 الْبَرِّ مِثْوَانِ رَمَى فِيهِ نَهْيَانِ مَشْطَرٍ مِنْ دَارِ غَوَاهِ دَارِ كَثَرِ مَهْدِي كَرِيمٍ وَرَجُلٍ حَسْبُ حَسْبِ سَيِّدِ
 دَارِ كَرِيمٍ حَيْثُ رَمَى فِيهِ نَهْيَانِ مَشْطَرٍ مِنْ دَارِ غَوَاهِ دَارِ كَثَرِ مَهْدِي كَرِيمٍ وَرَجُلٍ حَسْبُ حَسْبِ سَيِّدِ
 أَرْقَمٍ وَخَيْرِ مَنْ هُنَّ مِثْوَانِ مَهْدِي كَرِيمٍ وَرَجُلٍ حَسْبُ حَسْبِ سَيِّدِ دَارِ كَرِيمٍ وَرَجُلٍ حَسْبُ حَسْبِ سَيِّدِ

الآن في الصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 معاتبين في الصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 معاتبين في الصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله

صاحب الكرم أيضاً
 والدولة الزهراء
 عورت الفراء
 من لصفها
 ولغير الأشياء
 ص

شعبه روشن بستان نعین کشته پنهان جبرودین دهنده سرد سردی برین کسین سرد سردی
 مقربین زینک صحابه ^{و صحابه} برین برودن از وصف عطا بکنین افزون از کسین عقل کسین
 رواج سنج عهدی سراج سراج محمدی نوبه رواج در شان سردی کسین روزی دل شستن کسین
 قطب بر صحن قرین دران درای قدرت کسین درای بطوت کسین مجزی قهرین و سر کسین
 سینه عاصین دریا نعین روشنی دریا نعین آرام دریا محبتین بر کسین بر کسین بر کسین بر کسین
 کون مکان بدکار کسین در کسین
 دران مستندان و در مانده کان فراد کسین در کسین در کسین در کسین در کسین در کسین
 پناه و الله صابان صفت بفرت آردین عرض اصغر کسین در کسین در کسین در کسین در کسین
 درای عصر و کسین سلطان کسین در کسین در کسین در کسین در کسین در کسین در کسین
 پس عمران ضایع و درای فایم تنمیران در کسین در کسین در کسین در کسین در کسین در کسین
 سئل ایمان و سجد آزار کسین در کسین در کسین در کسین در کسین در کسین در کسین
 سفوح کسین در کسین
 الم سفوح عظم و صراط هم در کسین
 ولعم و الذی لاینکوه الا الذی عن القلب اعنی و عن الحق ایلیم و الذی لا یحیط بمنافیه
 الیفتم و لا یجد هالیسان و لایتم المجل الحکم القضا لبریم النود المراطین لحدت
 و العدم الوصی الحقی الحاتم و الوالی الحقی لمتیم الفرح الایم و الفرح الایم
 الایام الایم الایم الایم سلطان مشرفین و ملک لغزین امان الحاضین و
 ملاذ لبطین سبط النورین لبرین و وارث لبطین لحنین مولیا و سیدنا
 و ایام زماننا و مولی المؤمن قائم المجد محمد ^ص در کسین در کسین در کسین در کسین
 المشطر الایام لایم عشر محمد بن حسن صلوات الله علیه

مقصود از فتح با کسین
 مصداق کسین کسین
 ام سینه سلاطین
 خلاصه کسین
 لکن در کسین
 صحتین محمد بن
 و محمد و کسین

الولی النایع من لایم

وهد آله عبره در حق و بشر
 کبر کبر صدق و نظر اوصاف حق
 نه تابان حسنه الی قائم حضرت زین
 انبیا شرح اور نشا کون و مکان
 انکه ممکن را بود ذات شریف او کمال
 انکه حقین آید نماید بر زمین از عمل او
 چون علمه ان است از حدیثها از حدیث
 میرود با ارج کوان ضربه ان ایضاً
 ان ایضاً شطرت بر که هر قدر در
 ان ایضاً از ارم خسروی کبر ایضاً
 ان ایضاً از ارم عظم یادش ای کز اول
 نظر کامل در عصر قطب معنات
 خاتم تحمیل جانش از غزل کف حجاب
 مرغ نمیت ادیکر صانع سر بر در است

مرکز احیاء التراث الاسلامی

خسر و عمل مطفر دال و ادب کبر
 از بروج هر است سر غیب ستر
 اصل عزت انکی رسته فضل و سز
 پادشاه داد کسر داد در عالی سیر
 مکنه و حب را بود شخص عظم اول اثر
 جود جود در عدم باشد ختم او سحر
 چون کشد مانند قدس از سان سخ دور
 میرسد با چرخ کردن ناله این نظر
 حق نمودش شایسته کت زبیری سطر
 بر که آمد از ظهورش داد مردم را خبر
 اوس را سوی زردان بود در کس ای خبر
 فخر آدم عورت عالم آسان جاه و قدر
 و حب ممکن بذات ممکن حب اثر
 کرم و زین پشتر ان قدر در بال

الصلوة والسلام علیک یا ابا القاسم یا حجة ابن الحسن انما القايم للسطر و خلف الصالح
 یا بن رسول الله یا بن امیر المؤمنین یا حجة الله علی خلقه نسئلك بحق الله علیک و بحق علی
 محمد المصطفى و بحق امیر علی المرتضی و بحق حدید فاطمة الزهراء و یا ابائک لفضاء
 النجباء ان ترفع لى عند الله فضاء حوائجی و کف عی و ضری و بلیغ امالی و ان ترینی
 طفلاً الرشد و العزة المحمده و ترفیق بقاء و حمد الکبیر و من علی عبد المنعم
 و ان لا اثره فی عن بابک ولا یحب الی فیک فی الدنیا و الآخرة و اسئلك الله ان ترینی
 فیکم السرور و الفرح و یخرجنا بکم عن لصیق و الجرح و یجعل لکم المضر و الفلاح یجمع
 و یجحدک و ابائک لظاهرین صلوات علیهم اجمعین

یا دایه ای که مرا من ز بر فیض طهر
 لعنه ارباب من پیش مایه فوج و طفر
 قائم آل ابی المصطفی قطب العز
 زهره خراج رسالت تحت مهر لبر
 یا عجب الهمیرا من فیکتة حد لفظ
 ای نهال گلشن توحید بر مسطمر
 است ناموای و کفی کلاما حل الخطر
 ممکن در حب بنای و شایه کبر
 زردارباب خود باشد سی کویه نظر
 زامیت سینه ضایه زان حضرت
 خاک راه معصیت صوره به ارش
 ای دایه عصر سکه بری نور نصیر
 مثل اللیل اول اول امام فسطیر
 شاق فیکت قلب مشتاق بر طول
 آه و الوفا ای فیکت رجوبت محراب
 صبح امید انما این شام را آخر سحر
 ایها صبح مسفر باز کرد از این سفر
 ای فضای خاک است ای که درستی از
 حوبر بر کرده است اطراف صافی بر لبر

یا امام العصیرا من است سر ستر
 قبیده اصحاب دانش باره دین حسین
 خاتم الاطهار عرش نبوت تصحیح
 مصطفی ز یاد کار و مرضی زانورین
 یا ملک الگون یا من جسل غرور تقوی
 ای باطن ز روضه چهره محکم مول
 است روحی خوئی کلمات شسته
 صورت است سینه سینه کاسیا
 هر که داند ذاتی مثل تو از زبان خدا
 حضرت پیغمبر الکریم حیوان در
 ای هر دو بر سلطان زمان جان جهان
 غایه اللیل اول من ولی محقق
 یا دلیا فیه کان قلبی مشتاق
 آه و اوثاقه ای قائم بر تبت این جهان
 یا من نفسی الی کم طال لیس فی لفرق
 ای سفر کرده بشهرت مردم ز شطرا
 ای طفیل هستی تو آنچه در عالم وجود
 عدل مانده خست جا کرده ز مادر جهان

خاک را بر سر راه
 غمخیز

افزای حسنه او سر برادر است
 دست من از دست در اسلام نبود خنجر
 ای سردار ما آخر حسنه از جمله
 بیشتر از آنکه لایحه عمر صانع زین
 مودعت من سویر کلمات المطالب عوفی الله لکبار فی انانی و صغر اظفر و جهور لیسنه لیسنه
 من بیشتر کما من الاله الیه من اللطف انانی من الحیره الیه علی ما جود کلف مناد کتبه
 و کتبه الله جل جلاله ۲ مع ۱ علی ۲
 کتبه در حشره لطف آه و فقه لایه و سلمه مکره
 هر لطف آه صانع این کلمات
 حتم نه در نقص دارد پس من ز اعماب

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله الذي اكرمنا بولائه وادبه فاقم اللبيب والعبوة بسهم على شرفنا
 محمداً وآله الطيبين الطاهرين وكنهه من اهل حبه ام شريف طاهره وضيف
 ساكنين طريف لانه عبد ضابط في مهر جواردين على بس كلكانيه وفقه ليه ليه حصل
 بسفل امره خيرا من ماضيه كه اين مجموعه محمديه است بر حبه مني كه در سانس رينا
 حضرت فخر عصر ارواح العالمين له الفداء شت حواس وقت نصبت در اوج
 كنه ونظره عظيم ممدوح و كمال كبريتش در رمي سفته كه من نيزه رانه در منزل
 بدعت و نصبت حطرت دنه از رواعه عرض حسنات سخن بهره و استمال علوم
 سداوله مانع از كمال بن قسم لايه و لى چون در كتب ضبط اين اشعار شند
 است ان اشعار است به برسل به بنديگان حبه ام ان عبده باركه و شهي است
 و شعراء اهل بيت طاهره در جمع وقت آن مهاجرن اقدام نمودر مستحق كونه ان مجموعه
 راه بجز اوله و والده رفته في فهرج اللام الثانی عشر ارجو كه تعاليت ان صنف بر با
 نامي ان بر كونه من و منظور نظريه اثره في ان استان ملك در اهل حبه
 خير دنيا و آخرت روا كواب نامير كفته و كمن حبه و صبه و ابائمه لطيفين

داین مجموعه شعر کربلایی
 در کتب اخوانیه اراکیه

بسم الله الرحمن الرحيم

مرد دانا زین نام حق نام است
 استند او بر کلدر الله بسهم آلفه
 است بسهم نه اول و در اول
 لطف حق یاریت اور از امه اما
 رحمت و خاتم پنجم ان حبه قبه
 است بسهم نه هتبر و کر مرغان

حرف بسم الله رزق من از اهل صفا
 اسم اعظم الله عرض از نام نامی شریف
 اولی شریع عمیر رکن دین عین سخن
 اولی رطل مهر اسرار ابراهیم
 مثل شریح سیر ما که ختم الله
 خسر و کون مکان اصل کرم سخن وفا
 آخرین مرآت داور پادشاه اولی
 صفت لعل تزلزل در چشم رضی
 رکن ایان عمل بردان قلم حفا
 ناشه این بستون حرکت منور روی
 میت حق اما باشد سخن از حق خدا

مانند وقت ظهور حجه زردان بود
 قطب عالم آنکه عالم است از خود کز خود
 عالم علم گفته رسته فضل و حسن
 صفیاء بر سر و پیر در ریا قیام را بر
 نور پاک حق دلیل سخن دین قوم
 مهر حسابان قطب جهان سلطان دین
 اولین مصباح زردان علم سطر استخوان
 میوه باغ رسول چشمه ما رسین
 قلب امکان نور ما ان لعه در سخن
 آنکه کرد اصدات نورش در ازل حق قدم
 که چو حشر گفت عالم زردار باب نصر

صاف به گفت صاف نیست حق اما در اد
 گو گوئی آنچه دانی عنده ایضا و عی

بودل فریخت آن صدمه غم دنیا
 کشت حیات خیال صرف موعظ
 که اثرش تیره کشت قد مصفا
 نه دلم از کس گروم ز رخ سورا
 بوسه و خود از سرم اولو به کس
 معنی شایسته گوید گوید

و درش دین دلد که کس نه دنیا
 کند عین زده جان چه چشمه نور
 بر خیم آن نشست کرد غمی
 نزه رحمت مرانه راه سوی مقصد
 یاد عزیزان و هم دوری باران
 فکر صبح وصال در روز غمت

بودم با بخت خود بکنم که ناز
 گفت که ایکن اسیر دام حوادث
 چنه غمینی که در پیشه است بر بخت
 گاه بویستی که لبته گشت مراد
 پاک تا ز بند غمتم که در است
 نیمه شعبان رسیده در کسوم و هی است
 دفع غمتم از خجای در وصول المقبول
 از بی تبریک آرزو منمورد
 صانع صانع ضمیر حسرت و با خدای
 در قدم آفتابی که گشته در جودش
 قهر قائم حسد و کفر ممالک
 قهر قائم امام عصر که آه
 کور کور وجود کرم خلد صه کاید
 قائم آل بر سیف صدفی
 موهبی بر عود آینه با ک حسنه آرا
 معزین لطیف حق که گاه کجاست
 ستمش خصل با بیان سهر و صفا
 به نزد عقول هر نقدی
 بهت بخون اگر زبات در بخت
 بر تو هم از نور اوست زهره در جودش

به غمینی مراد عالم با به
 گفت که ای تن رهین محنت دنیا
 چنه غمینی که تره شده دل مضنا
 گاه بویستی که بر آدنا شده به
 غمتم نه هر راه بگویش عارف و آنا
 عید عید است و مولدش و اولاد
 حریف که در حسنه ای دینی و عصبان
 کور و آینه قصیده عرا
 ریز از طبع غیر کور کور که
 مرد و جهان راز هر مشامه
 بادسته ملک بن امر معتمد
 ذات صفا از ریز ک نظر و محاسن
 ردیف دین بسین سلاطین طه
 قائم از او حزن شود قیامت کبری
 بود و ای دستور ادم و حوا
 فسخ کند خنده اش کرا
 کور و معطلی صفای حسنه مادی
 عشق اگر گفتش است رسا الله
 نیست صبا از صا ابره سپاس
 سایه از نور اوست چستی و با به

بر من نزلت است بلکه سکنه
 از من خواست است محبت در د
 دشت بدش برل هزاره عمر
 ای جوانی است بر آنچه است در
 ای شه دحب صفت که روزی است
 کردش افندک که با مر تو بودی
 رسته از فیض است آنچه کسبی
 راه تو پنه آنچه دقت و کلد
 گویم عالم لبم نزد تو است
 آنکه برل راه داد هر تو امروز
 آنکه ز الطاف خود زدند آری
 دانه چون صحن صحت کفن
 ای شه عالم بر این که نظری کن
 غیر که من بگویم کالف صری

بخشی از فضل او است و سر دارا
 و از از چشم او است فقه عیسی
 عینه سینا شدش به سینه سینا
 در بوقت نام روز علم آسمان
 از تو و در روح مرده باز در
 که جهان را تو است قطع و مده
 حبه از نور تو است آنچه موی
 خرد بگویند از شری به شری
 ریزه کرمان بر نه و قطره به دریا
 پیم نرود در ز آتش فردا
 حاجت موری بوز صخره صفا
 علم تو کانی بود در سطق کوی
 که نظر عقب مرده کنز حیا
 است عیان دانست موضع سکوی

بازیه دم کردی روی در صفا

گواه به حمت بقدر خود به صفا

خیمه در برج محل از بار دگر آفتاب
 بلبل از وصل گل اندر هوش که گاه
 ندله اندر بوستان سر زود و مکر راه
 شد روان از هر طرف مانند مکر راه
 از پرده سلیمان با خور بر رخ اهاب

بر روی خمیر زونگب ره خراسان عمل	رزد کور کوس شاهی سلطان مشرق در عمل
و از دم ابر کسجی زنده نه دشت بوجل	با همه شوکت بر پیش فزودن نه نهدل

کرد ما بان کل اوله بر از در خوش	شده بهار دشت زنده باز طرف اغزا
یوسف مصر حمن روح کرد در سن کار	شده جوان از لغت شمع بعبور بر اوزار

بر صبا و شاد در طرف کله بر کشته	کل ص روی با مردمان شسته در کله عین
سازد رگس شعله چه ششم در آن	در نزع رتاشه سنبل ص لفظ کله عین
از لغت کشته بر اطراف باغ در آن	

اسم در شرح از دهام ملور سراب	مهدی مهدی و ماغم داد و دو شوم این لوم
که قرین غنم مخور غم تو شاد دی	شام غم قرین صبح عشرت بر آمد
غنم کل سرین با شوق لغت در بر	

کامه یک عید مولود شته مالک آقا	مظهر ذات الهی مهدی حسنه
آسمان مجد شوکت خسر دگسی کستان	پادشاه ملک حسنی داور دارا
اکله از ظلم دستم قهرش کشته خاله جهان	

چون نهند از بهر عدل و داد با اندر بر کار

سر و ستان شاهی شمع شبستان نصین	خزیده سلیم جان جهان سلطان مین
مقصود از صفت بل معصوم از حله بر	دال ملک ولایت روزی شرح کسین

سینی ام یکتای صورت فصل المخط

روح عالم قلب اسکان سر حنی لم یزل	مخبر دیش اصلش مخزن علم ازل
علت ایجاد آدم با عت خلق عمل	شایخ روزی است ذات نردان اسفل

فصل اوپرون خسته وجودش از دن ابرو

کوه کبریا است عیسی سرخ و سبز
 از بزم خجسته را با شکر نستان
 از بزم خجسته را با شکر نستان
 کعبه از بزم خجسته را با شکر نستان
 آفتاب آسان کربلاست دادار
 کعبه لستان ایان زاده خیر لیس
 در وجود کاشش اسرار زردان کشته
 پروا برش قضا و قانع نیست و تر
 مکن داد صاحبان ذرات عجب

اسم عظیم محمد اکرم رکن دین عوشت لوری
 نور از دست حق شمس لضحی مبر لعلی
 مرتضی و مصطفی و مصطفی و مرتضی
 جان حسین و قلب زهرا اولیادار است

محرمانت چرخ رفت نور بخش آفتاب
 حادثه کعبه ایوان تمدن از قدم
 چون سگر از زلزله خراب که عظم بریم
 از شعاع روی او قدر صافشیا کلیم
 لطف اوپرون رخه و فیض او به عظیم

قرب او باشد بهشت و عهد او باشد عهد
 امر آباء بسع و فتنی هر سه کهر
 ناظم هر چهار مادر آفرینش را پر
 دادی کاغذ بر دانا بود فرق لبه
 نیست از کس بی بودیش که به باشد بر لبه

ای میر تاج بخشش آیه کعبه حشام
 قائم با کجی و کای قائم ای دین را توام
 نیب هر دفعه عمار خرد کرد حشام
 مونس آساکه بود در طرقت است ان علم

از ترانه من خدای سپند چه برداری ثواب
 بایه است ای غمخیزی تا مرا بر سر بود
 زان چه گوید در کمان قدر تو زان بر تو بود
 در کمان که مرا از زلفش محشر بود
 لیک دایه نیستی از حق خسته با آفتاب

باز به حیرت زانم از این کلمات
که در کتب کرامت و کرمات
در کتب کرامت و کرمات
در کتب کرامت و کرمات

اینیث ای قلب دران اینیث
اینیث ای کسبم عرفان اینیث
اینیث ای کرمات بان اینیث
جان عالم اصل ایمان اینیث
ارزوا تو جان و جانان اینیث
تا تو کرماتی کرماتان اینیث
ساز نور رخ فرزان اینیث
کز ستم گوید دران اینیث
نیت دیگر تاب بجران اینیث
نیت با ستم چند ان اینیث
باز درو محبه ایمان اینیث
به تو ربان کشته زمان اینیث
خبر ظهورت نیت دران اینیث

اینیث ای فریزدان اینیث
اینیث ای شمع مصباح لعین
اینیث ای کرم کرم بر خود
اینیث ای اسم اعظم عین حق
ز نظر تو به لبها جان رسید
ای طر عشق سطلن به ای
ظفت خود دستم عالم گرفت
کن ز عمل آباد اقطار جان
مخصان را ایشه داده جناب
بیت بیسیسی الجبل
این شمس را سحر خود پیش
الجبل تا که کلزار وجود
در دوار ای ولی اعظم

عاج اندر کس روزان محسن
تا که تا چند روزان اینیث

ای اسپر شیخ و سب اینیث
از فیض تو کایاب انوش
ذات تو به ذات حق تو ای
ای داور خاک و آب اینیث
مقصود حجت از حقیق علم
کز ظلم نه خراب انوش

ای شاه ملک جناب انوش
ای آنچه که بود دست و پای
ای مظهر رحمت الهی
آواره تو ز سه به پای
ای قطب زمان و کی خاتم
آباد نما عدل عالم

اینیث ای قلب دران اینیث
اینیث ای کسبم عرفان اینیث
اینیث ای کرمات بان اینیث
جان عالم اصل ایمان اینیث
ارزوا تو جان و جانان اینیث
تا تو کرماتی کرماتان اینیث
ساز نور رخ فرزان اینیث
کز ستم گوید دران اینیث
نیت دیگر تاب بجران اینیث
نیت با ستم چند ان اینیث
باز درو محبه ایمان اینیث
به تو ربان کشته زمان اینیث
خبر ظهورت نیت دران اینیث
اینیث ای فریزدان اینیث
اینیث ای شمع مصباح لعین
اینیث ای کرم کرم بر خود
اینیث ای اسم اعظم عین حق
ز نظر تو به لبها جان رسید
ای طر عشق سطلن به ای
ظفت خود دستم عالم گرفت
کن ز عمل آباد اقطار جان
مخصان را ایشه داده جناب
بیت بیسیسی الجبل
این شمس را سحر خود پیش
الجبل تا که کلزار وجود
در دوار ای ولی اعظم
عاج اندر کس روزان محسن
تا که تا چند روزان اینیث
ای شاه ملک جناب انوش
ای آنچه که بود دست و پای
ای مظهر رحمت الهی
آواره تو ز سه به پای
ای قطب زمان و کی خاتم
آباد نما عدل عالم
اینیث ای قلب دران اینیث
اینیث ای کسبم عرفان اینیث
اینیث ای کرمات بان اینیث
جان عالم اصل ایمان اینیث
ارزوا تو جان و جانان اینیث
تا تو کرماتی کرماتان اینیث
ساز نور رخ فرزان اینیث
کز ستم گوید دران اینیث
نیت دیگر تاب بجران اینیث
نیت با ستم چند ان اینیث
باز درو محبه ایمان اینیث
به تو ربان کشته زمان اینیث
خبر ظهورت نیت دران اینیث
اینیث ای فریزدان اینیث
اینیث ای شمع مصباح لعین
اینیث ای کرم کرم بر خود
اینیث ای اسم اعظم عین حق
ز نظر تو به لبها جان رسید
ای طر عشق سطلن به ای
ظفت خود دستم عالم گرفت
کن ز عمل آباد اقطار جان
مخصان را ایشه داده جناب
بیت بیسیسی الجبل
این شمس را سحر خود پیش
الجبل تا که کلزار وجود
در دوار ای ولی اعظم
عاج اندر کس روزان محسن
تا که تا چند روزان اینیث
ای شاه ملک جناب انوش
ای آنچه که بود دست و پای
ای مظهر رحمت الهی
آواره تو ز سه به پای
ای قطب زمان و کی خاتم
آباد نما عدل عالم

دور از تو کج شوم شب
آخر لظه ای برستان کن
داین عالم پیر را جوان کن
باز ای که از کفم غم نداشت
در یک طقت و توان رفت
عشق تو کوفت چون رک پوت
از تاب خزان صاف ای دست
افاده به سحر پنج داب لغوت
ای فارس زده کار لغوت
ای داریت هفت و چهار لغوت
خیز در بر داد ز زرس
از غم شه ز کن ز لغوت
طرف ز وصل تو بستم
کردت شوم قدر لغوت
دور از تو چه ذره با قرارم
از شدت اشطار لغوت
ز یک دل ز لطف زدی
تجرب در استار لغوت
سلطان ز غم حسد و دور
بر دار ز دل غم لغوت
دانیل کنایه ز زاریت

دور از تو کج شوم شب
آخر لظه ای برستان کن
داین عالم پیر را جوان کن
باز ای که از کفم غم نداشت
در یک طقت و توان رفت
عشق تو کوفت چون رک پوت
از تاب خزان صاف ای دست
افاده به سحر پنج داب لغوت
ای فارس زده کار لغوت
ای داریت هفت و چهار لغوت
خیز در بر داد ز زرس
از غم شه ز کن ز لغوت
طرف ز وصل تو بستم
کردت شوم قدر لغوت
دور از تو چه ذره با قرارم
از شدت اشطار لغوت
ز یک دل ز لطف زدی
تجرب در استار لغوت
سلطان ز غم حسد و دور
بر دار ز دل غم لغوت
دانیل کنایه ز زاریت

دور از تو کج شوم شب
آخر لظه ای برستان کن
داین عالم پیر را جوان کن
باز ای که از کفم غم نداشت
در یک طقت و توان رفت
عشق تو کوفت چون رک پوت
از تاب خزان صاف ای دست
افاده به سحر پنج داب لغوت
ای فارس زده کار لغوت
ای داریت هفت و چهار لغوت
خیز در بر داد ز زرس
از غم شه ز کن ز لغوت
طرف ز وصل تو بستم
کردت شوم قدر لغوت
دور از تو چه ذره با قرارم
از شدت اشطار لغوت
ز یک دل ز لطف زدی
تجرب در استار لغوت
سلطان ز غم حسد و دور
بر دار ز دل غم لغوت
دانیل کنایه ز زاریت

هنر نذر سگان کز بیت
 ای طبیب جان دل بر حق
 باز آئی که باز عین سطر
 ای اصل امرال دین تسنن
 دستی بوقلم رشتن زان
 امروزه که روزگار به خوات

آخوند مکرگزار انوش
 ای حق ز وجود تو محقق
 از تو شود آشکار انوش
 بر دامن تو تسل کن
 بر قبضه ذوالفقار انوش
 بگرفته جهان غم رک و دست

صافی زبیر نانه اردو است
 کرده است رویت هزار انوش

ای شاه بزرگوار انوش
 ای انکه بجز خنده ادگر کس
 ای دست در تو پیش از آتشش
 ای عالمه حسن سیرت تو
 ای انکه بر برکت شهبان را
 ای انکه بر حق ره بر سیاه
 ای صبره درد مستمندان
 ای آیت رحمت الهی
 با زهر رود سری تو کرد ایم
 در غیبت تو با صفیان
 بر ما زود فاعلای بحر ان
 باز آره دوستان نمایند

رحمی به کد ار زار انوش
 فضا کند شمار انوش
 قسم جان دنا انوش
 دیوانه در پیشیار انوش
 باشد هم انک انوش
 در ذات تو افکار انوش
 ایتم بر غنم دوچار انوش
 رحمی بمن فکار انوش
 با دیده اشک انوش
 زنده است چه نام تار انوش
 زین پیش رو ابد انوش
 در راه تو جان نثار انوش

از خود بگشت در وقت بگردد
 طبع از از بگشت در وقت بگردد
 بکمال صبرت این طبع خود مکن
 زین قبضت است نذر از قبضه حقون
 ای صافی زبیر نانه اردو است
 کرده است رویت هزار انوش
 ای شاه بزرگوار انوش
 ای انکه بجز خنده ادگر کس
 ای دست در تو پیش از آتشش
 ای عالمه حسن سیرت تو
 ای انکه بر برکت شهبان را
 ای انکه بر حق ره بر سیاه
 ای صبره درد مستمندان
 ای آیت رحمت الهی
 با زهر رود سری تو کرد ایم
 در غیبت تو با صفیان
 بر ما زود فاعلای بحر ان
 باز آره دوستان نمایند

از تو بود آشکارا لغوث
 ای جزو کما کار لغوث
 مار است که ملک را لغوث
 باشد همه قضا را لغوث
 کلام همه فتح را لغوث
 بحران تو بر قدر لغوث
 رقم زلفت حشیر لغوث
 رحمت کداری زار لغوث
 بسته بستار لغوث
 زین رحمت به تبار لغوث

از برده در آرزو زان
 شریک ز وصل تو است بخش
 لطف بزود اگر جسم اول
 در باب که بازت سر
 که وصل تو ام شود هسته
 ای دای که غمش گشت آفر
 ای دای که از خرق رویت
 دست فرودان دشت ما
 لغوث در دکان اسلام
 لغوث که جز تو می آید

صاف برآورد از ده صدق

سیر روح صهطرار لغوث

چون به پیم است کس در خط امین
 روح بر این جفت آرزو بر این نهاد
 حیدر صفدر عیان حیدر عالم را
 فرزند انورم در جوان دام در ایم نهاد
 من هر دینی که گواهم داد و آموختم
 در سخن جویی است بهمان حیدر دگر
 من غیبم ز لطف آرزو نفس رعی و

داشتم در رضی از جلال آید
 دوستی دگر کشند دول بر سخن بید
 دوستدار بشنای رستی از عهد
 نیستم از لکه چشمه آن تو هم بود
 نه از بهای پنجم طریقی آستی
 گفت سهر کن نام را الصدیق از این
 زین غم به حرف این دانی لطف حق

راهِ دور و جاب و فضا در کین
 کل در دهن است در وقت ایام
 جان تو در دهن زلف را در کینه
 با آن جوان و آنه در دستان
 این جوانان تنگ است با آن
 زینان غایت که از آن تنگ
 این جوان غلبت که در دهن ایام
 این جوان بیدار چو آفتاب
 این طبعان چو پاره آینه
 این کس از او با در آن با بند بر
 بینان تیر زاری در غم
 جز با حال صلح است حق
 اولی عصر ای روح جان
 از این هر کس که آید از غیب
 از دور زده در کون جفت
 کجاست در آن عالم از این
 باز از این عالم است
 وضع در کون عالم است

بحرم دریا نخواستند از آن محرق
 گویند سپاس از آن در دایم و مکان
 هر که باشد مرید خواهد بود که گویند
 چون نجستی فریستم را در راه علم و عمل
 آن نسیه استم در دین خوانده بار اسفند
 چون نزارم هر که چون نمانی با من
 چون نزارم با تو مگر صبر تو سوی من
 چند لایق بود این گویند و این گویند
 قصه شد که آه صاف نماندت که عاقبت
 نماند با برادر اسرارش از آن گشت
 جسم چون فرقیان مکان در کمر
 نه نه ای چاپی از لطف جهان
 عهد بر وجود سبط محمد رسول که گشت
 حضرت خاتم الانبیا صلی الله علیه و آله
 پادشاه ملک هستی زین دین اصل نعم
 حافظ مکتب آسمان خیر و سلیم جان
 آفتاب جرح قدرت ماه نجم آسمان
 قهریزدان آن نسیه مگر که گشت
 آن شوی که فیض او خلقت آید بس
 آنکه بر فیض عمیقش سپاس را احوال

گویم و از جان خود برت گوه در بند
 نیست از ای من چون ز غم و غم
 برت از لطف حق در شکران
 سفطی آن خستیم از راه شکر
 گوید صدق این سخن حرفت که بر سعادت
 چون بخوای ستمندی را برام داد
 چون نباشد جز شکر کار فرما در
 نیست بر این است چه عیب
 رفت حد که ما را نماند ز خاند
 بر جسم نیست باب که گشت
 که خالی است غایت هیچ در حد
 از پس ظلم و ستم بر مگر که از عدل داد
 مقصد از شکر دوستی با کسی شد
 قائم ال محمد شافع دوم گشتند
 را در کون مکان قطب آن راه
 نور زان مهتابان سر حق دین اعجاز
 که کسیر جرح باشد دائم او را بر مرد
 ناز قهرش با سوی که را که کسیر
 چه را دور از خودش دور گشتی زیاد
 آنکه بر لطف عظیمش اولیا گشتند

و است حق جمع گشت در او جلوه کرد
 بر زمین در که او میرند کابوس بوس
 یا صفی اللہ صعباً اصعب للصالح لغوا
 اندر این عالم هزارم خیزد تا داد
 چون تو دارم کس هزارم هم آید کون
 پادشاه الملک کردت اسرار زین
 برده غنیمت بر فلین از روح ای سائمه
 که زده است بر تو گشتی در کار عمل و داد

بر زمین در پستان کوه چار در سرازات

مانند دم از سار حضرت صالح حواد

فصل هجرت و نزهت با بر عیان شد
 ابرو بر امان کوه در دگر گشت
 فروریس آمد در وقت دگر دی
 کوه بن پرستان سر چمن راز
 از گل در لوسن در خطم و حیری
 لبه بایر ابر لولو داده
 رعد لغزش هر دو بر زال میدان
 در همه جانک زند و نه از بر سخی
 هر که بر از دست از رخ چو مرغ جوان

کل شکفت بجهان هر جوان شد
 باد با طراف دشت شد زبان شد
 همیشه با بر آمد و سپاه خوان شد
 ز بر بوند سیم هر مهر نهان شد
 طرف گلستان در کفای حبان شد
 دامن صحرا نام معدن و کان شد
 ابر با برش خوش باد روان شد
 داز همه لو آب چشمه حیوان شد
 گیسوی سبیل دگر چه گوی سبیل شد

عارض کل زبیر باع آتش نرود
 زاب بدان خاک رابع آینه دارد
 که کجسینه کسی ز طرف حرم کل
 ای که سینه شین ای ت عبده
 چه کجا بشینی ای کجسینه آن
 ای ز کجسینه زار کجسینه دامن کلزار
 باده باور نه زان سرور حرام است
 کجسینه از آن سرور است محراب است
 زانکه با دو قائم است هستی عالم
 لعرض آن بامه هر ملک کجسینه است
 آن سرنامی که نام او به سکاواست
 قائم مهر دوله ایزد را دور
 خالص محمد بشرف امام عظم
 فیض نخستین امیر اول و آخر
 قائم آل بنر فقهه کونین
 قوت قلب با روان سپهر
 مصد عالم عرض خست آرم
 خسر کجستی امام زنده که از صدق
 داور دنیا که هست نور مجرد
 ملک کجاست مهر او به دودینا

مخ حرم چون حسیل سلسل هم که آن
 ز آتش کل طرف باغ درینا نشد
 دینه ز کس ز بر طرف کجسینه
 او که از سرش عاصمت کجسینه
 خیزد کجسینه در ای که سر عیاش
 باده باور که کجسینه نهان شد
 باده باور نه زانکه کجسینه جان شد
 کجسینه از آن سرور بامه در جهان شد
 زانکه با دو قائم است هستی عالم
 لعرض آن بامه هر روح روحان شد
 کجسینه درین امام امینی و جهان شد
 مظهر کامل که ناظم روحان شد
 خالص کجسینه که قطب زمان شد
 علت حسیل کجسینه با میان شد
 کجسینه در شس چون حرم حرم امام شد
 رحمت زرا کجسینه صفای جهان شد
 آت عظمی کجسینه اعیان شد
 خاک درش سجده بگاه پر و جوان شد
 حاکم عقبا که کجسینه کجسینه
 نوح کجسینه رانجا به سر از آن شد

از دود او مراد به رسم و کمال شده
 چون لبر آید مراد از دست عثمان شده
 ممکن دانایان تمام سران شده
 ممکن دانایان هر حق درون جهان شده
 بنده او در زمانه شایسته شده
 که بگذرد ز نام دار و شبان شده
 چون مرد این نمود و یاد آن شده
 زین سبب او بدین شرح هر مکان شده
 شریک بهیم مثال آب روان شده

بگو از او صوابت فصل خنده
 خواستش از هر خدا نراست به نقش
 ممکن دانایان جهان طفیل وجودش
 ممکن دانایان هر حق طفیل در قیامش
 جا کرد او در وجودش مستغرق
 موسی سران اگر نیست دیدش
 ادم و حوا شده باز معرفت
 عیسی مریم هر دو است هر دو سر
 طوطی طبعم چه خورد سگ کوشش

و بگویم وجود اوست راجع بودن
 صانع از آنم در هر شش حس شده

که از هر چه فضل زین که باشد
 گفته از کف این نیز ز نام مراد
 شده است هر چه خدایات در تمام شد
 کسی که با برشته به یکی از جهات
 سماع علم و عمل یافت در زمانه که
 رواج یافته باز آن علم و جهل است
 از این سبب ز رسیدم بود در آن بر او
 دل زمانه در فتح بر زخم گشت و

تعبیر است از این سپهرت نهاد
 نکته رونق با زار طالبان کمال
 عاجز مخصوص بود در آن ماکدانش فضل
 نامه طالب علم کمال ز آنکه نامه
 در مع و در در که منسوخ گشت در فضل
 بجای رونق علم و کمال ای فوس
 لباس فضل و نیز بر بنم هر که است
 لشکر علم منظر عفت در شکست علوم

مردم ضعیف کنی

مگر نصیب نقیبه است سنج و غصه و غم
 بحی بنی من گزادده این دو سینه
 بزرگتر از هر دو عراق عجمی است
 تنگتر که من از فضل در جهان بگوم
 مجوز مردم نادان سعادت صافی
 مباحث مشظ مردم زمانه که نیست
 هماره در کتاب سیه شرف فکنه
 بجز دنیا و عبا که این سرمه
 شاه برودت مهر مهر
 انان شرق و غرب میر کس ایر
 و لدت امام زمان که شاه امیرش
 امام فطران سرور در نقشش
 امام غائب و حاضر شهنش عاچه
 لطف صفحه کبکی محیط قلبه
 روان پاک پیر انان اوج سما
 عرض خلقت عالم ارواح سرع سن
 سیل شمل ان شای که از حدش
 از او ظهور جهان و جهان در براد
 بزرگوار شاهان است تو تمام جهان
 قوی امام زمان و تو در هر جهان
 خنک و خنک تو در هر جهان

مگر فذکت و صورتت حاصل اورد
 کسی که بوده سخن را بلسن نقاد
 ز غیر پرش که این نام بر تو چون افشار
 همان خجایی پر پر بود و سینه استاد
 که این طلب بردان است مع من لصاد
 کسی که فرق که از در میان اوج و جا
 بر آنکه بازنده اند هماره را از خاد
 زین کان شه دین امام کبر عباد
 سپهر عزت و شوکت محمد دلش اورد
 حسد ایگان دو عالم ایلم کل عباد
 تمام کائنات دماکان ما کون ایجاد
 دیده روح مجرد بر قالب حب
 که غیب مطلق از او کرد این جهان
 قوام عالم هستی مه سپهر و داد
 فروغ دیده خیمه ر خلد صه مجاد
 صفار دوطه طه مهله ادنا و
 کسند جمله رسل در مضیقه استمداد
 رجوع کل حسدیق چه بر یک اعداد
 بایم هر چه با ارز تو قیام معاد
 ترنگ کسین دوت و پنج عباد
 که تو هر چه از تو آرزو می کنند

کردم سینه که از او
 کلاه کبریا که از او
 از او سینه که از او

که از او جان خودت انکار
 ز منم کز این که در این عالم
 کس را از او جان خودت انکار
 ز منم کز این که در این عالم
 کس را از او جان خودت انکار
 ز منم کز این که در این عالم
 کس را از او جان خودت انکار
 ز منم کز این که در این عالم
 کس را از او جان خودت انکار

از کردن اندر پنج قسم شده
 مدینه که دست از داد و پیش حق
 اعضای او به سبب غلظت
 جمعی علوم جز به ثبت نام عدل
 ز سبب بر عدل حسه از داد کرد
 در بند حق کسی از او ای جز آن که
 از حق در نفسی و در ایش پاسبان
 طماع تر از شب و گلشن ترزد و گس
 تا ز سینه لگد جسم و درش ن
 قال با بر این دوم صابون
 بی راه که کرد در این لفظ
 خیزه سری فضل که از عاقبت غری
 کلمه که بعد از ویست و در حق
 دیم شایسته است که خور نموده
 اندر این که در این عالم
 کس را از او جان خودت انکار
 ز منم کز این که در این عالم
 کس را از او جان خودت انکار

۱۱۲

علم دستم گرفت سر اسب طاعت
 چو تکیه دوزخ جهانت نطقه
 تا کاسیم در غم بجز تو صرفت
 شد وقت کند ز غرض بر اسب
 بجز کسک قصاصه در ظهور
 ارباب چشم در کفار و درسد
 عجز دنیا زمین و بر فزاید مار س
 بوز ار که فرط کس مردم عنود
 چو لطف تو ت شامل احوال کس
 زین شد زن نه جای کس صفیا
 تا فل رافت شه مردان تو راست
 ای بوی سیرت یزدان شاد
 قطب جهان داور داد حساب
 هر سر عودش منتظر
 جان جهان تو نه جن و بشر
 ای طفل ز هم آخه است
 ملک ازل بسجده نقش است
 ای ملک خورش و دریا سر خود
 بر کز طلعه یاد نزاران درود
 ای ملک از صدق نین بوس تو
 جان بر عت شد به بوس تو
 چو غم غم روی ز غم غم غم
 چو غم غم غم غم غم غم غم

اسلام و بهال دکت ضابط بخوار
 کسیت بر زلفش و خلفه در
 چشمه ادره تو بود چشم نظار
 افکار ارض بر کنز از عمل به شمار
 بر از این قضا بر آید نهاد ما
 در حضرت کرم هر آدم خرافقا
 مغلوب خصم و نفس هم پیش ازین
 عود کنند بجز کس از گوشه و کنار
 با اسم عظیم چو کسک خصم دیوار
 کمال عقل و فزاید
 کسک با زبان حکیم
 زودادش از کوه قندهار
 چنین حال و وضع در کس
 با قول و با فرغ در کس
 با وضع در کس و در کس
 عقی که بین کس و در کس
 زین با حال کس و در کس
 عجز خود در کس و در کس
 زین بوی سیرت یزدان شاد
 قطب جهان داور داد حساب
 هر سر عودش منتظر
 جان جهان تو نه جن و بشر
 ای طفل ز هم آخه است
 ملک ازل بسجده نقش است
 ای ملک خورش و دریا سر خود
 بر کز طلعه یاد نزاران درود
 ای ملک از صدق نین بوس تو
 جان بر عت شد به بوس تو
 چو غم غم غم غم غم غم غم

۱۱۴
 جبه حق قدرت پروردگار
 روشنی دیده اسید دار
 حسرت سکود نه کسرت
 عوشت زمان عدل خسته اودگار
 در بر وقت ام همه بلاد است
 از تو بود هر دو جهان بر قرار
 حشر تا بان سپهر وجود
 دار احمد فرود نزاران هزار
 تا بکلف نزارنه کوسس تو
 فضل تو پرورد حساب و شمار
 کمال عقل و فزاید
 کسک با زبان حکیم
 زودادش از کوه قندهار
 چنین حال و وضع در کس
 با قول و با فرغ در کس
 با وضع در کس و در کس
 عقی که بین کس و در کس
 زین با حال کس و در کس
 عجز خود در کس و در کس
 زین بوی سیرت یزدان شاد
 قطب جهان داور داد حساب
 هر سر عودش منتظر
 جان جهان تو نه جن و بشر
 ای طفل ز هم آخه است
 ملک ازل بسجده نقش است
 ای ملک خورش و دریا سر خود
 بر کز طلعه یاد نزاران درود
 ای ملک از صدق نین بوس تو
 جان بر عت شد به بوس تو
 چو غم غم غم غم غم غم غم

ما از هر دو حرکت نماند کسر خانه ما که روزانه بنام
و بوز ایند پیر را باره

۱۱۵

ای ز دلدی تو کردی فلک
فیض وجودت ز سمانا سکر
ای نظر غایب و حاضر بر دل
عینت روی تو بود جان گل
ظلم دستم توده غم بر گرفت
ظلمت غم قلب مصفا گرفت
شمس سخت چند بود در حجاب
کن بظهورش دادد حجاب
ایشه دین مهری حسب زبان
ساز بر از قسط و عدالت جهان
مظن آن نفس آید به لب
دار تو دنیا به حسبری ای عجب
شد ز تم صفحی گستی خراب
گوزخ چون زین سکران لب
زین در طاقت بار فراق
عسر بر رفت در این شتاب
ای محبت از عارض تو آفتاب
جسدی ای حسرت و کردن حجاب
عقل این گشاید مینا تو
معه صانع ز دود دنیا تو

خاک در سینه شمشک
ابرها بر زلفت شامک
لم یکن لعل لبک قبل
چهره کن از عالم پندار شکار
آتش اندوه سراپا گرفت
حال جهان شده کسیر فلکار
از چه شده با یارین آفتاب
لمحبت ای حسرت گستی برار
قطب جهان پادشاه ملک جهان
رنگ کیش با یارین کلاه
چشم بر راه تو بود در و در
آره با پلوت شده روزگار
وقت رسید ای شه و ادب جاب
پادشاه تا با این نظر
شد تم از بحر مریه در محقق
وقت ظهورت برارای کار
رو در از این نده محض بهار
ناله کیم جهان دین خود ساز
تا چ سر آدم او جوا تو
چشم ز در اجنه ابره

باز اولی که در این
کوه یاریت را نقد می
مکده باشد که در این
زین بر این کوه در این
هر که در این کوه در این
باز اولی که در این
کوه یاریت را نقد می
مکده باشد که در این
زین بر این کوه در این
هر که در این کوه در این
باز اولی که در این
کوه یاریت را نقد می
مکده باشد که در این
زین بر این کوه در این
هر که در این کوه در این
باز اولی که در این
کوه یاریت را نقد می
مکده باشد که در این
زین بر این کوه در این
هر که در این کوه در این

حسرت گستی برارای کار
ناله کیم جهان دین خود ساز
تا چ سر آدم او جوا تو
چشم ز در اجنه ابره

بحث بربرگاه او زدم بوس
 که ای حسد لضع او ز باک غرور جل
 که ای کلای سیدل محمد تخت
 بهر منیف بهر مستعد بهر پسر
 سخن ذات حسد او نه قادر کینا
 عورت غا دیار زده امام که است
 سخن برستم قطاب سیده معتم
 مر از لطف در کم یا نینه لکرام مرس
 حسن کمال من خسته بمن چشم
 تو نه سفینه ایران و فلک خبانه
 بر از طواف حرمش بقا تو حق
 لبوی سجد سرور و قسده گاه جهان
 مقام حضرت حجه و آن عصر که است
 بشهر دامن زینش محیط فضل و کمال
 حسد ایگان دوستی مان بر دو جهان
 سیدل باک نبر لطف از دباری
 امام مهدی که خود شمع کون در مکان
 در عرض کرب است عدو عا سنان
 سپهر مهر و وفا کن دین امام زمان
 سخن طاعت سطر حق با دشت عرس بر
 صفی کلشن و حسیه در وجه تحریه

با بهال سرورم پس این خطایه بر
 که ای مثال حسد او نه از دوا و
 که ای حسد طه اولاد حمیه صغیر
 تو نه غیاث دوزخ طحا و تو نه یاور
 سخن فاطمه دوز باک پنجه
 برت قدرش ن رشته قضا و قدر
 سخن تاب کرب است سر صغیر
 محو در چهار چشم دهر و بعد و خط
 که با صبح قیامت شکست ز نظر
 شفا عتم بنام نیز در صف محشر
 بجز آن شدم از فرط شوق راه سپر
 مسجد علی که سراق بوده بر در اول
 حکم ایرد داور امام جن و بشر
 که با قدم زازل شد حدوت امیر
 عرض حسد لغت خلق جهان کبر
 دلیل شرح بیان نور و حیه
 دانه غاب سعود شاه دین پرور
 ملک ملک ولایت امین داد آرد
 نه سپهر صفا داور محسبه سیر
 که شته بیس صدف ز او لبش در
 بهار بیع جهان و نهال فیض نر

صانع کرم که صفی از کبر صوفی است که از او عالم
 خدایا که بنا به چه از خود دان
 از صفت این عالم که طلب
 این که بخواهد این عالم
 به فریاد عارفان غمگین
 مان را که از او زودتر
 از او زودتر از او زودتر
 در او خشم کرم که در او
 صانع است از او زودتر

ششمی که در حجب زلفش بر باز
 بیس عشق کند وجود او در
 شمی که شکر از لطف او است
 شمی که است فضل وجود او همه
 شمی که شکر شمی عمل قاری این
 شمی که شکر شمی که وجود عین حقین
 ز امر است که پدید می صبا بود
 وجود او همه حرمت فعل او همه
 کج از او زودتر در این حسله شمی
 شها تو که ز جوی خوشت بر در
 تو آن شمی که هست بنامه او
 تو آن شمی که بستی نزد شمی
 تو که بار شهان جهان در عبد دل
 تو که نهال بردنه روضه حسن
 تو خیزد لب از بقیات پخته
 تو که ملک هدایت شها ز کعبه
 تو که که ز انار کرم سخن زان
 با بچه کائن و مکان رگل بسگون
 تو که عین است تو که مجاز تو که سخن
 تو که صنم تو که حبت و تو که زلف
 صنم عظیم و صنم نیده و صنم دربان

بزرگ که نشود این سخن ز من سخن
 چه شد شود که بر آرزوی طلب آله
 شکر که قطره از فیض او بود کثر
 شمی که است در حجب فضل او
 شمی که شکر شمی سبط او که سخن
 شمی که شکر شمی اصل علم او
 ز لطف او است که آید زلف او
 نمود او همه نور است شخص او همه
 اگر نه است در لیس خصل او
 شها تو که که دمی دوستان کعبه
 کلید است بهشت در نام مصف
 وجود تو است ایوبی و ما لوی
 به اطاعت تو لبه از عهد کمر
 تو که حسله مقصد ز فاکان بود
 که خیر محض بود در وجود تو سخن
 تو که که کرم است شها وین کرم
 ز لطف عشق کهنه از روی عشق آباد
 تو که امام و تو که غیاث تو که رهبر
 تو که پناه و تو که سوس و تو که یار
 تو که صراط و تو که طوبی و تو که کرم
 صنم مطیع و صنم نبوده و صنم جبار

خدای داده تو را این سخن در کلام
 خدای کرده تو را بر زبان صبر

فانی صرف بود که کنش صرف نظر
 بود فضل از خواهر رسیده سگ نظر
 ستم رود به عدم از تو در همه کشور
 ز عدل و داد غایب است غیر نام جز
 در آغوش زبرد که ازین غایب رسم ارشاد
 بچین خصم زن آتش ز رخ زرق شرار
 که بی ظهور تو بر حسن ز کبریا حضرت
 که با تو زاریست است و تو خدا صغیر
 بر شایه که با سیه وصل گشت بحر
 نمود صبر فر از حد انتظار گذر
 که روزی ما شود از کردش سپهر لبر
 ز عشق تو چه مراد درع آهی است بر

جهان در آنچه در ادب تصدق وجود
 خرد تو اند اگر ره برود به آتش
 شایه توئی که شود از تو ز عدل جهان
 کون که روی زمین را اگر چه جود ستم
 و پاکه شطران را لب سیه نفس
 شر بر جان روزه سپهر دشمن سلیم
 با برای حسنه ادر ظهور کن بحسب
 در آغوش زاریست شایه در آوی در آوی
 هر روزی که گشته اندر فراق بر شایه
 زهم بر آه تو چایسته دید آسینه
 لب سینه شایه فراق زان رسم
 مرا چه بیم اگر خصم آسینه همه تر

سک خیل گمان تو چون بود صانع
 سراب بود که مرایش آسینه که از دور

به بردش ترین شریک کورین بنار
 یکا چون صبح و صید چون زلفان
 هر چه غیر من زلف من شایه است و آبر
 یکا گشته جان فراق گشته ز کجا
 شده و باغ چون جان شده ز کجا
 یکا ز در کل با یکا خالی از عیار
 رحم گلشن لرم و مرغ دادی مت
 یکا برده غم زول یکا گشته غم

به فرایز تر زمان به باره ترین بهار
 یکا روح غم می یکا جان ادرا
 گشته گشته یکا شایه شایه
 یکا شایه یکا دوست یکا شایه غم دوست
 جهان با ز شایه جوان به بن با ز شایه رود
 یکا حبه سینه یکا گشته با شایه
 زار ز در فشان ز با عیسای
 یکا زنده کرده دشت یکا تازه کرده

عشق
 در هر کجا

ز انواع گل حسن بر کرده بوستان
 یک عارض تان بدی می هوستان
 بر از مرگ طرف باغ زار لعل خور
 یک کشته عطر نر یک کشته زمبش
 پای هیبت روبرو ماهه طرف حوی
 یک سپهر مهر دماه یک ماهه نشاط
 الله امر کار حسن دیکر کشت رشوق
 یک یار عربان یک یار سقبدان
 بصبحی عمه صفای شام زج فزا
 یک مطمع سرور یک محبسی ز نور
 شوشاه دین پناه امیر ملک سپاه
 یک زودت بار دواج یک زودت بار
 امام جهان کشت راین محبت رار
 یک چینه ایگان یک رانکار بیان
 سپهر جلال و مجده جان کمال نصیر
 یک راه بود توام یک راز او خور
 برگاه او که به خاک درش نهند
 یک عرش کبریا یک آب بند ک
 اگر فیض امیرش کند طبع را مرد
 یک رحمت خدای را یک مخزن دور
 بر از جورش زمین ز اسلام کوشان

ز ابر سیه بر بند سر کرده کوب
 یک در موار و ان یک رجب جوار
 بر از گل کن رشوت بر از لاله لاله
 یک کشته خنده روی یک کشته غدا
 که سر سبز شد به باغ دیکر سر دجور
 یک ابرو صفت هیبت یک قامت سکار
 پهلود شاه دین امام بر ز کوار
 یک عمید مردمان یک فخر روزگار
 جمال و لای عصرتش در زماطن آسکار
 یک منظر حسنه ای غنیمت کردگار
 حسد و ملذخ خراب و لای جهان برار
 یک زودت مرتفع یک زودت مایه
 هفتی حسنه نامر و صبی سی شعار
 یک رخت غل یک رانکارانیه یار
 سفر صفای خنده رش ممدت دنا
 یک روز در از دیا و یک زودت
 ملک عرضت رطلک در در نقی
 یک رانکتاب از او یک راز او
 زه حسن و بی کشته صانع امشار
 یک دگر در تسیان یک عبه جان نثار
 فاین الامام این که از احدی شکار

یا کشته نعل یک رفته از میان
یا رودی در حجاب یک دل کنده فکار

ای دل غافل گشته خشم افزون آید	بایدت رزدت بردان لفظ کردگار
با فضل یک بزدان دشمن صرف عذر	تا که را در این سینه یار خود به بود یار
کرده ام چون بنده ای خوشش نعل اول	فانغم از مکر این فرعونان تا بکار
با تو کل از هزاران خشم ده سده گزشت	اگره را در دل با کجا شده غم هزار و هزار
بتریز ز خود دشمن نیست بر فرج کارگر	کز تو کل بویش من نیست در عجز استوار
دشمن را اگر بود بر برترت خود اعتماد	درستان را از غدا در دست دایم تقاضا
ای که کفنی نامرت با بکند در دشمن	تا ز اسایش کف آرزو نام حسنیار
دوستی با بانک از قدرت فرج است	ای برادر است سخت چه باید کرد کار
استی با صلح کل جانبار در عقل است	کز نفاق خنده هرگز کس نمرود کار
این سیاست نیست کز تو حاصل از نون	رایج سعادت نیست کز تو دوست زانانی بکار
خشم بسیار برون از دشمنی در خوف دم	دوست سپاه من بر روی سپاه او
گر کز حساس بود از مهر کرد و باستان	خوف کز نمود بر آرد کز از حلقی دما
دشمنی ببرد نامر فرج فکارت است	نیست مردا کز نرود دشمنی در در کار
دشمنی از زرت به زایر حلقی از خط نغم	چون جوانان را ز قال نعت آمد اشطار
خود کز غم با بران با برت سسکونی	از خود شد چشم آخر کجا باید فرار
از سیاست کز در دیور داشت با برمن	کز دایم است در ذات و در علم بر قرار
دو غیر آن دانم که دوستی با محران	جمع صندین است با باشد کتس غم سکار
دو ترود و سخن بر یک بکار خود کوا	جست از بعضی چه است ایمان از ابرار
من نباید با بدان چو هم طریق استی	بایم با یکدیگر جان شد همیشه دوسته دار

این کجا باشد اگر من با بران جسمی کنم
 کز من است نم ز کزگان با مردم حجت عزرا
 منت ایزد بر عزرا زبان منضم نیست
 آن یک از فطرتش توبه بدستور فل
 خصمی اش را با سچون ضرر در تو مع است
 دو دشمنی اینجا است زایم محمد در طرف
 تجربت کدام لبی که غافل از کید خود
 بی شرف مردمانی دشمن عسکرم عمل
 سخته از رفت و تپچه چشم ابرو
 بر غلام شیر زردان رو بهان با قیل و ناک
 زده با راستی در ظلم بر حلقی سینه
 بکن عو که از بر سو بسویم شده بکنه
 که به تپری نگو زده شیطانی ضعیف
 آری آری چون توانه کرد فکر باک
 ای که آزارت باشد همیشه آرزو
 گاه این دان بر بگنیز بسوم حجت
 خود کز قسم آنچه بچو ز آزار کس
 از سکافات عمل غافل مشو کز عیاست
 بر تو که مردمی در مردم آزار نکند
 کیت با لک آنگه بر مردم کند جو بر دستم
 وز به شکر بر عادت اعتقادی با زمین

چون از پشاک کرده ام بپوشه کس
 در مسلمانان ز اینان با مردم شده بر کنار
 ز اینها دشمن در پیغم نیست یک تن از خیار
 دان یک از فطرتش توبه بدستور فل
 با مردم از خصمی این قوم کردن پشاک
 دو ستر اسکروده افزون نماید سنگ عیار
 در کف نشی بر ر نفس دول کشم بود
 با در حجت دو در مانا طلب شرب رفتار
 شفق اندر شرارت صعب بود جمل وار
 جمله در کشته چون لکان بر آرزو کنی
 وز چه با راستی چون در روان در آرزو
 صوت صحیح زایل ایم کرد از لرزون
 بود چون تقدیر با فرستم از آن کردوا
 با کسی که در خداوند است در هر حال با
 دیکه خوف کس کنم با بنداری هیچ کاه
 گاه نه به مردم مشتق سگنی خسته در دوا
 با نفس با دوست عدت خرج کج در
 حجت اندر جواب غفلت خسته فر کس دوا
 با میرت فردا از این اسان بر تو آرزو کن
 کیت با لک آنگه باشد در جهان بر سر کار
 با بدان چون کرد دست نیت تمام از کار

یک دور در زمین بگردان
 که هر روز را گشته از تحت خون آسمان
 که هر روز است خوار به جوانی پیر
 روزی است که فرخد تو در زمانه نامست
 یک دور زری پس بس بود از او آرد فکند
 چون درین دنیا باشد غیر امواج من
 تا مجلات دست از مردم آزار می کشد
 حق مردم را ادا بجای غیر هر گشت حق
 عاقبت از این سر چون نکند در راهی آ
 فرخ طریق موعظت پویم نه راه چشم کین
 که بزوری سپند فرخ در دنیا بر سر رسید
 با دست بر که گشتی که از جو در من
 یا رخسار از نظر غیر و در منظر
 نور عشق نذر سرم از چون استم ایچا رسید
 دوستی دشمنی بگردد و سپند عظمت
 ذریه شکر رسیده درنده نه طرف من
 چون زهر بر حمت حق در من نه صوبه که
 تا که آیات الهی از من آرد حساب
 باغ چون دست عدل نه زار بر مدار
 ابرو کهنه در آید داند دست عدل

کاین سپهر دار کون بر کز زار و عیب
 که نوار مر را گشته در جف خون لخته
 گاه ما در احسبه سازد طفل شر خوار
 نیکو کردی که شد آنکه ما با او دیار
 بر سکنه رفت انگوشه به دار ابر که دار
 چون در این صحرانما باشد غیر خار در دار
 نفس باشد از نفس شوم بر کس چهار
 مال مردم را مخور چون مال باشد مستفا
 بهتر آن که ما بماند نام سکو یا دکا
 بر کسی اندر زمانه شده جسمی خود استا
 بر که نین بر خود خود مر شود آخر لوار
 و شمع لطف از چشم در راه
 قائم آل محمد سر عین کرد کار
 با قیاس بر سر دیده در کن رجب
 در سم کل فضا در باشد نه حد و کرد
 کف کمر اندر من را مصداق آمد لزار
 با نظر بابت کردن کوشش که در
 تا عهد حسنه ای ما با افزون در شمار
 دست چون باغ ارم نه زار بر مدار
 با رخسارهای مشک آید داند دست

باز چون چشم نگارم گشته عیبه در لهر پ
 قمری اگر با بربان نغمه نسج انزور
 فرشت دسار چون سببا گسرده امیر
 ساقیاده با باده صاف بر صافی از صفا
 در پی مدح و لعن عصر سلطان زمان
 دالای ملک و دیت شاه رفیع وجود
 آسمان محمد و ثورک مهدی صاحب جان
 حسرت و حسرت سپاس دهد او در اراشم
 اگر آبا بر بسع و چا رما در را پیر
 پادشاه و ملک سی رکن دین سلطان جان
 روح عالم قلب اسکان سر حقی لم نزل
 مظهر و حجب که نه در حجب وجود امش
 نیت با برش کس می خورشور در یوم حساب
 من الله کما یومس الکون و کون کمال
 رکن ایمان اصل عرفان قوت قهر تبلی
 یاد و سیمبران و دالای کون و مکان
 خاتم اورا بود از خاتم بر شوکت سید
 خاک پاک نهش کمال لعل و سلسله
 در هیبت آیه اگر حشمت حد آسرا کفر
 ای همین نور کبر مطلع انوار عیب

باز چون کسوی یارم گشته عیبه در لهر پ
 سار که چون سبب در لوار سبب
 مرغ زار و شکسته چون غوغایان
 تا بریزد صاف طعم در آبی شاموار
 عین دانش اصلش حسرت و عالم مدار
 کوه کج برایت مکن در حجب شمار
 اقباب حرج حشمت نجم برج آفتاب
 سرور عالم پناه و قدرت بر مردگار
 من الله کما یومس الکون حشمت و چا
 اول قطب مطلق سپاس را افشار
 انچه آمد از وجودش سر زردان آفتاب
 دست از انچه هستی با پیر این سبب حصا
 نیت با مهرش کمر انزه عالم اسبک
 مخزن الله لوار کجا بود مصباح لعل
 مرضی را نور عین و مصطفی را امداد کار
 پادشاه مشرق و مغرب ایراکه سکا
 سنده اورا بعد از تاج ذوالانوار
 روبروش آن عالم بوده رودر صفا
 در چشمه سار کجاست در سبب انوار
 ای از نور وجودت گرفته کس سبب سکا

ای طفل هستی تو آنچه در عالم وجود
 ای وجودت بیله اقبال و جان مستبدان
 سینه ز یاد در اندر عجل لظهور
 یا منی لبث و تا فرات است نه ز ستر
 ای سلوک کانیات انز کفایت در
 یاز و صبر است حسن برده نیست مکن
 رحمی آفرای وجودت رحمة للعالمین
 بدن در شرم الهی در دل بشکر شر
 اندک لعل به لعل بیخای لغت
 دس لیلین با حوادت محمود زود
 چند تو شتم جام بر غنم در شهر حرا
 ام بر زدی نه در طمان مهور کن

صافی از نهم در آن کر که این است
 ز یک آل علیم در که یام کن

اسلم ای داور کستی مدار
 اسلم از رحمت یزدان بار
 اسلم ای مهدی موعود ما
 اسلم ای مسد مسجود ما
 اسلم ای کوه بحر وجود
 اسلم ای ذات حق رحمت ندر

اسلام ای بر دو عالم پادشاه	اسلام ای پر پادشاه دین پناه
اسلام ای مایه عز و وقار	اسلام ای حنزدار کسب پناه
پیشده از ظلم قطار زمین	ای ولی عصر مصباح بعین
از بچه دفع قسم دست بر آرد	ای نور ادرت حنه ادر استین
رو در هر از ما حسنه از ابر مساب	ای محفل روز ندر رویت آفتاب
رفت از کف طاقت و صبر در راه	در فرقت نشسته کردون حجاب
صفحه کتبی سر اسر شد خراب	از دوزخ طسم و لبط القلاب
چهره کن از عالم سبب آشکار	عدل حق وقت آمد کن شتاب
از بران اولوی تو گویم و پس	ای که نبرد پیکان را خیزد کس
چشم لطف از حبه از ابر بردار	پس کیم دبی نو از فریاد رس
لا حرم از صدق بر کوی نشسته	صاف از غیر تو چون طریقه نیست

تا برت دوستت دادند

فرح است از دست تو روزگار

بغیبه خسرودین شد آشکار	بغیبه خسرودین شد آشکار
روزگاری در غم با غیث محرم	روزگاری در غم با غیث محرم
روزگاری در جسد مهر سمنر است	روزگاری در جسد مهر سمنر است
نصف شبانت و عید قائم آل بر	نصف شبانت و عید قائم آل بر
از عهدت و مرا حواظر گوید به حسیع	از عهدت و مرا حواظر گوید به حسیع
قبل کسیر روزی بسدد و همز از غ	قبل کسیر روزی بسدد و همز از غ
روزگاری در دست و کل شکفته از بو	روزگاری در دست و کل شکفته از بو

پنج از این زور سرفند و شایسته
 این صبح مخمزه ارض لم یکن فیها شمس
 باد نوردی محسبه خوش امر و کسا
 باز باله طرف که در دست بر باغ جبال
 شرق تا غرب جهان کرده حشر خوردن
 جل آن در نواد استمیری که نمه سخ
 باد شاه صفت است کل را چون
 بهر تاراج رستان غده نورد زبان
 زاله از لاله لوده لوتور تحسب
 عرق بحر با که از زلف او است دست
 بسکه لسان شرح کینر کل در کل دیده
 دست کرده سخن از زلف تو در سخن
 کفیر اهد من اصد آن که کوه در
 خورشید است آن نقطه حمید کوی
 که بر آید بر شیب عین مردت
 ای است فتح هرگز اودی موسی
 زان کشفه در که در حرف تا سر اعوان
 که بر کینر روی منار لوس کرد مشک
 قدرت موسی شوق فر خط اودی
 بینه سبحان با که در ابرشتی مهدی

حبس از این وقت عت فرما این کار
 قبل الله و بالله قال فی الله صابر
 ابو اباباری ای خود بهشت و کس
 باز ناله مرغ زار آمد میان مرغزار
 طه سلطان درشت فر تو بهار
 کل کلشن رخ نمود و بسبب استکبار
 آورد اسرار در آورد از هر سار
 از زمین زدند سر کج قطار از قطار
 هله از زاله کشفه کوه چون بخت
 ساز زور دم گمنه آغاز در کس سار
 کاو طر لقلب عن جسمی لغز لثون
 کاتب صنم لکی زانه از و صوفی
 رحمت حق حسبه که که بطرف در راه
 کعبه بر میل که دارد نغمه از رخسار
 است این ساعت که باز آمد جوانه بر قرار
 ای با ش بر بار یک بین سل و پناه
 زان بگشته در لطف که در شکر نه از کسار
 که بر آید زور دست بر کمر حنار
 به کجبر قطه صفت از ذوالکفار
 وقت آن آمد که کوه برای است عیار

کوه زور در دست از عیار
 کوه زور در دست از عیار
 کوه زور در دست از عیار

یزدان بجز از سر است طن ز ناز
 عید مولود است را سوده می نماید
 بده زان مکر که بنده جریه زان سلسل
 باد و صافه لجا فیه ده که جان کبر در زانو
 از موی مستوق کوه کن سخن صافه که است
 در موی لعل لادن لیسب از فدا لمن
 که عیب در عیش است لیکن بنده
 عیب ما کرد اما زنی بود و لب
 نیمه شبان که عید خاص صافه است
 است عید اولی است که در درگاه است
 کعبه میخونی صادر از حق ز غم کیش
 مدیست آفریز که غیر دست کن که صفا
 نفس یک اجنه با شربنده دران پیر
 گفت چون نمصرم نفس دون بود ۱۴۴
 ما بعد از ششم فوسر کانه ز راه حق
 کار کردن اولین منزل بود در راه است
 پس بنان بسته که مدیست لوی چشم
 دست عرف حضرت است است اولی حق
 روز؟ چون شام کرد در سر آرزو هوا
 یارب از جرم خطا مصلحان در کفر
 چون در آدل کند با سه کان خود کرم

روز از آفران ستم دست از خفا کردار
 روز سعادت ما را با دهر آمد کجا
 با ده ده زان مرصه شب بختش حرمه خوار
 ساغر لکش برده تا دل دگر نماید قرار
 در حسین شب سکوان را خیر عبادت است
 عالم فی اشیب کان دعیا لله ز صابر
 سینه که است نرا داری ز نوس و کنا
 که طایر کس نکرد ای برادر کا کار
 گاه عیش و نوش دلبرت بر ز مردموی
 جمله در در گذر خاستند در حق
 فرزند از جرم یک است از عمل نجی کا
 چند اندر قید جاه و حسد سینه استهار
 شیر مرد از اجاب عفت تا با فر کوش خوار
 پس فرودل از کف این دیو فوسر هوا
 مدی نفر از ما نکرده با لیدر استوار
 مکه ازین کسرم فوسر من کوه کار
 دست صحت بدل مخزون چشمی است
 فرضی است موقع را صحت مرثا
 یکیشی از روز کن اندر عبادت بنده
 تا صفا ده است بر روز خا ما که از
 هم در آن فصل حس است از رفیع از ما را

یکدیگر بر روی حجت بملات نبوده ام
 که بر آن با جیشی جوده بخزندیم
 یا نسیمی است دنیا و نیست اذخیره
 که در فوج ز ساری نه در عهت عمل
 نه ز دوزخ ترسانم نه بخندم از دوا
 جز بوی است منم از دم از خوشترشم
 رت عاقبت فضل است منه لم یحی
 یک کتبه از صده هزاران در گویم صد است
 عذرا پسید از فضل عمم خوشتر
 میت از دوزخ که مارچه در عهت سفر
 صفا کرد بر عروس سکت رف کرد
 که کت اصبی کتف آه ایش از پینه
 کت شیل شیر زردان فقه قائم است
 اصل دین است زردان داور کون مکان
 حضرت خجسته داعمه سلطان زمان
 همدرد صاحب زمان شمرده شود
 فدای منی نو خاوند امواج از فانی
 آنکه بی مهرش نه بار و طهر از کس
 آن باد این جیل له اش نمزودین
 آنکه با شدم سر مست مکه فاکه
 آن ایان بر عی سران خجسته قطبان

بنده خجسته بنده خجسته بنده خجسته
 حکم حکم تو است و ما نیست از جوش
 عیب است است ما مولی دین است
 در کت میر فضل ز با نه پیشتر
 خواهرانه لیسه منم نه فصل امید دار
 جز رفعت نیست ما را از در کت
 دست ما بدل منه نه فاف الکبای
 در بحال خویش که ما قیامت زار
 جسم فرما بر دل مخزن و جمال فلک
 ام ز قدرت کور لطف اکتی استم فراد
 دست زن برد از شوره کان کور
 فرساستم ز شیل شیر حق کرده
 اردوستی قطره نه کج جوش در شای
 عین داور ستر اگر نود حق کوه دار
 قائم آل پیمبر ملک هستی را بر
 بیشتر از کت س از دمر کن ز کت
 کل بنم مستینر دهو بر ما استینار
 مکه بی امرش بر زرد زمین مگر کما
 که ز نور لطف او برد الله کت یار
 بر درش کت پان صایه در در فقار
 آن کت دلده غیبی ام بریم فوق دار

حضرت زین العابدین علیه السلام

نه زمین یکال شهبور شد سچم
 که قلم کرد در باطن و بگرد کرد مراد
 فخرت نه است عیون عینا بر حجر
 حق بر حق و با بجز حق که تو از کفر کن
 که بر شد بحسب انوار برده عینت لسی
 که نه پند دیره خفاش نه پند بر سرش
 طایفه ایست عند العقل کالیه المصنعی
 غایت است اما از او نه غیب مطهر
 یاد است که کفی ادک که لیه لیه
 آفتاب صبح می بر تو شا؟ جلوه
 المجل ای بادشاه عین است محل
 که زنده به حسن برده برداری بر او
 پادشاه از کجا از جیل همان توام

که پند را ذات کس کند لاله شستار
 فضل او جدا شود اما کج از صد هزار
 حیث کان فاتم انز عشره فی بقعه له
 باره که کردم نطق خوشین را چنان
 در دجودش کس نکرده شبهه حوشی خفا
 میت لفظا بر شمس این یزد مرد پندار
 نور حق لم یکنه فی طریق الکیسار
 غایت است اما از او ظاهر بود لاله
 عینا فی قلوبنا مع الاله الذوق
 رود فرما که حضور از دست این شام
 اینط راز صد روزی شد رفت از کف صفا
 بجهه که نرفت خستدنی از صفا دراز
 رسم سب بر شیر مردان میایم چنان

از دست صانع بخواهم رفت غم جابر دیگر
 رفت خود را شهنش با دروغ از دور برادر

ارا ام می معنی از نظر
 فاسم الله در وقت محبت
 نفس عمت همه در صفت
 ای بر به بر شیر از انسا
 بر کجا از جیل است آن توام
 نه چه کس با شمس که صفای بر تو را
 عدل زردان خسرو جن بدو
 قاصم الله عنان عمن قد کفر
 عین بر محبت داد عال کفر
 در کلفت زاندرش بر شتر
 وقت کوز توام بر من کوز
 جوی عدنان لسته در وقت کوز

عاشقش را با ناله در جهان
 مشهور در نظارتش تمام
 با تو فاسد شد زاج او زکار
 باز ای صبیح کن این شام بجز
 شب نه اندر نظارت روزها
 وقت شد کز رخ اشبار خویش
 اقرای قهر حشمت از بازار
 جان خود را از دکان میسیدیم
 در قبال خشم بر آیین مرا
 غیر وصل و بجز تو نفع و ضرر
 نیست ما را وقت و دور و دیگر
 علم از جوهرش روزی روزی بر
 تا زلفه زود غنیمت ما بپر
 و این شب غم را نشد شام سحر
 محسین را بر زنی بر جان نثار
 قدر کن این قاپران به کمر
 بر جان از قورس ما را خبر
 دوستی تو حرام است و سپهر

صافی ارد در حفظی ششمار
 در خطای او بر صحت در گذر

دل در عسل چه یونان لبم حد
 کوفتم آنکه چه بتر آید از بد در
 دیار سنوف در دستان شاد
 بد کلام شد در کلام زامل حد
 بغیر حرکت بر دست ز رطل
 کوفتم آنکه زده ای در فنون علم شدم
 ز قیل و قال شمر شد در علم افق
 اگر مطلع بر آن تو هر چه خبر باش
 کوفتم آنکه زده ای در مهول و کعبه
 فتم ز علم حسن آنکه نهته برین
 بصرف علم اگر کس شد بر راجعین
 که مرد حق ثوابش در بند در کاف
 کفر ز فطرت به مطالب سبک شاد
 کفر آنکه کج سپری کرده نخل حد
 بصرف در کج نمودی بصرف عمر صرف
 چه دور سینا کشتی تهنید در چراغ
 شدی بفضل سنسر بر تر از همه اسراف
 هم از میان سعادت ستم آنکس
 که گشت کل نشودند با به سیل جراف
 ز اصل خویش چه آنکه ز خویش بگذشت
 بر هر سکوته به معنی که ماه بود حد
 از خشر ز لطفون کتاب به گشت حد

نام عقل تو تار نفس آماره است
 که حسب ل مجربین تو سر می آید
 مقام علم بلند است اگر آمانت
 ب علوم که خاک خرد درید بر باد
 ز علم خوبی که بهره در عمل سیکوش
 از آنچه دعوت مردم بر آن گذشت در
 دند بر عجب کردار نرغره سوا
 یک سخن چه درش بود چرا نم گفت
 تو را به علم و سلسله راه و حیرت
 امام مهدی موعود عجله این حسن
 نظام کون و مکان در او زمین و زمان
 بدیر شبه دوار شاه کوشه جان
 شهر که است در مکان او خرد حیران
 شهر که پر کنند از عدل و داد روی زمین
 نهفته او در زلف بار و در همه معیار
 عندم در که او را رخت دینر کند
 وجود او چه سیول است بر صورت زوی
 دهر بر بارینا فاکرستی و دشمن
 بنیاد در که او جزل نهاد خضر حسین
 امام محی خفت فحش اکل سلف

چرا مردم نادان نماند استخفاف
 دل نهوز نه پیر عفاف استخفاف
 عا لمدوام در این بحر خطر عفاف
 ب علوم که است ن کنه بجهل استخفاف
 تو را که تیغ نباشد چه حیرت عفاف
 بسی وسیع بود خود نماند استخفاف
 که تا عجب نماند از عجب استخفاف
 دیندیش ز من ارادار اندک استخفاف
 مگر باریر مهر سپهر مکر و عفاف
 یکجا خسر و سعود قله اشرف
 که است خاک در رخسوس رام کبینه
 این از دود ادار سطر الطرف
 سهی که کرده بجن ذات تا که استخفاف
 سهی که بر کنند از لدن بیخ ظلم و عفاف
 کوفه صیت شمشیر پیش هم چرا
 مکیه نیده او در مقام قرب استخفاف
 کربت ز حکم شکننده استخفاف
 در که آتش جوی از کوه عفاف
 ز آب سینه حیوان نمود استخفاف
 ز هر خلف که بود فخر مردم استخفاف

شد نه همی که سگزشم در لید
 بزرگو از شها ایو اولیا هم وقت
 عود هر تو زراش صلص ابراهیم
 را بگوید تو باشد همیشه استیضال
 تو را که فیض بود عام چون کفر محروم
 که فود شمس بود زشت در هر خطاف
 ز حضرت تو نماند کبر استیضاف
 عود هر تو بر قوم لوط ارض حریف
 مرا به لطف تو باشد همیشه استیضاف
 کسیه مکنه از قلب پاکت بر آرد اف
 تمام غم کوبه حرکت در صافی
 بر مقام طینت کجا در یاد کفاف

در این برف در ما است لایق
 یکا هر روز که صد اسبم عذرا
 بر تارخ ماه چون روز روشن
 سر زلف تا بشام یله ابرابر
 کنار بر تقاضا چه سردی به پیش
 فرسنده تر چشم از ز کس تر
 جمله به بخت چه احوال مشرق
 در کچه یار که از کند اذفر
 به لاله زره بن دراز سمنز تر
 از صدق لغزش که نه عاصم
 چه روح مجرد سرا با لطافت
 بر آینه ناکت ملک عدالت
 سخن گوید و بطبع و فضل در شاعر
 به علم اقداره در چون لظا کر
 بجز خواطر حسیع ایار بر سرفش
 بود و اله حسن او بر بچه و امش
 صهی ازین علاج چون صبح صادق
 لیسل جوف کوز شطابق
 حرفی به عارض هر کل حد لوق
 فرزند نه بر جسم از برق تارق
 حسد بکثرت چه عمها عارث
 کت مخلص ماه در سل غا سق
 بسوس کرده سبند از نه لغثنی
 کوش رصده به بنده عدلوق
 چه حور ممت آت لطف خالق
 نازنده رود به سیم نوزق
 سخن سنج و خوشنور و شیرین ذاهلی
 چه صانع سخن فهم و عدل عا سق

بعضی تو آنکه در کاه و پیکه
 پامح سلطان دین قطب عالم
 امام معظم و آنکه کرم
 اول دلائل جهان فضا
 ارض بسی با ذلک انزرا
 توام جهان بحث خلق مخلوق
 و آنکه حجاب اهدر شام
 و آنکه کان کان نازک کان
 بند چون بودی اگر او صور
 صد ادریس انور دستان علمش
 جیب نه مهتاب رحل رفش
 و آنکه اوقات او که سیرق
 شهابیکه حق از تو آمد محقق
 تو آنکه آفتاب سپهر و بدست
 نو در جهان و جوبت مبرق
 تو آنکه سینه اند و دست علق کور
 خود جهان را تو باعث تو مصلح
 جهان را وجود تو قطب و مرکز
 نهامین که اسکان در عیانت
 ظهور تو در وقت ابره اول
 اگر وقت باشد نهها هفتی کن
 ای وقت آمد

بعضی تو آنکه در کاه و پیکه
 پامح سلطان دین قطب عالم
 امام معظم و آنکه کرم
 اول دلائل جهان فضا
 ارض بسی با ذلک انزرا
 توام جهان بحث خلق مخلوق
 و آنکه حجاب اهدر شام
 و آنکه کان کان نازک کان
 بند چون بودی اگر او صور
 صد ادریس انور دستان علمش
 جیب نه مهتاب رحل رفش
 و آنکه اوقات او که سیرق
 شهابیکه حق از تو آمد محقق
 تو آنکه آفتاب سپهر و بدست
 نو در جهان و جوبت مبرق
 تو آنکه سینه اند و دست علق کور
 خود جهان را تو باعث تو مصلح
 جهان را وجود تو قطب و مرکز
 نهامین که اسکان در عیانت
 ظهور تو در وقت ابره اول
 اگر وقت باشد نهها هفتی کن
 ای وقت آمد

بزرگ کرد ز لعل ناسق
 هر مغرب نام شرق
 شرف و عظم سپهر حقان
 ابرت بامیر محبط رفیق
 این البرایا امین کسند آن
 حسین مطهر ذات کثیر خالق
 که باشد طفیش چه سبق چه حدس
 نو در ز بودش چه صفت چه باطل
 معقول شد در رحم مادر دافق
 بزرگ داد نصیبی مرا این
 باوات هم از حشر است سابق
 وجودش کفایت است سابق
 ز حکم تو باطل تحقق ز افسق
 نو در راه شرف من محترم سابق
 بر اندازی از خوشش که غلغلی
 که در این سایه خرد شده عیالی
 زمین در زمان را تو ارقی تو عیالی
 نهان را او در قوت نایع معانی
 گرفتار غلغله و دام عوالم
 ز سکر غریبی من حق
 هر چه نیست بر دل زن سرافق

در آئی عید حق از این برده که
شما محفل کرده گشته قرآن
بجود تو از خست جواد استراحی

که طایم مطب سلم کرده فانی
شده خوار در دست عمر زبایق
بفضل تو صاف است از صند و دلق

بمع حق گفت فرعون تو انم
کنم مریح از نام تو نظم اشق

الفراق از مهری صاف زبان
الفراق ای حسرت کی نشان
الفراق از در دار خندم
الفراق از قتل جود دستم
الفراق از سرور دین و دین
الفراق از شمع راه کاکلین
یا امام عصر، نور الهدی
بادش با در غنیمت در آرز
الفراق از کوه دریا ر خود
الفراق از مردی است در خود
الفراق از حسد به صبح است
الفراق از برتر از ما لاوت
از شهوت سب سطلن بازای
از زودت حق محقق بازار
از مریث عجم بر عرب

الفراق از پادشاه سزودن
الفراق از روز بزدان افراق
الفراق از پادشاه جم شیم
الفراق از قطب دوران افراق
الفراق از سبب اهل یقین
الفراق از خشم ترش افراق
مسبب آن مسکوه بلفاف
نوح حق چنان افراق
الفراق ای حضرت حق را نمود
الفراق از رهبان افراق
الفراق ای دل بیشت افراق
الفراق از ریشه جان افراق
از نمود حضرت حق بازار
از خود اندر آسیران افراق
حسب دارم در راه تو از زود

نم از صفت کرامت از این باور
شما هم از غم از این جان از زود
آقا بابایان از این جور عجب
عجز از این که کرمی از این سال
بفرض زلف بر این کمال
گاه میره که میده از این وقت
زان غم زود سکن از کرمی شرح
از زودت با این است که شرح
عید سید در آن عصر با عیاد
مهر حق چنان آن با مع و مع
تو خسته ای از آن با اولان
بادش در درو عجم از غم
نیت جود تو غنیمت از غم
از دل که سوزد با جود از زود
آینه لفظی با جود از کرم
فانی کل کرمی از این کمال

اررار جهان جهان لفرق
 بر حبه ای بمثال اهل کسل
 غمگین است زندان لفرق
 وقت شد ز غیب که آرزو سکار
 تا بود دنیا گستان لفرق
 خوش عبت را کیش در زمین
 گزتم ز دیده دران لفرق
 ای وجودت بر دلگه احاتم

در وقت جهان ناکه به لب
 ای امام آخرین عفتل اول
 با تو زمانت کشتن لاجل
 بادش آتای این اسط
 از ظهور خود با ملت که در
 ای و ام حق شه دنیا و دین
 بر ما از عدلت روز زمین
 اردی حق شه گردون علمم

صافی از عشق تو میگویم برام
 العزاق ای شاه جهان لفرق

لمحبل ای محرام
 ای من الله اعظم
 لمحبل ای خردم جسم سیه
 لمحبل ای نور اکرم
 لمحبل ای شمع نیم آتش
 لمحبل ای اسم اعظم
 انت در لکرم حسی الله
 انت هم انت ای محبل

محبل ای قطب عالم
 ایان لکون عمل الرها
 لمحبل ای بنیاد آن راه
 لمحبل ای تریسین راه
 لمحبل ای دین زردان راه
 لمحبل ای ضابطه سع راه
 انت فخر کل حشم الله
 انت نه اقدر جزاء صفای

Handwritten marginal notes in smaller script, including phrases like 'مجلس ای محرام', 'محبل ای قطب عالم', and 'ایان لکون عمل الرها'. The notes are written diagonally across the right side of the page.

ای که حور از بند تو برده است	آفتاب از نور رویت درده است
ماه تابان از عذارت حشمت	ای به نودت شد و عزم الحیل
ای که خندم کردون پستان	قائم با حق تو ام این جهان
بر سبک من سر حجابان	اردی که فاتم الحیل
ای مرا تو جان و جانان الحیل	ای مرا تو دین ایمان الحیل
ای مرا تو درد و درمان الحیل	ای مرا تو خشم و مرم الحیل
از ستم نه صفحه کستی حجاب	در قطره خوشتر ز ما سب
هر صافی را به تو یوم تحباب	رشته امید مگم الحیل
ای نام محضی از قطب زمان	پادشاه دین شه عرش ارستان

ای ز تو پیدا همه چهر د جهان
 این بنای چند دایم الحیل

زشته رو فرمای در در حیل	خسود ملک ملکت به بهر حال
تو نه هرگز کز دل لشکر جن	تو نه هرگز کز جان بخت غنچ لیل
بجز تو کس کند صیبه باجم کوی	بغیر من نشود شیر صیبه باجم غزال
بر آفتاب زده لب ز کور حیل	باده بیخ کشید ز ابرو چو حیل
از خشم بر زده تا کمر خست را	سینه بر آتش نهاد ز غل
چه لیروان بر لبش تو لیم تصویر	چه چشم است تو که بزم بکا حیل
بلد اراده از این مشوم چه رس	بلد روی از آل مشوم بر لب حیل
چو سیرت از تو سراغ بکار حیل	چو سیرت بر تو را خبر می کن حیل
ز ناما ز چه رو بافت سر حیل	که با کس نه علم بر زبان رخ ز زلال

تو را که گفت که بس ز عاشقان برون
 دفاق را ز چه رو کرده ببل زلف
 کوزه پیمز بجزت بر دوزماستی
 یح کمال فریاد است من که در غم تو
 پیای بس است کانه زادت آب لقا
 فقط ز رخ کسرت قدم از ارد
 ز دجاست که بر نام خون نالودر
 خواه بیشتر از این سراقم غیب
 پاکه بر کس نیست درت دورن
 پاکه فصل بهارت دایر که بر ریز
 پاکه باغ رفته از لاله با غرق بهر آب
 بخت خسرو خا در حال ریز پرند
 چه فصل فصل گل و نغمه نسج نه بل
 فلک درنگ نه از دستاب کن در هر
 بار مایه مرا ای مه حمیه مه صفا
 باره بر از ان مایه فرخ فرا
 چه به باطه فرد عشق بود صا در دل
 چه صابم آنکه به بندد ما در نعمت
 که ام صابم همان صابم مس از دل
 که لم مایه همان مایه که چه بهر

تو را که گفت که از دوستان سر اول
 فراق را ز چه رو کرده ببل زلف
 کوزه پیمز بجزت بر دوزماستی
 یح کمال فریاد است من که در غم تو
 پیای بس است کانه زادت آب لقا
 فقط ز رخ کسرت قدم از ارد
 ز دجاست که بر نام خون نالودر
 خواه بیشتر از این سراقم غیب
 پاکه بر کس نیست درت دورن
 پاکه فصل بهارت دایر که بر ریز
 پاکه باغ رفته از لاله با غرق بهر آب
 بخت خسرو خا در حال ریز پرند
 چه فصل فصل گل و نغمه نسج نه بل
 فلک درنگ نه از دستاب کن در هر
 بار مایه مرا ای مه حمیه مه صفا
 باره بر از ان مایه فرخ فرا
 چه به باطه فرد عشق بود صا در دل
 چه صابم آنکه به بندد ما در نعمت
 که ام صابم همان صابم مس از دل
 که لم مایه همان مایه که چه بهر

پسر جابر زان مر که تانت وی
 ندان که جرعه از ادب کجی که گزیده
 از آن بزرگ بصورت و بزرگ ظهور
 سیل خیم اسل بادش ه دین برود
 دانی از داور محمد ابن حسن
 فروع صبح از کجی وجود
 این قدر است حدیثی بر
 پسر کشور جان قطب جان عمل
 شه زمین در زمان و شمع صبح است
 نهاده کوشن طه بهار رابع است
 شال قدر مطلق امام جز در لشر
 علم کس کند شمر کلن تخت شرف
 منیت مویس و عیسی که در معضل
 ان حسن جهان جان عالم مکان
 پناه مردم در مانده بار جهان
 نصیر دین پسر عماد شریع منیر
 اذا اراد لشر یقول کن یسکون
 امام محمد سر محمود احمد اسل
 پسر مهرودن بحر مسلم دکه بود
 شکر که خاک در آید از سران

ظهور کفر خفی عیب از دست
 خطب فاطمه کرد دنیا کن از برای
 از آن شریع معنی است عشق قائم ال
 دلیل کل سبل خرد محنت سبیل
 امام شریک و سرب جهان صاب
 سهر صفت زکات به سپهر کمال
 غرض ز صفت کسبی شه عهده سبیل
 برادر حسن جهان شایسته عالم
 محیط کوفی در مکان و سیار در حال
 نهال روفه کین نه عیبه حاصل
 که هیچ ذات اکثر بود در حال
 قوام عرش حسنه از نه ضرورت
 عنایت آدم و نوحا طوطا و داد
 سفر حج همه سخن موعظ آزال
 حسن خلق مرام و کل حسن حال
 روان دین و شریع کثیر فضال
 لایق از انبیا و انبیا
 دانی خفی مسعود از دست
 به سپهر دنیا صبر نصیر و جانی کمال
 شکر که خاک در آید از سران

شهر گذشته بر حسب وجود او محو
 خود دیگر گشتن فرق از حد او را
 شهر که بر کنه از عدل و داد ملک جهانی
 حکم او است قضا و مطیع او
 سقی الحکیم بر هم لقا مگاس حق
 بری بر بند زلفش بر آنچه بدستی
 وجود او است چه خورشید و عالم در است
 به دینه نزل فرستاد تقصیل
 ز در او است که روشن بود هم پرانم
 در یونان و کافران به سیرال
 بر آید به بعین صفا حواج
 بز کوارشها اراام کل علی
 بز کوارشها از حقیقت نزل
 ذات حر تو گوید زنده هر خستری
 کی تراست از نور خیر تو و شمس
 شها تو ز که در هر جا عدل بنا بر حق
 که عطوفت منی شها شها حرن
 بوقت اهل لشی نمره حید بر آن
 فتنه از پست تو زده در زمین و کما
 نهفته رخ چون بر اکر برز حجاب
 در بر حرسه او ظهور کن محسب

چنانکه نیت دولت و مکر عقل
 عیان ظاهر اگر نیکند زود حال
 شهر که گشته شود ز امر به شریک
 حرام او است حرام و حلال او
 ولعدو کون لخصیب کاسر خیال
 خوردن از کف خودش بر آنچه بدستی
 نمود او همه نود است و در آن حال
 نه در آخرت الله فرستاد تقصیل
 ز نور او است که نه تره بچشم گداز
 کس بطاعت دعا بر قرض عافیت
 قضا حجت خود که از او کنم سوال
 بز کوارشها اراام عز و جلال
 که کت نوز وجود تو باعث ازال
 ز نور او در ترا فرود است آفتاب حال
 بود ز نور تو در قفس در کتاب سوال
 شها تو ز که گز تر زمین بجهت او
 که عقوبت منی شها نهدیه محب
 در آن زمان که کثیر تیغ از بر او
 ز کت تیغ تو بر هر رخ از عدل و دلو
 کوفه علی لم مستی ز قرض تو اکمال
 که در ظهور تو ظهور ما بر کمال

محبوب ز ای لعل سادۀ عیار
 مطلوب فرمای شسته بود رخ بول
 ارز کل کلار تو کمر زار به کل زار
 سر در تیره لکش و ما هر تو در حیا

از چشم زلفت مهربت دست نظا دل
 ای زلف تو چون سبیل تر در می آید
 مگر کانت خندان قلند از نامه آید
 مگر کانت خندان قلند از نامه آید
 زان عشق خور ز بر زنده دهم خست
 در بردن دل خالست کرده گرا

راه کند عارض تو نما زوند لعل
 مهرت قدر ادب رخ نعلت کما
 ز بجز زلف تو ز ذره سلا
 در راهت برکت کرد تو آن کشته قات
 در راهت عارض تو نما زوند لعل

مهرت قدر ادب رخ نعلت کما
 در راهت برکت کرد تو آن کشته قات
 در راهت عارض تو نما زوند لعل
 در راهت برکت کرد تو آن کشته قات

بچسبده در هم نه چون خطا نعل
 ای بر پر هر که مهر سینه باج
 در زلف تو لعل سلسله باج
 در زلف تو لعل سلسله باج

آن در هم نیست که در هر روز
 کافر پیشش دل زخم میچه کوز
 آن در هم نیست که در هر روز
 کافر پیشش دل زخم میچه کوز

از غایب باریت ز دور کشته بر کل
 کورخ جو کشته و کور مظهر
 در کور کشته باریت ز دور کشته بر کل
 کورخ جو کشته و کور مظهر

ای عرض چون گل و شکر کان ز چون جان
در نار حجت کشته بخون بار سه بار
از عشق کلت زارم دارم ز تو لیس حصار
و از بار تو در بندم و بی بار تو در نظر

افسکنده دلم با تو در نار تیز ز زل
ای زلف تو دلم دل چشم تو چو دلم
بمادام لو ارسوی سگس تو در دلم
آرام جهان بی تو رخ چو سینه آرام
انام که بر در ز دل و جان فر آرام

چشم کمر از من بسته تن داخل
حسن رویه لبر کاهاده که عید است
اسکام گل در صدر هر دو کاه عید است
می آید که کتب من از این عید عید است
مرغ سحر از جانب سنجی نه بود است

گرمی کسند امروز خرد ز رفیع ملسل
عقاب لب با خنجر زل از تو حیات
حسن رویه با که کلر کتب حیات
بیا و بیا عالم از این چون است
ز آن مری که بر دانه فرم موثر درین است

کام که عیش و طرب و وقت منزل
سید دیار دست بر سر است
لایم صبا بی تازه تر از عارض دلدار
چون باغ حبان کنت در کوه کما
این حسن رویه با دانه بر ابر است زفا

کند از سرنا ز در کاس ز لعل
نفرین من با در کعبه مهدی گوید
سلطان با ن جان صبا حسن و سکود
آن کوهت از آت و نور مفضل و مقصود
ان شب عینی که از او حق تبه نشود

عینی که ظهورش بود صبا حیات
شاه در برابر دمی سبط مبر
مرات ضد الشمس صبحی زاده حیدر
حسود از زلی طبع ابهت شایع کثر
مجنون ضد ااصد صفا میر مظفر
دریا بر سخی عین دغا کوه مظهر

مگر که بود در عظم نفس الهی از بهر نشان خاک درش پیر سای
 در کفد کجا در حق آمد و نای موجود بودش همه از راه های
 نشان جهان را به درش روی تذل سجود ملک فخر ملک سینه مجید
 قیوم سما فوق بشر است ایچو آن کوز زمین با که که سینه سید
 در حسیه بوی قائم و تجرید باو شد
 ناز بهر جهان یکند از عدل و فضل
 نظرحند جهان حضرت قائم مصباح هدی ره جهان حضرت قائم
 معراج صفا قطب زمان حضرت قائم شمشادین کف زمان حضرت قائم
 سحر که به ادخلت حق یافت کمال
 ای کعبین بستان نبر کلشن حیدر دارا جهان علت کل مظهر داور
 مسکوه سبل در کفر هر منور در ذات تو هزار هدایت ستر
 چون ذات خدا ذات تو یافت لفظ
 جابر و قضا حکم قدر کون و کائنات نافه قدر امر تو اندر دو جهانست
 اندن کن عشق تو چون روح ردا بعد تو مرا دوزخ و جنت تو خیال است
 بردم لطف تو مراد است تو سل
 ای مکن و جب صفت از قدرت داور سیرازه دین علم از لاسلم محمد
 هستی تو را قطب و رسل از تو مهرتر بود تو به باطن همه را با دوی دبر
 کایتان همه خروبه دوجود تو نود کل
 ای سیم شاه زده جودت ساقبل در شان تو قرآن عظیم است منزل
 بودت بنده سئل تو در حسن مکل نقاشی کش نقش دوم همه تله اول
 باشد تو هرگز کز نشسته به کجیل
 شد روضه میزبان جمال تو صغیف از انکس تو صد همه سجا سیده جا

اینست ز رسم تو شهنم آسمان
 بود تو همسرا به بر لوتی اگری
 کردد تو سراج نیر است
 که هر زشت ما بندر در دل بود
 در چاه به بر تار به بار سفت
 حادثه ترکش بعد از راه کلف
 از رسته او که روح بود با دست نزل
 چون خم اسل بر در گل خیزانی
 بر حمله رسولک سظم تو اومی
 بود تو در حبه نیر است تانی
 به لطف تو جبر بر نیی است سفتی
 به که لطف تو در است حسین عابد کمل
 ای رسم تو خم نام شرف تو محمد
 معراج هر سر سرفدا سخر احمد
 سلطان اجد تو به و سر محمد
 تواند سر بر رای در مجرود
 در مهر تو آینه دل است بقفل
 در هر کس که در نظر آینه
 در پس هر کس که در جبر است
 صافی زود در تو بود عوم و شاد
 به هر که از سر کور بود
 به صاحب بر این که با نام
 که ای طفل وجود تو او که درستی
 که ای ملک ملک که در سطح
 کون که صبح کیمستی بر ز جودم
 ف د کرده جهان را چه هم جز تا
 ز دوده بند و به با کین بر کشیدن
 بجاست که با به بدستان آن روی
 بسوی پادشاه ملک جهان امام امام
 که ای سجدل تو او فرزنی از کج بودم
 که ای تمام جهان چون کیمت کیمت
 ز عدل و داد و علم نامه غیر از نام
 صلح رفته هر در تو قدر صحاح نام
 سفت سگد حفاثت نیر کیمت
 که بسوی پیش کشته زنده از زده با غلام

اینست ز رسم تو شهنم آسمان
 بود تو همسرا به بر لوتی اگری
 کردد تو سراج نیر است
 که هر زشت ما بندر در دل بود
 در چاه به بر تار به بار سفت
 حادثه ترکش بعد از راه کلف
 از رسته او که روح بود با دست نزل
 چون خم اسل بر در گل خیزانی
 بر حمله رسولک سظم تو اومی
 بود تو در حبه نیر است تانی
 به لطف تو جبر بر نیی است سفتی
 به که لطف تو در است حسین عابد کمل
 ای رسم تو خم نام شرف تو محمد
 معراج هر سر سرفدا سخر احمد
 سلطان اجد تو به و سر محمد
 تواند سر بر رای در مجرود
 در مهر تو آینه دل است بقفل
 در هر کس که در نظر آینه
 در پس هر کس که در جبر است
 صافی زود در تو بود عوم و شاد
 به هر که از سر کور بود
 به صاحب بر این که با نام
 که ای طفل وجود تو او که درستی
 که ای ملک ملک که در سطح
 کون که صبح کیمستی بر ز جودم
 ف د کرده جهان را چه هم جز تا
 ز دوده بند و به با کین بر کشیدن
 بجاست که با به بدستان آن روی

کز تعبیه حس که سالکان صفا
 بهیسم لود و جنبه دیره آید
 پیش شاهما که بسید وصل کشت بحر
 دروغ در درو که به حضرت و عمر عزیز
 ارا آنچه سیر نمودم در پی تصور
 تمام ناشه هشام فراق آن رسم
 پایا بر احسنه اور ظهور کن مجلس
 در آرزو ز کرده که از دین نماند رسم و اثر
 سبکه از تو بود بر ز عدل مدار جهان
 سبکه غمظران را لب بسید نفس
 مرا که نت عمل خرگانه از آغاز
 بهیچ صحبت نذدل نشسته ام سر چرخ
 خود چهل نموده است روح من تسخیر
 کنم چه چاره بمحشر ولایت صحن مناس
 کرد در سر تو ز من سخته کرد دست
 جواد صانع صانع صغیر بادشها
 نجاک بر تو دارد هموار جان نای
 دلش که غایب است کشته جابرستان
 ربانیس همه از چند نفس ایاره
 حاصل شش همه از دست قسنته امام
 یاری برده است اما خاک قبر ار که
 فرمانه را بر است و دیره بر تو نیست

بی طواف است در تعبیه احرام
 در مطهر تو تانے بس برغم امام
 چه روزند؟ که نمودیم در وقت شام
 چه باد کوزد در حفا و جور کلام
 بجام خود بر رسیدم غایت یکلام
 که از دنیا شود از کوشش سپهر تمام
 که بی ظهور بود بر خلق ز کت حرام
 بجان دشمن دون آن نرزاران
 سبکه از تو شود قسنته از زمان آرام
 سبکه خاق تا طاق است صبر تمام
 مرا که است کمان ملوک در بحرام
 بهیچ خاطر از خود کرده ام تمام
 ازهای نفس ز غم کشته است ز نام
 کس بنایه برم من و بس در معصام
 که باو دلش تو با کیم نه از عفا برده ام
 سبکه است بر در تو که بر کانت غلام
 بگر عشق تو چو در ز راه صد و تمام
 تو دست حقی از انجایه بر کن امام
 ربانیس همه از چند نفس ایاره
 حاصل شش همه از دست قسنته امام
 حسن در جلوه است اصل عشق با که
 ماه دیم باز است اما لک دیده ار که
 سبکه از تو شود قسنته از زمان آرام
 سبکه خاق تا طاق است صبر تمام
 مرا که است کمان ملوک در بحرام
 بهیچ خاطر از خود کرده ام تمام
 ازهای نفس ز غم کشته است ز نام
 کس بنایه برم من و بس در معصام
 که باو دلش تو با کیم نه از عفا برده ام
 سبکه است بر در تو که بر کانت غلام
 بگر عشق تو چو در ز راه صد و تمام
 تو دست حقی از انجایه بر کن امام

اینها غایت بود بر کانت غلام
 سبکه از تو شود قسنته از زمان آرام
 سبکه خاق تا طاق است صبر تمام
 مرا که است کمان ملوک در بحرام
 بهیچ خاطر از خود کرده ام تمام
 ازهای نفس ز غم کشته است ز نام
 کس بنایه برم من و بس در معصام
 که باو دلش تو با کیم نه از عفا برده ام
 سبکه است بر در تو که بر کانت غلام
 بگر عشق تو چو در ز راه صد و تمام
 تو دست حقی از انجایه بر کن امام

مدح بر خنده شد نشسته در میان
 مویط دمی الهی قریبا که هستی
 انگلیس دام گرفت که در روزی زمین
 زمین تا که احمد بر نایچه ایست آن
 صنوبر روز زمین گرفت در حال من
 بدست که هستی داور کن و گلان
 خرد سود نصر دین و آن غمناک
 اول ایان شمع ایان سرور دنیا و دین
 اولین آت زان آفرین قطره جان
 بسط چه سر سوره نور از دل طوفان
 مقصد از حسن و عالم گوید در باری خود
 آنکه از هر طرف در کوشش عرض زمین
 آنجا آن آتش فصل درخت که کن
 صفای دمی او کار لطف و نیت

بین خوارج هفت حضرت داد که
 به خراب امور قدر قادر قهار که
 حافظ حسن جهان زمین زود نگار که
 متجددین تیر از دست تاج پیر ار که
 عهد بر صحت ایان وسیع آتش که
 و تیر آل محمد فایده است که
 عهد بر موجود ستر از دود ادرار که
 عدل در زمین قدر سخن مایه که
 رنگ عالم مرکز زمین گشتید دوار که
 جان پیر ایاد کار حسد بر گزار که
 فیض داور پادشاه آسمان در بار که
 نیز بر خاک کوشید در چون بر کار که
 سید بر بیاد خاک از زود لغار که
 شرح صدر و بحر طبع لطف گوید که

اینک در همه اینها در این
 و اینک در همه اینها در این
 حضرت مهدی است در این
 می آید در این در این
 اینک در همه اینها در این
 و اینک در همه اینها در این
 حضرت مهدی است در این
 می آید در این در این
 اینک در همه اینها در این
 و اینک در همه اینها در این
 حضرت مهدی است در این
 می آید در این در این

زنده کردیم خالی از دم آن جانان
 که مردم از فراتش آن لب و کفایت

که همه شعبان یازدهم که طهارت
 همس در بر دوازده وار سر گذار آن
 است که در سر راه راه عراق آغاز
 از شور و شور است از این گشتید طمانی

ای ای تو ام خوشتر از درخت نورد
 ز درختی که آنگه از مقدم او نورد
 در پارچه بود برایت هم از پوشش نورد
 افزای مهر بر درخت با بخت شود نورد

نوروز مرا بسکت زان عارض جان نورد

وقت است که ز بیم را از چهره سپارای

ای طره شکست دام دل از آید
 آن چهره که در او همه رخ که کان زاده
 چون چهره رنگنت حسرت زده
 از منک زره بسته نمیشد به داده

خوش باش دمی با ای دلبرک ساده

رخت از کف بر ز کوردان شکبان

از عارض چون نامت دسترس مخداری
 در غم کفر سبزه از کف شود داری
 در سلسله سربت لیس سخی داری
 انگار سخی را در آب بقا داری

سگوز کهر ز بر جزا به سهها داری

مانند تو یک تن تیت در دم بر سپای

ای سرد سهر قامت از دلبر جان
 که غمیش و طرب بتوان طلب جان
 چشمه و سار را بر لب آن لب تو جان
 و از چهره به جان با ده رود جان

ده با ده و صورت فاش چینه - نهان

ار از تو خرابین تیت امروز غنا

ای مونس جان و دل در سن مرا جان
 یادت ز دلمش زان لعل سحر جان
 با قوت بر جانم زید در صدم عمر جان
 ای چشم مونسش امروز در ادرا جان

در عیش با کوشش نگر در رسم دور جان

کفریت اگر امروز را بر راه به پیمان جان

ای بر عمت را دل جزین جانم ^{بیت پدید شدیم}
 بردار دبر برقع از هر رخ و عجب
 چون نیمه شعبان و استن بهاج
 زان سطر و روح فرا کن دین و نام

کامروز بوصول تو ابروت منم مجاح

در جان ظهیر سهرت با بیز تو اعان

از زلف تو دام دل در چشم تو نام
 مولود شیرین است ایرد حسن نام
 بادام تو سید اردو جان دل نام
 و از بر سجی دست کرده ز مردم نام

ما را سنا دیگر نبود سر سنا و نام

کند از تو رسم از سر خود خدیگر خود دران

از کوه کسرت چون غنچه دکن خاتم
 از باده بینه جان از چشم دلم مرهم
 در رخ تو قدم عید شد تازه در عالم
 تا آنکه بر این طبع حشمت در عالم

شمار که بود مقصد از حشمت بر آدم

مکوه بر سر مهدی صباغ منور حق
 بذا حشمت از پیش کرده چنان محو
 محبده ای ام حق در دیده پستان
 کز حق عثمان کفن در شرم به الحق

از بر شمه لطف او کوشه جان رونق

حشمت نه پیش نا کرده حق نشانه

سلطان نام آنکوه غایت بهر شانه
 مرآت صفات حق بر ذات خدا محیا
 بر سه بیخ ادد که عود اعان
 تا بوقت ظهور دایم لدیوت از او بر

خاک در پیش انگیزد کمر خد کس دران

قامت بوجود دور این کشته مستیان

قوم جان قائم سلطان ملک در این
 از معرفت از پیش عا فر خردان

و جب بود اما باید بود از امکان
 از هر چه نظرش هم گشته قد کبریا
 در کف و در پیش در کسور جان صنان
 مثال حسد حق مجموعه زبانه
 شماره جدول اعزاز در کفر و ایمان
 در سینه او پنهان سر از بند کجاست
 با چشم سل نورش همه شب سرها
 کرمه به غیب اندر او از حشر است
 تا طبع بود سرش را منطق کو بر زان
 از دست همه مدش ای صافی شیده
 ارشاد ملک شکر ای آیت سبحانی
 سلطن ملک کویس ای محمده زردی
 مودان درت را عازر تخت سبحانی
 از زور بر اندازم که بر ده اسکانی
 کجاست همه او در شرف با آسانی
 چون ذات حسد او در سینه دینه
 ای کشته تیشیت را ابرت کجای
 ابرت کف در بار کجاست در تراج
 از غیب تو شانه ای نوع بجز از بواج
 کمتر حسرت کرد از حد چه کند از ج
 بر ذوق همه عالم هستی مثل چون تاج
 باز ای سها باز ای آدب سپارانی
 باز آرد عوارضی و هر چه بماند
 بردار صاحب منیع خیران طبع زردی
 سرور تو بر شانه همه تو بفرمان
 تو جان و جانان تو دین و تو ایمانی
 تو کو بر دوزخانی تو روضه رضوانی
 تو سر و دستان تو سر و مولدانی

تم کفره بین دین حقیقه به مال	سها لعل اول اسدا برین مودارنا
بیا صورت ظلم و تم نیک به مال	پاویغ نمیش کردن اعدا در زنی
رسیده جن به لب منظر قاتل	مدای زرده که مرده دوستان ابریم
له علاج شستی و با ن مقال	دو فن کد ذال بعد ضعیف مایعیم
کج پناه برم من زلس درنگ وال	ز که سئوال نام و سیر غیر ک

بصر حقه محتاج و خوشگرم صافی
 که ز جود تو ابر بحر خود استبدال

که کل لطف عمر چه هر که پدید	نوازیس بر کبوش جان این نونید
کن آب روان چه خضر خضر آید	گذشت فصل خزان بهار در رسید
سیم سگین نفس بر کوشش در زید	
بر آه از کوه ابر لصبه سگوه در جود	

نمود لطف عمر غریب لعل به آب	رود از کتاب لعل زین لعل
به لاله داد از دفا چه سگ ران نبر	تحت غرت نشاندن کله در حجاب
بخش صبر کند چنان هر که شتاب	
که شسته عید آن حاکم ز هر طرف در نوبل	

جهانی بر کهن جوانی از سر گرفت	رسیده عید فردا غم بر گرفت
کلف نقایح در کوشش گرفت	صبا ز بوسه شمیم غم گرفت
کنه ز خویش آینه بهشت از زلف گرفت	چمن ز سلکان کبرت باغ گرفت
ز بهر تاراج در بر عین در عیان گرفت	گرفت چشم بهار زمین گران گرفت
که نایب الم عجز و نماز ز غرودیان گرفت	خطاب برد آسم رسیده در کستان گرفت
شد به صفا و منزه گرفت کوشش کمال گرفت	ز سغیر و نیرن ز بوسه در غرغان گرفت

سیم عسی نفس بگناه سپاری
 زمین کند رود و بگوشه ششتری
 سگوفه در رخ استغفه چون ششتری
 چو سده در میان کند سخن بربخ داری

بیزم کل بسودن گشته خنیا کوی
 ز عهد گناه عین و کدرش ن حال

شده است فرم جهان جهان شده است
 شاد و سپر بر سره دافخ جو سپار
 کوفه کل راز و رنقش اندر کس
 غمزه کل بدختم باز عشوق دار

ببصرش بنامه از کمال دل تصدیق شده چو عاشقان
 بنامه در عیش زمشک تا تر حال

بیت خطره عذاره خور بر افروخته
 بر باغ ز کس نظر بسوهر در حوشه
 چشم است گمان که شده است
 ز حسرت او بر کمر ز لاله دل بر حوشه

زمین زده دگر خواند اندر حوشه
 چه درستان در باغ چه در حال حال

چو فیض باد بسا نود بستان گار
 گمان فرین نپس کن دلم را بچار
 فصل ادراک است بوسم دیوار
 که جان بخت نه امانی که نماند در آوار

خوشتر است مردم بودم به باغ لاله زار
 ز دلبر و لورج زشت به بر حال

بیت چون نه جان فیض او در
 چه هسته ندان بود که با هر حوشه
 کمر لطافت جمع فر بر آن گشت
 همیشه کوشه هر کوشه بد سر حوشه

بیت ز کف شمشیرها که از کوه گشت
 سره جان کینه بو بر بزم وصال

بیت ز مرقع که در دود و کهر است
 جان جهان در راه بر هوا بر سر است
 مژگان کینو ز کینو بر سبیل است
 برود عهد و خب از قمر ز غفلت است

نصرت بستان چه باره
 فادری در پیش بود ز دنیا حال

سز در خسیع ملل بفقان و امم
چنانکه صلح اودند میان کرک و غنم

دگر نماند خسته و فغان سنگ و بقال
تو نه که زردان تورانموده بر سلس شاه

ز راه است با بنام خیم نوران کجاست
بر اندر راهش توبت توست بیرون راه

که راه راه تو در جزایر نامر مفضل
ز غیب مطلق شهادت در راه

مجاب اگر فلک کز غنم صفت بخورد
تو بود در غیر حق دگر وجود

دگر که در غنم کمال حق بی بقال
تو نه که مردم رسد زاندرت آفرین

تو نه که سپهر گم تو نه امام حسین
بعد تو صانع او برکت درین

تواند تیرج کف مطلق نظم آفرین
اگر وجودش کجاست از خیال

چنانکه در غنم کمال
دگر در غنم کمال

عمر آفرین کمال
عکس عمر کمال

تو نه که مردم رسد زاندرت آفرین
کجا اطمین بر سر کان ایشال

کشته ام ز تو بود کشته ام ز نال
کشته ام ز تو بود کشته ام ز نال

زانتی ناز و جودتک المصباح
 که خالت کرد از بر بدن دلا که
 بر هر آرزو تو هم مدح است بدین
 ترغیب لبس معرفت بحکم علم برف
 که تمام و لعصر آن کو جبر سل
 شیل شیر بر دانی شیر مردان رتبه
 مبع ریش چون نور عالم لعه
 حجت تمام و لعصر آن کو جبر سل
 هر که شیش ملک عبد ادم را بود
 خواطر عیسی شد از یاد چشم او دل
 که که قابل سر جود او مقص
 عشق کو بر جبهت است در پاره
 عظیم است نایز است از یاد عود
 که در لطف تو باشد رفت او که
 سکنه در هر بر بر لطف لطف
 جستی و ما غم شعله است از
 از حسد است آن خون کار کمر را در

کادور لعیل من شازاد الزوال
 از چه اندر آتش رخ کرده از فصل
 آنکه اندر مدح او سکر او به فضل
 من سمع نعتی فی اللوح صافی و اللوح
 در مدح حضرت است چون کمال کمال
 آنکه کرد از شهرت است از مثال
 فای خود کجا که کان بلضاصل
 در مدح حضرت است چون کمال کمال
 بر عظمش ملک قد کرد چون ابراهیم
 دار کان لطف او که در دل وصل
 بر سر او که از عمل اقبال
 لک امد مکنه و حب صف تعالی
 یا عزیز لمن است نعت تعالی
 آنکه اندر گاه لطف سستی مثال
 من سمع نعتی طاری و اللوح
 شغل اللوح نعت نجات اللوح
 سطر صاف بود از صفای عمل

دست داد من لطف تو از در جود

و کما سمع و ملک سمع اللوح زوال

ای لب حسن عیانت دین غیرت کمال
 ای کوی چون سبیل در روی تو جوی کمال
 آثوب ختم تو خط خسته ز زوال
 در باغ جمال تو بت آن کمر و سبیل
 هر که غم است چه دور و نسل

تا یک اندر خیزد عزم رزمی
 بر بایک چند در باب نه آرد
 ملک ز در درنگ یافت تا کجا
 رود زمان بهار چه فرشت امام دی

سایر مردم بودم شسته تا عسمر طی
 که بودم یک عینت غنیمت آید محال
 الله با که حجت عمل بود ما سب
 بزم سحر کار کان منور باشد سراسر
 بگام سیر دره آمد بر ز لعل سب
 از آن که در روشنی ذوق بود زها

سایر مردم شراب بود سب
 که نود در زمان شراب به عهد الله حلال
 به عید عید که شام صبح او کجا
 کمانه نور حجت را امر کسی مدار
 حلاله اولی و که داد سب
 شهر که ز امکان بمر وجود اورا

شهر که چون حق بود نزه از نقت
 شهر که کشت جهان که شش که کس سول

سپر نور صف محمدین محسن
 مه سپهر وفا دفاع بر رخ دامن
 سگله ایضا روح شرع و سنن
 نیجه پناست حاج فخر زکن

زکن زان حبه اعشش که لفظن
 نقاب غنیمت اگر بر اسکند از جمال

صیانت حقین محط با بدو
 بناده دنیا و دین که است از او آنچه
 شمع مسیح ازل فروغ روز
 دل بجه اولی بهش او بار

حنه این مسیح بهر فضا را عین و دست
 بزات ممکن دلی بواجبش اتصال

و که قائم کرد که قیامت قیام
 وجود باش بود هر کس قوام

نوبت اور ہزارا ہمت اور حاتم کلیم شد با خدا از ہر آدم کلام

نشہ از او گریبا خطاب بود اسلام

نشہ از او شد خدمت خلیل خدمت خصال

امام موعود صلی کہ قائم با کئی است ز نام فلک سخاۃ کہ قادر مطلق است

جہان ریشہ و جان از او است فرزند این نہ پسر ز تو گشتش پسر است

ہر آنکہ اور از حق خستہ کہہ اکتہ حق است

کہ نفسش ز حق بود بہ بر جان مجال

سہر کہ شمشیر بود با سپاہ بیخون اذالہ از او شد بقول کن کون کون

حسنہ دل صبح ہم با مرد بیخون فائزہ روضہ دختہ تو عدول

لکم ہا با کتہ دکتر مائتہ عون

و مالنا غیرہ درودہ لیس وال

امام حق و بشر شد دلدار بر جان فضل ہستہ امیر کھرا میر

سہنہ شبہ ہم چشم خدمت امان کہہ امان کھرا ہم امین حق قدر

ہر مرد باشد چہرہ با کتہ کعبہ

عکف فرزند ہم مائتہ اکتہ عنال

سہر کہ از خدمت از زمین گرفتہ قرار ہر کہ عرسش بود بسیر کرد دل ہرا

سیم لطفش کہ بفرق کرد کہ از زحمت دارش کند ز باج کسیر

ملک عظیم در سن ملک بر سن سہ ہوا

بمع ابو جبرئیل بود صبر کمال کمال

هر که اسرار حق بعبادت برسد
 صدقش او با قدم مغان برسد
 بنات با شمع حق بزرگتر منظر است
 بر اولیا بر سر نور ایضا بر سر است

بر سرش حق ذات آدمی حقیقت کلام است
 که بجهت هستی از او چه بین مهرش کمال
 عرض نبش کل برادر ام کلمات
 بیس در مطلقش بر نور فصل کلمات
 سخا او چه عطا را در حساب
 دل مظهر محیط کف سار کلمات

از ادب این فصل حق و باقی عجب است
 در کان محسب الله تم سبحات بکمال
 چنین است پس در لایزال انبیا
 که ز اراد این جهان نه از عدم بکار
 عجب که خواستش مرتبه روزگار
 که در سلطانی عشق عود دارد مجال

سبیل جسم سل نه حلاش تاب
 به المدر تدریق لایه کثر تاب
 ز سایه لطف او در فرخ آفتاب
 ز نهد او در راه است ضایع روز و حال

جسد زردان که است کینه خیر
 ملک کلامش که چه جسم خیر
 قرون جلالتش زانچه آید ز نور خیر
 به است سببش لایس کمال خیر
 هر آنکه بینی بودم در که او خیر
 خود بر شاه که از جوان جویش نوال خیر

جهان خود در کم سر طوک جهان
 شهر که شده بنده اش شهنشاهان
 همه صفی خسته صفای نفع
 شهر که در آرا و بر تن روان شهر روان

شهر که از غم دل داد از زمین گشته بر جهان
 که جگرش ز زبان و کمر نه پلند غزال
 شه فلک آستان نه ز خسل آستان
 جهان از او خرم در هشت از او جودان
 حسد بود کی آستان شوشه ملک جهان
 جمال زردان بود زور با سر عیان
 ز فتنش بر سر از آن که آید اندر آستان
 چه ذات حق ذات او بودن ز دم خیال
 مریه زردان که در جهان همسرش
 نمود اندر در لطف با سوره داورش
 ملک سر نه که بناده اندر داورش
 بر در اوج کوه حسد آستان سرش
 روایت گویم اگر با سوره زنده سرش
 بجای زبانه رسد در این سخن با مال
 شهر که کمتر خندم بر سرش جبریل
 جهت تیسر جان مناع قسطل
 ز خند فرعونان ز روح در زنی ستر
 نمک بود حسد صفت که او را دلیل
 اگر در مکان گمشده سر قال قسطل
 نه در جهت اولی چه در جهت قدر قال
 کسریانند از شهر جحشت نند
 بغفل بر شکل است وجود کسریان
 دمی که روح پلنگین بطن بریم در
 بر آردش نغمه در عیسی آه پدید
 بعقب او سر چون نسیم هرش درند
 رسد اندر علوم چنین با روح کمال
 بناده کردن فلک بخت قران او
 ملک زوق فلک بودت چون او
 گستر کو زبست ز لعل خدای او
 توبه لب نهشت زمین بر دودان او
 بر آرد با لعلان توند قران او
 غیب ظاهر گشت چه در او از دودان او
 حسد آنگاه نشا توند و آله نغم
 زنده با نوبت آن اگر زده موت م

مركز احیاء التراث الاسلامی